

«እነሆ፤ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምጹን ስምቶ በሩን ቢከፍትልኝ ወደ እርሱ ገብቼ ከእርሱ ጋር አበላለሁ፤ እርሱም ከእኔ ጋር ይበላል።» (ራእይ 3:20)።

ከዐውዱ የወጣ ቃል ስበብ ብቻ ይሆናል። በአርግጥ ሰዛው የተሟጠጠው ቃል የሚለው አውነት ከሆነ፤ የወንጌላውያን ስብከት እና የምክር እገልግሎት ይህን ጥቅስ ተጠቅሟል።

የሆልማን ሃንት ፎቶ “የዓለም ብርሃን” የሚሉት ሁለቱ ውጤቶች ምክንያቱ በተሳሳተ መንገድ ተስፋፍቶ በትርጉምና በተከታታይ አየተተገበረ ያለው የዚህ መጽሐፍ ቅዱስ አጠቃቀም ነው። በአጠቃላይ እቀራረቡ ክርስቶስን ሌታ ሌት አድርጎ ከማቅረቡ (ልጃገረዶችን እንደ ምስል እና የራስ ገፅታ መጠቀሙ)፤ የክህነትን ካባ በመደረብ፤ ትልቁ ስሕተት የሚታየው ኢየሱስ የሚያንኳኳው የቤት በር ቤተ ክርስቲያን መሆን ሲገባው (የሚያንኳኳው የጎተራ በር በስፊ እርሻ በአዌል፤ ሱሬይ ነበር)። በራእይ 3:20 ውስጥ ያለው ዓረፍተ ነገር የተጻፈው ለማያምኑ አይደለም፤ ግን በሎዶቂያ ከተማ ውስጥ ላሉት አማኝ ማኅበረሰብ ነው።

ኢየሱስ የሚያንኳኳው የራሱ የሆነውን የቤተ ክርስቲያን በር ነው፤ ምንም እንኳን ሕዝቡ አሁንም ኢየሱስ ውስጥ ነው ብለው ቢያስቡም፤ እርሱ ግን ውጭ ነው። ቤተ ክርስቲያን ያለ ኢየሱስ ሕይወቷን ትቀጥላለች ማለት አሳሳቢ ነው፤ አንዲያው ብልፅግናን በማግኘትና ስኬታማ መሆኗ የመንፈሳዊ ደኅንነቷን አውነት አለመረዳቱ ነው። ግማሽ ልብ መሆን ከማያምን ይልቅ ለቤተ ክርስቲያን ራስ

የሚያስቀይም ነው። የኢየሱስ መንፈስ አንዲህ ይላቸዋል፡ «ለብ ያለ ቤተ ክርስቲያን ያሳምመኛል፤ ምሳሌው በደንብ ይገባቸዋል፤ ምክንያቱም ከሎዶቂያ ከተማ ውጭ ያለው ሙቅ የምንጭ ውሃው እነርሱ ዘንድ ከተማ ሲደርስ እና ያንን ውሃ መጠጣት፤ ሙሉ ጨዋማ ስለሆነ በኃይል ያስመልሳል።

የቤተ ክርስቲያን አውነተኛ ችግር የሆነው የተሳሳተ እምነቷ ነው። አንድ ሰው እንደ ኢየሱስ «አሜን» (=እውነት፤ እውነት፤ ታማኝ) ከሆነ፤ ታማኝና እውነተኛ ምስክር (እውነተኛ እና ታማኝ በግሪክ አንድ ናቸው)፤ ከእንዲህ ያለ ራስ ማታለል እና ውሸት ጋር በአንድ ቤት ሊሆን አይችልም። ለእውነት ቀዝቅዞ መታየት በትክክል አለመፈለግ ነው እና መሞቅ ግን በትክክል መቀበል ነው፤ ነገር ግን ለእውነት ለዘብ ያለ መሆን ደግሞ በጣም አስቀያሚ ነው። በሃይማኖት አስመሳይ መሆን ግብዝነት ነው፤ እና ኢየሱስን ከዚህ የበሰጠ የሚያናድደው ነገር የሰም።

ደስ የሚለው ነገር ቢኖር አንድ ምእመን ተነሥቶ በሩን ለኢየሱስ ከፍቶ ወደ ቤተ ክርስቲያን ቢያስገባው ተሐድሶን ያስመጣል። «ድምፁን መስማት» ማለት የቤተ ክርስቲያኗን አርግጠኛ ሁኔታ አውቆ የኢየሱስ ምርመራ መቀበል ነው። «በር መክፈት» ማለት ጤና ያሳጣትን በሽታ ተቀብሎ ፈውሷን መፈለግ ነው። ቤተ ክርስቲያን በሙሉ ልትስተካከል አትችልም፤ ግሰስቡ አያንዳንዱ ለመታደስ ፈቃደኛ ሆኖ ከጌታ ጋር ኅብረትን ለማድረግ ካልፈለገ በስተቀር። ማንም ስው ከቤተ ክርስቲያን ኅብረት ውስጥ ይህን ለማድረግ ፈልጎ ከጌታ ጋር ያለውን የመታደስ ደስታና ኅብረት ምን እንደሆነ ለመረዳት፤ ማለትም በማእድ ጠረጴዛ ዙርያ እንደ ተሰበሰቡ ወዳጆች ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ማብራሪያ ስጭዎች የተሳሳቱ አይሆኑም፤ ይህ ስለ ጌታ እራት ወይም ቀደም ላለው የፍቅር - ግብዣ ወይም የእጋፔ - ግብዣ ልምምድ መጠቀማቸው። ይህም ማለት ቢያንስ አንድ አካል የጌታን በትክክል

መገኘት በዚህ ዓይነት አንድነት ላይ፤ ምንም እንኳ፤ ለሌሎች መደበኛ በዓል ሆኖ፤ በጣም የተከበረ ቢሆንም፤

በእጠቃላይ ይህ መልእክት ለሁሉም ቤተ ክርስቲያን እንጠጋቢና ለስራላጊ ነው - በተሳካላቸው እንዲያውም ከሚታገሱት፤ እና በሞቱት ውስጥ እንዲያውም ከቀዘቀዙት፤ ነገር ግን ይህ ከመሰወጥና ክርስትያን ከመሆን ጋር ምንም ግንኙነት የለውም።

በወንጌል ላይ መጠቀሙ ከሚገባ በላይ የእምነትን መሠረት ያቀልሰዋል። ኢየሱስን ወደ ሕይወቱ ና ግብ ብሎ የመጠየቅ ወይም ኢየሱስን ወደ ልቤ የመጋበዝ ሆኖ ወይም በር ከፍቶ የማስገባት ያህል ያቃልሉታል። እንዲህ ያለው የሚያስደስት ቃል ከእዲስ ኪዳን ትምህርት ጋር እይስማማም። ኢየሱስ ለመግባት የሚፈልግበት ስእል የትም የለም! እውነቱ ግን የዚህ ተቃራኒ ነው። በውጭ ሆኖ ወደ መንግሥቱ ለመግባት የሚያንኳኳው ኃጢአተኛው ነው (ሉቃስ 11:9)። ጥያቄው ግን “ላስገባውን? የሚለው ሳይሆን” እኔ እንድገባ ይፈቀድልኝ ይሆን?” (ማቴ. 25:10-12)። እንደ እውነቱ ከሆነ የደንገነት በር እርሱ ራሱ ኢየሱስ ነው፤ ለመግባት የምንችለው በእርሱ በኩል ብቻ ነው (ዮሐ. 10:7-9)።

እንዳንድ ጊዜ ብቻ፤ እዲስ ኪዳን ሲናገር ክርስቶስ ብእኛ ውስጥ ይላል (ቆላ. 1:27 ይህንን ሐረግ ከያዙት ጥቂት ጥቅሶች መካከል እንዱ ነው)። ብዙውን ጊዜ፤ እዲስ ኪዳን የሚናገረው እኛ ብክርስቶስ ውስጥ መሆናችንን ነው። «መሰወጥ» ክርስቶስ ወደ እኛ ውስጥ መምጣቱ ሳይሆን እኛ ወደ «ክርስቶስ ውስጥ» ለመሆን መምጣታችን ነው። በውሃ የተጠመቅነውም በክርስቶስ ውስጥ ነው (ዮሐ. 19:5፤ ገላ. 3:27)፤ በመንፈሱ የተጠመቅነውም በእካሉ ውስጥ ነው (1ኛ ቆሮ. 12:13 እና ምዕራፍ 23ን ይመልከቱ)።

እንደ አማኝ፤ በእግዚአብሔር ውስጥ ነን (ዮሐ. 17:28)። በንስሐ ተጸጽተው እንደተጠመቁት አማኞች በክርስቶስ ውስጥ ነን። ነገር ግን

የተቀየረ ልዩነት እስ - ኅብረታችን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለውን ስናስብ፤ ከበዓል ኅምሳ በኋላ የምንቀበለው እርሱን እንጂ፤ ኢየሱስን አይደለም (ምዕራፍ 5ን ይመልከቱ)፤ እና እርሱ በእኛ ውስጥ የሚኖረው ነው። እኛ ብመንፈስ ውስጥ ነን መንፈስም «በእኛ ውስጥ» ነው። ነገር ግን የኋለኛው ሁኔታ በበለጠ ተደጋግሞ የሚጠቀሰው (ለምሳሌ፤ ሮሜ 8:9-11 በውስጣችን ስለሚኖረው መንፈስ ሦስት ማስረጃ ይጠቅሳል)። በዚህ ምክንያት ይሆናል ምናልባት በጸሎት ጊዜ ለአብና ለወልድ በሰማይ የሚኖር ብለን የምንጸልየው፤ ከእኛ ውጭ፤ «በእኛ ውስጥ» ላለው መንፈስ፤ በልባችን ውስጥ ሳይሆን። በሥነ ልቡና ሮሽ ብለን መጸለዩ ይቀላል (ኢየሱስ እንዳስተማረን ለብቻችን እንኳ ብንሆን - ሉቃስ 11:2 ከማቴ. 6:6-13 እንጸጽር)፤ «ከእኛ ውጭ» እንዳለ ስምንገምተው ሲሆን፤ በውስጣችን ላለው መናገር ግን እንግዳ ነገር ይሆንበናል እና እንደ ምሥራቃውያን የተመሰጠ ጸሎት ስልት ዓይነት ይሆናል። መጽሐፍ ቅዱሳዊው የጸሎት እቅጣጫ ግን ድምፅን፤ እጅንና ዓይንን «ከፍ በማድረግ» ነው (ዮሐ. 17:1፤ ዮሐ. 7:55-59፤ 1ኛ ጢሞ. 2:8፤ ወዘተ... እንጸጽር)።

የሚያምታታ ስለሆነ ይህን ጥቅስ በክርስትና እምነት አጀማመር በእጠቃላይ ባንጠቀምበት የተሻለ ነው፤ ምክንያቱም መጠቀሙ ለብዙዎች ደገነት ብሎ እግዚአብሔር ስሕተትን እንደሚባርክ ስለሚገመት ይሆናል። የእግዚአብሔር ምሕረት ግን እንዳሻው ይጠቀም ዘንድ የራሱ ምርጫ ነው (ማቴ. 20:15፤ ሮሜ 9:15)፤ የእኛ እገላለፅ ትክክል እስኪሆን ድረስ ማንንም ሳያድን ቢቆጠብ ኖሮ፤ ማን ሊድን ይችል ነበር? የእርሱ ነፃነት ግን የእኛ እይደለም። የእርሱን ቃል በጥሞና እናጠናው ዘንድ የከበረ ግዴታ አለብን፤ በማይረባ ወይም ሃኬተኛ በሆነው ሰው ሥራ ሳይሆን የእውነትን ቃል በሚገባ እንድንይዝ (2ኛ ጢሞ. 2:15)። በሚያስደንቅ ቃላት ጥቅሱን ለውጠን መጠቀም እንደተጻፈው የጥቅሱን ጠቅላላ እሳብ መጠቀሙን እይተካም። በሌላ ቀለል ባለ አነጋገር፤ በምንባቡ ውስጥ ያለውን እሳብ ካወቅን፤ የመሰለንን አንስብክም፤ ምም ያህል እንኳ እግዚአብሔር

የቀደመውን ገራገርና ድንቁርናችንን ቢባርክም። የወንጌሉ ለባኪ ጌታ ለቃሉ እውነት ያለውን ፍቅር እንዲኖረው ያስፈልጋል፡ “ይህ ባይሆን ግን በነገርኳችሁ ነበር” (ዮሐ. 14:2)።

ይህን ጥቅስ ተጠቅሞ እንድንለው ወደ ጌታ መምራት ያለው አደጋ አስፈላጊ የሆኑትን መሠረታዊ ትምህርቶች ያዘነጋል፡ ከጋጢአት ንስሐን፣ የውሃ ጥምቀትንም ሆነ ወይም መንፈስ የመቀበልን በፍፁም አይጠቅስም። በተለይ ጠያቂው ለማድረግ የሚፈልገውን ነገር የያዘውን ጥቅስ መጠቀሙ የበለጠ ይረዳዋል (ለምሳሌ፣ እንደ ዮሐዋ. 2:38)። የሚያሳዝነው አንዳንድ ሰዎች ራሳቸው 3:20ን መጠቀሙ ይቀላቸዋል፤ ምክንያቱም ይህ ለአማካሪዎች ሌላውን አስፈላጊ ነጥቦችን ለማስረዳት እና ጊዜም ያድንላቸዋል። እንዲያውም፣ ብዙ አብያተ ክርስቲያናት በጎብረት የወንጌል አገልግሎት በሚሰጡበት ጊዜ አወዛጋቢ የሆኑት ቤተ ክርስቲያን አወዛጋቢ የሆኑትን ለምሳሌ የውሃ ጥምቀት ወይም የመንፈስ ጥምቀትን ለማስቀረት ይውላል! ቢሆንም፣ እንዲህ ያለው ሙሉውን የአዲስ ኪዳን ትምህርት ማድበለበስ በአጭሩ ለአማኑ ሕይወት፣ እና በረዥም ለቤተ ክርስቲያን ጥራት ከጥቅሙ ጉዳቱ ይበልጣል። የዚህን ጠቅላላ አሳብ በሚቀጥለው ምዕራፍ እንመለከታለን።

ይህ ምዕራፍ አንዳንድ ለባኪዎች ወንጌላዊ ለብክታቸው የተወለደባቸው አድርገው እንደሚመለከቱት ይለማኛል። የሐዋርያት የወንጌል አገልግሎት ያለዚህ ጥቅስ ምንኛ ፍሬያማ እንደ ነበር ይጽናኑ፤ እንዲያውም 12ቱ ሐዋርያት አብዛኞቹ እስኪሞቱ ድረስ አልተባፈሉም ነበር። የሰብክታችን ኃላፊነት በብዛት ሆኖ የበለጠ ጥራት ያለው ይሆናል፤ በታማኝነት በሐዋርያት የክርስትና አስተምህሮ በመጠቀም ሙሉውን ወንጌል ብንሰብክ። እና ጥቅሱን በእውነተኛ ይዘቱ ብናስፋፋው ለራሳችን የጠለቀ ሰብክት ክበፊቱ የበለጠ እናገኝበታለን። ለዓለም ከሚለጠው ትንቢታዊ ቃል ይልቅ በዚህን ጊዜ ለቤተ ክርስቲያን የበለጠ የወንጌል መልእክት ይገኝበታል።

ክፍል 3

የዛሬ የተለየ ውሳኔ -(የመጋቢት ገጽታ)

ምዕራፍ 31

አንድ መደበኛ ውሳኔ

«ለትላንትና መደበኛነት» የተወለነውን ምንባብ የያዘ የክርስትና መሠረታዊ እምነት ከተመለከትን፤ ወደ «ዛሬው አማካይ» እንመለስለን። “መደበኛ” ማለታችን መሆን የሚገባው ማለታችን ሲሆን፤ “አማካይ” ማለት ደግሞ ስለሚሆነው ነው። በአዲስ ኪዳን ዘመን እነዚህ ሁለቱ አንድ እና ተመሳሳይ ናቸው - መሆን የሚገባው ሆነ! የሐዋርያትን የወንጌል አገልግሎት መስኪያችን አድርገን ሰንወስድ፤ ተቃራኒውን እውነት እንነጋገራለን - በዚያን ጊዜ የሆነው አሁንም መሆን ይገባዋል። ነገር ግን የሚያሳዝነው ብዙውን ጊዜ አይሆንም።

በመጀመሪያ ምዕራፍ ውስጥ፤ ልዩ ልዩ የክርስትና ዘርፎች አጀማመር በልዩ ልዩ መሠረታዊ እምነት አሳብ ማጉላት ላይ እንደሆነ ተመልክተዋል። ለዘብተኛ አመለካከት ያላቸው በንስሐ ላይ ያተኩራሉ፤ ወንጌላውያን በእምነት ላይ፤ ሳክሮሜንታልስ በጥምቀት እና ጴንጠቆስጤያውያን በመንፈስ ቅዱስ ላይ ያተኩራሉ። በአንዱ ላይ ብቻ ማተኮር ሌላውን ዝቅ ማድረግ እና አልፎ ተርፎም ሌላውን ማንቋሽሽ ይሆናል። በእያንዳንዱ ላይ ማተኮር በሌሎቹ ክፍሎች ላይ አለመለማማትን ሲፈጥር፤ በተለይም ከሌሎች መለያየትን ከፈጠሩት መካከል የውሃ ጥምቀትና የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጉዳይ ናቸው።

እሳዛኝ ሁኔታ ጎልቶ የሚወጣው የተለያዩ አመለካከት ያላቸው በአንድነት የወንጌል አገልግሎት በሚያዘጋጁበት ጊዜ ነው። «ጥቃቅኑ ሽርፍራፊ» ነገር ያሽንፍና ቦታ ይዞ ይገኛል። በአዲስ ኪዳን ሙሉ

ወንጌል እና በተለይም፤ ለወንጌል ሙሉ ምላሽ፤ ቤተ ክርስቲያንን በሰፊው ስለ መክፈል ባለው ምክንያት ሌሎች የተለማመዱበትን ትንሽ ነገር በስፋት በመስማማት ይጎዳል። ሁለቱም አነስ ባለ እና በጥቅል መንገድ ተገልጸዋል። ብዙዎች ወንጌላውያን ስፈውን እና ትልቁን አመለካከታቸው የሚያስገኘውን ውጤት ያስባሉ። የቆዩትም ክርስቲያኖች አዲስ ውጤት ለሚያስገኘው ዓላማ ድጋፋቸውን ይሰጣሉ።

ቢሆንም፤ እነዚህ አዲስ ክርስቲያኖች ናቸው የሚለቃዩት። ብዙውን ጊዜ «ጤናማ ሆነው ስለማይወለዱ» እና አንደሚገባ ስላላደጉም በአንዳንድ ሁኔታ ፈጽሞውኑ ላይቆዩ ይችላሉ። ለእነዚህም ብዙ አይቆዩም። በቅርብ ዓመታት ውስጥ ይህ አስፈላጊ የሆነ የክትትል ትምህርት በይበልጥ ስለታወቀ የሚጠፉትን ቁጥር በጣም ቀንሷል። አሁንም የአወላበዱ ሁኔታ አስፈላጊነት ከተወለዱ በኋላ ካለው እንክብካቤ አስፈላጊነት ጋር ያስው ሁኔታ በግልጽ አልታወቀም። ጥሩ አጀማመር ለሕይወትም ሆነ ለሩጫ በጣም አስፈላጊ ነው (1ኛ ቆሮ. 9:24፤ ዕብ.12:1)።

መንፈሳዊ አወላለድ ከግድየለሽ ምክንያቶች አንዱ የሚሆነው የጊዜ ውጥረት ነው። እንደ ተፈጥሮ አወላለድ፤ አንዳንዱ ማዋለድ በጣም በተፋጠነ ሁኔታ ነው። በፈልጽስዩስ የነበረው የእስር ቤት ጠባቂን፤ ምንም እንኳን የውልደቱ ምጥ የመሬት መንቀጥቀጥ ቢያመጣም፤ ለሌሎች ብዙ ጊዜ ሊወስድባቸው ይችላል። ጳውሎስ የወሰደበት ሦስት ቀን ነበር። ከስብሰባ በኋላ በጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ አዋልደው ለመጨረስ መሞከር ምክንያታዊ አይደለም፤ በተለይ ዘመዶች እና ወዳጆች እየጠበቁ ካሉ። ሲሆን የሚችለውን ስማሟላት፤ ሁሉም መመሪያ በከፍተኛ ደረጃ በአጽርሆተ ጽሑፍ ተጠቃሎ ለሞት ስቀረበው በአጭሩ መቅረብ ይገባዋል (ምዕራፍ 9 ስለሚሞተው ወንበዴ ይመልከቱ)፤ ነገር ግን ለመኖር ለሚፈልግ ሰው ትክክል ያልሆነ ነገር ወይም የማያስፈልገው ነገር ምንድር ነው? ውጤቱ እንደ መሠረታዊ «ቀመር» “የጋጢአተኛ ጸሎት” በመባል ሊታወቅ፤

በሰብከትና በሕትምት ይጠቀሙበታል። ነገር ግን ይህን ያስከተለው የጊዜ ውጥረት ብቻ አይደለም። ከዚህ ጀርባ ጋርም ስለመወሰድ አስፈላጊነት ሥነ መስኮታዊ ምክንያት አለበት፤ ለዘላለማዊ ደኅንነት ቅንድግግሞሽ ማድረግ አስፈላጊ ነው።

የኃጢአተኛው ጸሎት

ይህን የኃጢአተኛ ጸሎት የተባለውን በዝርዝር እንድንመለከት ጊዜው ይመስላል (ይህ ምሳሌ፤ በተለይም የተጠቀመው የቢሊ ግረሃም የወንጌል አገልግሎት በጣም የተስፋፋው የወንጌል ሥራ እና ከሌሎችም በጣም ልዩነት ያለው ነው)። «ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ኃጢአተኛ መሆኔን አውቃለሁ። ለኃጢአቱ እንደሞትክልኝ አምናለሁ። አሁን ከኃጢአቱ በመመስሰ የልቤንና የሕይወቴን በር እከፍታለሁ። እንደ ግል ጌታዬና አዳኝ አድርጌ አቀበልሃለሁ። አሁን ስለ አዳኝነኝ አመስግናለሁ» አሜን።

ይህን ከአራቱ መንፈሳዊ በሮች ጋር በማስተያየት በዚህ መጽሐፍ ውስጥ እንደተዘረዘረው እንመዝገባለን። ይህንንም በማለታችን፤ ይህ ጸሎት መጥፎ ነው ማለታችን እይደለም፤ ግን የተሻለ ሊሆን ይችላል ለማለት ነው። አሁን ባለው ሁኔታ እንደ እውነተኛ እርምጃ ወደ ብዙዎች አቅጣጫ የሚያሳይ ሙሉ እውቅና ያለው ነው፤ ለቅርብ ጊዜ ወይም ለዘላቂ ውጤት እንዲያው ስንቶች እንደ ተጠቀሙበት ለማወቅ አስቸጋሪ ቢሆንም። አጠያያቂ የሆነው ግን በመንግሥቱ ውስጥ ሙሉ የሕይወት ጉዞ ነው ተብሎ የተመለከተው አሳብ ነው።

ንስሐ

በአዲስ ኪዳን ውስጥ ይህ የታዘዘው እና የሚያመለክተው ከኢየሱስ ይልቅ ቀጥታ ወደ እግዚአብሔር ወደ ራሱ ነው። ኢየሱስ የሞተው ወደ እግዚአብሔር ሊያመጣን፤ ሊያስታርቅን ነው። በኃጢአታችን የበደልነው እግዚአብሔርን ነው (ምዕራፍ 27 ይመልከቱ)። ይቅርታ መለመን ያለብንም ከኢየሱስ ይልቅ እግዚአብሔርን ነው።

የተለየ ኃጢአቶች (ብዙ) ተብሎ የተጠቀሰ የለም። አጠቃላይ የሆነው «የመናዘዝ ድክምት» ያለው እዚህ ላይ ነው። በግልጽ የተጠቀሰ ነገር የለም። ይህ ደብዘዝ ያለው አሳብ ፍጹም መረዳትን በመስጠት ተግባራዊ የሆነ ንስሐ - ነገሮችን በይፋ መተው፤ ለመተው ወስኖ መታረቅ፤ መታደስ፤ እነዚህ ሁሉ የሚፈልቁት ጥፋተኛ መሆንን በማወቅ ብቻ ነው።

እምነት

ኢየሱስን ስለ መቀበል አሳብ (ምዕራፍ 5ን ይመልከቱ) እና ለእርሱ «በር ስለ መክፈት» (ምዕራፍ 30 በራእይ 3.20 ይመልከቱ) ጥያቄ ማድረጋችን ይታወሳል። እነዚህ ሁሉ በኢየሱስ ስለ ማመን የአዲስ ኪዳን አገላለጽ አይደሉም። ኃጢአተኛው ጌታን መጠየቅ ያለበት በሩን እንዲከፍት እና እንዲቀበለው ነው። የሌላውን ለው ጸሎት ደግመው በመጸለይ አዲስ ኪዳን «የጌታን ስም በመጥራት» የሚሰውን ማለቱ እንደ ሆነ በጣም ያጠራጥራል። ጠያቂዎቹን በራሳቸው ቋንቋ ጌታን ከራሳቸው ሳይሆን ከልብ በመነጮ እንዲጸልዩ እንደምናየው (በምዕራፍ 33) የበለጠ የሚያጽናና ይሆናል።

ነገር ግን የዚህ ልመና ዋና ድክም የሆነው ያተኮረው ከእምነት ሥራ ይልቅ በእምነት ቃል ላይ በመሆኑ ነው (ምዕራፍ 3 እና 28 ይመልከቱ) ። በዚህ ጸሎት ውስጥ ምንም ድርጊት የለበትም፤ ግን እምነት ያለ ሥራ የሞተ እና ሊያድንም አይችልም (ያዕ. 2:14፤ 26)። ወይ በእምነት ለመቀጠል አስፈላጊነቱ ይኖር ይሆን።

እንደዚሁም «አመለግናለሁ» ማለት በአሁኑ ጊዜ አስፈላጊ መሆኑ ያጠራጥራል። የውሃ - ጥምቀት ሰኃጢአት ይቅርታ ከሆነ (የሐዋ. 2:38) እና የመንፈስ ቅዱስ - ጥምቀት ደግሞ ተጸፅቶ የመጣውን ኃጢአተኛ እግዚአብሔር የተቀበለው ከሆነ «እባክህን» ብሎ መለመኑ ደኅንነት ለሚጠይቅ የበለጠ ተገቢ ይመስላል።

ጥምቀት

ይህ የንስሐ መግለጫ እና የመጀመሪያ የእምነት ተግባር ማለያ ነው። የጌታ ደቀ መዝሙር መሆን በጣም አስፈላጊ ነው (ማቴ. 28:19)፤ ለመዳን (ማር. 16:16)፤ ዳግመኛ ስመወለድ (ዮሐ. 3:5)፤ የኃጢአትን ይቅርታ ስማማችት (ዮሐዋ. 2:38) እና ገጽህ ሕሊናን ለማማችት (1ኛ ጴጥ. 3:21)። ሆኖም «በኃጢአተኛው ጸሎት» ውስጥ ጥምቀት ምንም አልተጠቀሰም፤ ወይም በተለመደው፤ በቃልና በጽሑፍ በሚቀርቡ ምክሮች ውስጥ አልተጠቀሰም፤ ምክንያቱም ያን እንደ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓት አልተረዱትም። ነገር ግን እንደ ወንጌል ሥራ ተደርጎ ባለመወሰዱ የቤተ እምነት ምርጫ ተደርጎ በእማኙ እጅ ይተዋል።

መንፈስ ቅዱስን መቀበል

በዚህ ደረጃ መንፈስ ቅዱስ ብዙ እንዲታወቅ አይደረግም። ስለ ሥላሴ አንዱ አካል «በጸሎት» ውስጥ ሲዘነጋ፤ ሦስተኛውም አካል ባልተለየ መልኩ ይዘነጋል። ልመናው ወደ አንድ ያመሰከተ ሲሆን፤ የሚመራው ወደ ተቀነጠበ ኅብረትና ልምምድ በመሆኑ፤ ከሙሉ የሐዋርያት የሥላሴ ወንጌል («ለእግዚአብሔር ንስሐ ግባ፤ በጌታ ኢየሱስ እመን እና መንፈስ ቅዱስን ተቀበል») በጣም አንሶ ይገኛል። እንዲያውም መንፈስ በሚጠቀስበት ጊዜ፤ ወዲያውኑ እንደሚለጥ ይታስባል። ሌላ ምንም ሰማሳት አስፈላጊ አይደለም፤ ደጋግሞ መጠይቅ (በሉቃስ 11:13) እንዳለው፤ ወይም ሌላ ተጨማሪ ስመሥራት እንደ እጅ መጫን ያለ (በዮሐዋ. 9:17፤ 19:6፤ 2ኛ ጢሞ. 1:6፤ ዕብ. 6:2)።

እና ምክንያቱም የኃጢአተኛ ጸሎት ሲጸሰይ ምንም የሚሆን ነገር የሰም፤ እንድምታው መንፈስ ምንም ሳይሰማው ያደርጋል እንደ ማሰት ነው። በእርግጥ፤ “እንዴት ክርስቲያን ስለ መሆን” የሚሉ ብዙ መጽሔቶች የሚያስተምሩት አዲስ የሚለወጡት አማኞች ምንም

«ልዩነት ሳይሰማቸው» ይችላል፤ አንዳንዶች እንዲያውም «ምንም አትጠባበቁ» ብለው ይነገሯቸዋል፤ የአዲስ ኪዳን የተለየ ምክር አቀራረብ አወዳድሮ መስጠት አዳጋች ነው። በዚያን ቀን ምንም ካልሆኑ አጠቃላይ ግምት የሚታመነው መንፈስን ፈጽሞ እንዳልተቀበሉ ነው (ምዕራፍ 16ን ይመልከቱ) እና አንድ ነገር በሚሆንበት ጊዜ፤ መንፈስን ለመቀበላች ምንም አይካድም (ምዕራፍ 18ን ይመልከቱ)።

ስለዚህ የኃጢአተኛ ጸሎት ምን ጊዜም ጥሩ ነው፤ ነገር ግን በሙላት ልብ አያደርስም። ግድፈትና የተዛባ ነገር አለው። በቀስታና በጥምና ከተባለ፤ ከግማሽ ደቂቃ ያነሰ ነው የሚወስደው፤ በጥንቃቄ ከተባለ፤ ለወንጌል አገልግሎት ጅምር እሸታ እንደ መስጠት ነው፤ ነገር ግን ክርስቲያን ለመሆን የሚያስፈልገውን ሙሉ ምላሽ ማሰት እሳሳች ነገር ነው። የሚጠቅመው ግለሰብ በአሳብ በአውነት፤ በቃልና በድርጊት ንስሐ ከገባ በኋላ (ምዕራፍ 2ን ይመልከቱ) እና ወደ ውሃ ጥምቀት እና ወደ መንፈስ ጥምቀት ከመምራት አስቀድሞ ነው። በጸሎት ውስጥ ይህ በአንድ ጊዜ ይከናወናል ብሎ አሳብ መስጠት የለበትም። ከላይ እንደ ተጠቀሰው ምሳሌ፤ ጸላዩ በጸሎቱ መጨረሻ ላይ እንደ ዳነ ነው፤ ሆኖም መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነት አይደለም (ማር. 16:16፤ ዮሐዋ. 2:38፤ 22:16፤ ዲቶ 3:5 እና በዚህ መጽሐፍ ምዕራፍ 36ን ይመልከቱ)።

ከእምነት አስበልጦ በሥራ ላይ ውጤትን ማድረግ፤ እና የክርስትናን መሠረተ እምነት ቀላል ማድረግ፤ መንፈሳዊ ለልሆን የቋንቋ በር መክፈት ይሆናል። «ንስሐ ገብቶ»፤ «አምኖ»፤ «ተጠምቆ» «መንፈስን ተቀብሏል» ማለት የአዲስ ኪዳን እባባል የሚያስደስት ቃል ሻል ባለ መልኩ መጠቀም ነው። አዲስ አማኞች ሕይወታችሁን አሰረክቡ፤ ራሳችሁን ስጡ፤ ውሳኔ አድርጉ፤ ልባችሁን ከፈቱ፤ ራሳችሁን ስጡ፤ «እርሱን አስገቡ»፤ ወዘተ... ተብለው ይበረታታሉ። ሁሉም እነዚህ የተሸፈኑ ሐረጎች የክርስትናን መሠረታዊ እምነት

በእንደ እርምጃ ሊቀንሱ፤ ከጅምራቸው መነሣሣት ጀርባ የሚያደርጉት ምናልባት የሚገልጹትን ነው። ነገር ግን አሳባቸው ለሐዋርያት የወንጌል ስርጭት እንግዳ ሲሆን፤ በግልጽ ከእነዚህ አሳባሎች የተለዩ ናቸው።

የዚህ አቀራረብ ውጤት ብዙ ብርሐኑ ያኖሩትን በቂ ያልሆነ የእምነት አጀማመር ውስጥ ሲከታቸው፤ ወይም በጣም በቀላሉ ብጉድለት የተወሰዱ እድርጓቸዋል። መሠረታቸው በሚገባ ባለመጣሉ፤ ከአራቱ ማዕዘናት አንድ ጎድሉ እቸዋል። ይህን ዘይቤ እዊ እነጋገር ሰመቀየር አራቱም እንቀላቃሽ ሲሲንደር ሞተር በደንብ ለሰማይሠራ የሚያጋጥማቸውን ከፍተኛ ዳገት ለመውጣት መሞከር ያስፈልጋቸዋል፤ ጆን ቡንያን እንደህ ያለው አለቸጋሪ ነው ብሏል። እውነት ነው፤ ይህ አስተያየት ከብዙ ሚሊዮን በላይ ሰሚሆኑ እምነት ሳይኖራቸው የተጠመቁትን (ሕፃናት) ሲመለከት፤ እምነት ኖሯቸው ያልተጠመቁትም እንደዚሁ ናቸው። እንዳንድ ሰው ምናልባት የኋለኛው ከመጀመሪያው (አስተማማኝ) ነው ብሎ ይቃወም ይሆናል። ነገር ግን እንደዚያ ያለው አስተሳሰብ ወይም ግምገማ ተቃራኒ በመሆኑ ለአዲስ ኪዳን አሳብ እንግዳ ነገር ነው፤ አማራጭ ሆኖም አይወሰድም።

ለሐዋርያት፤ እምነትና ጥምቀት በእንደነት የውለጥና የውጭ የሆኑ ነገሮች ናቸው። አንድ ለው ካመነ የመጀመሪያውን ትእዛዝ ተቀብሎ አልጠመቅም እንደሚሰው ሁሉ ልክ ያለመነውን ማጥመቅም አይታሰብም። ለእነርሱ «ያመነ የተጠመቀ ይድናል» (ማር. 16:16፤ ይህንን አስቀድመን እንደ ተመለከትነው ያላመነ (ይፈረድበታል)፤ «እምነት ስለ ሌሰው እንጂ ስላልተጠመቀ አይደለም»። እንዲያውም ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሕያው የሆነ ኅብረት የሌላው አዲስ ክርስቲያን የውሃ ጥምቀት ካልወሰደው የበሰጠ ተጉድቷል ማለት እንችላለን። ምናልባት አብዛኞቹ የዛሬ ክርስቲያኖች መንፈስ ቅዱስን «ሳይቀበሉ» ለመኖር ይሞክራሉ፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ያለው ለሜት ግን እርሱ በሙላት እንደሚፈሰልን ነው።

በቂ መሠረት ስለሌላቸው የክርስትና አጀማመር

ይህ መጽሐፍ አዲስ ክርስቲያኖችን ለሚያገለግሉ፤ እና በክርስቶስ የእነርሱ የሆነውንም ሙሉ ትምህርት በጣም በሚያስፈልግበት ጊዜ እንዲሰጡላቸው ተብሎ የታሰበ ነው። ነገር ግን ይህ ሰራ ሳብ የክርስትና መሠረተ እምነት ጅምር የመጋቢያዊነት እና የወንጌላዊነት ተግባር አለበት። በእርግጥ፤ አንድ ቁለ-ገበዝ ይህን ትምህርት በሰማበት ወቅት ከመጽሐ ቅዱስ ስምም መሆኑን ሲቀበል ነገር ግን ይህን ከመድረክ ላይ ሆነን መስበክ የሰብንም ብሏል፤ ምክያቱም ራሱ ከአባሎቹ ጋር በቂ ችግር ነበረውና። ይህ ሁሉ ወሳኝ የሆነ ጥያቄ በማንሣት ለብዙ ጊዜ ክርስቲያን የሆኑት እና «ከፍተኛ ማዕረግም» ያላቸውን - ለብዙ ዓመታት ታማኝና ፍሬያማ ሕይወት የኖሩት ግን ያለ አንድ ወይም ከዚያ በላይ የአዲስ ኪዳን መሠረታዊ ትምህርት አሳብ የሌላቸውን ነው። አራቱ መንፈሳዊ በሮችን ወደ ቤተ ክርስቲያን ለሚመጡ ለአዲስ አማኞች በሚገባ አለተምረው ቢሆን ኖሮ፤ በነገሩ በማለብ ምቹት ለሰማይሰማቸው፤ እንዲያውም በመፍራት አንድ ነገር ባደረጉ ነበር። እነዚህን ያልተመቻቸውን እና ተቃራኒ አሳብ ያላቸው አማኞችን ለመርዳት ሁለት መንገድ አለ፤ ይኸውም እንዳሉ ማመቻቸት ወይም «ሙሉ» እንዲሆኑ ማድረግ ናቸው።

ማጽናናት

ይህ በጣም ቀላል የሆነ መፍትሔ ነው - እግዚአብሔር ይባርካቸዋል ማለት በሁኔታቸው ደስ ብሎታል፤ ያሉበት የእምነት አቋም ደህና ስለሆነ እና የሚያስፈልጋቸውንም ሁሉ አግኝተዋል። በእርግጥ ጉጂና ፍቅር የሌለበት አስተያየት ነው እንዲህ ያሉትን «ቅዱሳን» ያጡት ነገር አላችሁ ብሎ መምከር፤ በመንፈሳዊ ስላምና በሕይወታቸው እርምጃ ላይ ከጥቅሙ ጉዳቱ ያመዝግባቸዋል። የዳነው ያለ ውሃ ጥምቀት ወይም መንፈስ ጥምቀት በመሆኑ፤ አብዛኛውን ጊዜ ሚቹ ወንበዴ በዚህ ዐውድ ተጠቃሽ ነው፤ (እለዚህ አክራካሪነት ምዕራፍ 9ን ይመልከቱ)። ይህ ወንጀለኛ ከሚገምተው በላይ የሆነ መጽናናት ተሰጥቶታል!

ብዙዎችን በቀላል ችሎታ ወደ መንግሥተ ስማይ የሚገቡበትን ተስፋ ፈንጥቶላቸዋል። አብዛኛውን ጊዜ፣ (ታላላቅ) የሆኑ ክርስቲያኖችም ይህን መሰል የማጽናናት ቃል ይጠቅሳሉ - «የላልቪሽን አርሚ» ጄኔራሎች በውሃ ያልተጠመቁ፣ በልሳን ያልተናገሩ ታላላቅ ሰባኪዎች፣ ወዘተ...ነበሩ። ያልዳኑ (መጥምቃውያን) «ጴጌዎች» ከእነዚህ ከታወቁት ትልልቅ «ቅዱሳን» ጋር ሊወዳደሩ ስለማይችሉ ለሙሉ ደኅንነት የሚያስፈልገው የስሕተት ማጠቃለያ ሊጠቀስ ይችላል።

እንደዚህ ያለ ንጽጽር አስቸጋሪ ነገር አለበት። ትክክለኛ መልስ መሆን ያለበት ነገር እነዚህ (ታላላቅ) ክርስቲያኖች እግዚአብሔር ያለላቸውን ሁሉ ቢያገኙ ኖሮ፣ ምንኛ በረከት እንደሚሆንላቸው ማመልከቱ ጥሩ ነው። ምን ያህል የሚስማማ የመንፈስ ፍሬ በሆነላቸው ነበር የመንፈስ ስጦታና የመንፈስ ፍሬ ኖሮዋቸው ቢሆን ኖሮ፣ እንደዚሁም የመንፈስ ስጦታ ያላቸው ምን ያህል በእነርሱ ይማርኩ ነበር። ለረጅም እምነት፣ እንቅፋቱ የበዛ ነው ከመንፈሳዊ ብስለት ይልቅ እስፈላጊ አይደለም ብሎ ከሚነገረው። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ለእያንዳንዱ አማኝ የተሰጠውን ትእዛዝ እንደ ምርጫ አድርጎ ማየት ዋስትና ማጣት ነው። ይህ ምናልባት ቀላሉ ውሳኔ ሲሆን ይችል ይሆናል፣ ነገር ግን የተሻለ ወይም ትክክለኛ ነገር አይደለም። እዚህ ሐዋርያዊ አማራጭ አለ።

የተሟሉት ማድረግ

ትክክለኛ መንገድ ይህ ነው - የትኛው እንዳልተሟላ እና ጉድለቱን ለማሟላት አዎንታዊ እርምጃ መውሰድ። ሐዋርያቶች ጴጥሮስ፣ ዮሐንስ እና ጳውሎስ እነዚህን ሁሉ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ሠርተዋል (ምዕራፍ 16፣ 18 እና 20ን ይመልከቱ)። የትኛው መንፈሳዊ ወይም ዘላለማዊ አቋም በእምነት መሠረት አጀማመራቸው የተጣለባቸውን ጊዜ አጥፍተው አልተወያዩም፤ ሁኔታው እንደ ነገር ማድረጊያ ነበር። የሚያስፈልገው ነገር ሁሉ በተቻለ ፍጥነት መስጠት

ነበረበት። ይህ መልካሙና የተወደደ አቀራረብ ነው፤ ለአማኝ ባልደረባው በጣም የተሻለውን ስለሚፈልግ፣ ከዚህ ባነሰ ነገር አይረካም። የእውነተኛ መጋቢ እና ወንጌላዊ የጎደለውን ማሟላት የተፈጥሮ ፍላጎት ነው (1ኛ ተሰ. 3፡10)።

በቁ ያልሆነ የእምነት አጀማመር በጊላ ለሚነሡ ችግሮች ተጠቃሽ ሊሆን ነው። ያለፈውን ጥሩ መደምደሚያ ስማምጣት ባይቻልም፣ ኃላፊነትን ወላዶ በታማኝነት ለማስረዳት በደንብ አልተገለጸ ይሆናል፤ አሮጌው ስው ተገቢው ቀብር አልተደረገለት ይሆናል፤ መስኮታዊ ኃይልንም በግል አልተለማመደም። እነዚህ ጥፋቶች ሲስተካከሉ ቀጣይ ችግሮች በመጠን ሊቀንሱ ይችላሉ ወይም ከነ አካቴው ሊጠፉ ይችላሉ (ለብዙ መጋቢያን አቀራረብ ችግር የሚሆነው በመጀመሪያ እምነት ሲመሠረት በሚገባ የተሟላ መሆኑን ጠይቆ መረዳት ነው)። ቢያንስ፣ ክርስቲያን ይህን ችግር እቃልሎ የክርስትና ሕይወት ለመኖር መሠረታዊ የሆነውን የእምነት አጀማመር በደንብ መረዳት ሊችል ነው።

ትንሽ ከመስመር ወጣ ማለት እስፈላጊ ነው፤ ምክንያቱም አንዳንድ አንባቢያን የበለጠ የሚያተኩሩት «በድሮ» ክርስቲያኖች ሁኔታ እንጂ በአዲሶች መሰረዋት አይደለም፤ ከፍ ብሎ የተሰጠው አስተያየት ፈጽሞ ተስፋ ለማስቆረጥ ወይም ላለመቀበል ሳይሆን ለማበርታትና ለማበልፀግ ነው። ቢሆንም፣ ቅዱሳንን ከማስቀየም ብሎ በመፍራት ኃጢአተኞችን ትክክለኛ ሕይወት እንዳይጀምሩ ማድረግ ትክክል አይደለም። ብዙውን ጊዜ የወንጌላውያን ምክር የተመቻቸው በእቅፍ ውስጥ ያሉትን ዘጠና ዘጠኙን ከማሳዘን ብለው (ወይም የበለጠ ጠባቂዎቻቸውን) የጠፋ በግ ብቻ ነው ሁልጊዜ የሚጠፋው። ሙሉ የአዲስ ኪዳን አጀማመር መሠረቱ ችግር ቢፈጥርም እንኳ፣ ያ ምንም ነገር ከሌሎች እንዳያገኙ ስማድረግ መብት የለንም። እኛ ጥሩ አጀማመር እንዳልነበረን ሁሉ ስለ ምን ሌሎች እንዳያገኙ እናደርጋለን?

ተግባራዊ በሆነ መንገድ ሐዋርያት (ደቀ መዛሙርት) እንዴት አድርገው አዲስ እማኞች (አራቱን የመንፈሳዊ በሮች) አልፈው ወደ ለማያዊ መንግሥት ለመግባት የሚችሉበትን የምናሳይበት ጊዜ ነው - ገና አሁን ክርስትና ሕይወትን ጀምረው ወይም ከጀመሩ በመንገድ ቆይተውም ከሆነ። አንድ ቀላል መንገድ ለአማካሪም ሆነ ስጦታዊው ማስታወሻ ያለባቸው አማራጭ መንገድ መኖሩን ነው። የቃሉን ተነባቢነት በመጠቀም ንስሃ፣ አምነት፣ ጥምቀትና መንፈስን መቀበል። እነዚህንም ተራ በተራ ከሥነ መለኮት ላይሆን ከተግባር ልምምድ እንመለከታቸዋለን።

ምዕራፍ 32

ደቀ መዛሙርት ንስሐ እንዲገቡ መርዳት

እውነተኛ ንስሐ ለመግባት የተወሰደ ጊዜ በትክክል የተጠቀምንበት ጊዜ ነው። ዝም ብሎ በደፈናው (እዝናለሁ) ማለት ምንም አይሠራም፤ ስለሆነም አትብትን ሳያስሩ እንደመተው ነው። ንስሐ ወደ መንግሥቱ የሚያስገባ የመጀመሪያው እርምጃ ነው፤ እና በችኮላ መሆን የለበትም። ጠያቂው በሦስት መሠራታዊ አቅጣጫዎች እርዳታ ያስፈልገዋል - ኮስተር ማለት፣ ለየት ማለት፣ አስተዋይ መሆን። አማካሪው የመንፈስ ስጦታ ሊኖረው በተለይም የጥበብ ቃል ወይም ጥበብ እና ከሁሉም በላይ መናፍስን መለየት ያስፈልገዋል።

ኮስተራ መሆን

ለው በጣም ጎበዝ፣ በጣም ኃብታም፣ ወይም በጣም መልክ መልካም፣ ባለ ብዙ ስጦታ፣ በጣም ኃይለኛ ቢሆንም - ገና በጣም ሞኝ ይሆናል። እውነተኛ ጥበብ የተጠራቀመ የልምምድ ክምችት አይደለም - የሚጀምረው ትክክለኛውን ነገር በማድረግ ነው። ከኃጢአት ወደ እግዚአብሔር መመለስ ማንም ሊያደርገው የሚገባው እስተዋይነት ነው። ያስሌሎች ቅስቀሳ ይህን የሚያደርጉ ጥቂቶች ናቸው።

«የጥበብ ሁሉ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው» (ምሳሌ 1:7)። ማንም ይህ ፍርሃት ከሌለው ክፍተኛ የምራል ለውጥ ይኖረዋል ብሎ መገመት ያጠራጥራል። ይህም በተከታታይ መጥፎ በሆነ የአላብ ልምምድ፣ በንግግር እና በባሕሪ ውስጥ የመኖር ውጤትን መገንዘብ ነው።

የመልካም ዜና ተመሳሳይ ገጽታ የሰማዩ መንግሥት በምድር መመሥረት ሲሆን የሁደቱ ውጤት የማይቀር ፍርድን ያመለክታል። ከኢየሱስ ምሳሌዎች ግማሹ ያህል ስለ አሁን ጊዜ መግባት ሲሆን እና ግማሾቹ ደግሞ ለወደፊት የሚሆነውን የመለየት ችግር (በግ እና ፍየሎችን፣ ስንዴና እንክርዳድን፣ መልካም እና መጥፎ ዓሳዎችን የመለየት) ናቸው።

ፍርድ በግል ይሆናል፤ እያንዳንዱ ሰው በሕይወቱ ላደረገው ነገር ሁሉ በጌታ ፊት መልስ ይሰጥበታል። የሁሉም አሳብ፣ ቃል እና ሥራ በታማኝነት ተመዝግቧል። በፍርድ ቀን ክቴሌቪዥን ፕሮግራም የተለዩ መጽሐፍቶች ይከፈታሉ። ይህ ሕይወት ነው፣ ብልሹ ቢሆንም ሳይታረም ይገለጣል። ፍርዱ አይዘገይም፣ ለዳኛው ጭብጦቹ ሁሉ ስለሚታወቁ፣ ዳኛው ፍርዱን ሳያዛባ እና በትክክል ለሁሉም እንደ ሥራው ይፈርዳል። ክፍተኛ ፍርድ ቤት ስለሌለ፣ በተሰጠው ፍርድ ላይ ይግባኝ የመጠየቅ መብት የለም። በትክክል የቀረበ ማለረጃ በመሆኑ ወይም ማንም ሰው አጥፊው ጥፋት የለበትም ብሎ ስለ ፍርዱ አማላጅ አይሆንም።

ማንም ሰው አግዚአብሔር የምድራዊው ኑሮ አስቸጋሪ መሆኑን አይረዳም ብሎ እንዳያስብ፣ በሰው ሁሉ ላይ እንዲፈረድባቸው የውክልና ኃላፊነት ሰው ለሆነው ለኢየሱስ (የሐዋ. 17:31) ሰጥቷል። የቻለውን ሁሉ ያደረገው ሲማርክን እና ሲያስጠነቅቀንም የመጣው በመጨረሻም ለምተው እምቢ ብለው ባልተቀበሉት ላይ፣ ማለትም ጳላጦስ፣ ሄሮድስ እና ይሁዳ ሁሉም በኢየሱስ ፍርድ ወንበር ፊት ይቆማሉ።

ቅጣቱ መጥፋት ነው። ቃሉ በግሪክም ሆነ በእንግሊዘኛው አንድ ናቸው - መሞት ላይሆን፤ ነገር ግን ለተፈጠሩበት ዓላማ በቂ ሆነው ባለመገኘት መበስበስ ሲሆን (ልክ ያለቀ ጉማ ለሰው ጥቅም እንደሌለው ሁሉ "የጥፋት" ሰው ለአግዚአብሔርም እንደማይጠቅም ይሆናል)። ሲኦል አግዚአብሔር የሚጠፋን ዕቃ የሚያቃጥልበት ቦታው ነው

(በዘፍጥረት 1:31 እጅግ መልካም የሆነውን በሉቃስ 11:13 ክፉ ከሆነው ጋር እነጻጽር)። እያንዳንዱ መላት የሚያሳስበን ይህን ክፉ ዕጣ ነው (ሉቃስ 13:5)። ትልቁ ፍርሃታችን የካንሰር በሽታ፣ ሥራ ማጣት፣ ወይም የኒውክሊር በምብ ጦርነት ሳይሆን - ነገር ግን ነፍስንና ሥጋን በሲኦል ማጥፋት የሚችለውን ነው (ሉቃስ 12:5)።

ስለ ሲኦል የምናውቀው ሁሉ ከኢየሱስ አፍ የተነገረ ሲሆን፣ አግዚአብሔር ሌላ ማንንም እንደማያምን ያህል እንዲህ ያለውን አስፈሪ መገለጥ በሚወደው ልጁ በኩል አስተላላፊልን። ለዚህ አስፈሪ መክራ አማራጭ ለመፍጠር ብዙ መከራዎች ሲደረጉ ዳግም ዕድል፣ ጊዜያዊ ሞት (ፍጹም ጥፋት) ተብለው ነበር። እነዚህ ሁሉ ዘላለማዊ ክሆነው ለቃይ የተሻሉ ሲሆኑ፣ ነገር ግን እነዚህ ሁሉ ከኢየሱስ ከባድ የጥፋት አገላለጽ ጋር አይስተካከሉም። ምናልባት እርሱ በተደጋጋሚ የገለጸቸው በእኔምሮ ውስጥ የሚሆኑትን የተስፋ መቁረጥ ብለጭቶች ይሆናል (ማቴ. 25:30፣ ሉቃስ 16:24)። ለዘላለም ያለ አግዚአብሔር መኖር፣ እና ከተበላሹ ሰዎች ጋር መሆን እና አንድ ቀን ሰው ነበሩ (ዳን. 4:16) ክረከሱ 'አንስላት' መካከል መሆን ወዲያውኑ ክዚያም ጎበረት ወይም ሁኔታ ማምለጥ እንደማይቻል መረዳት (ሉቃስ 16:26) - ያራሉ ሲያል ነው፤ እና በዚህ ዓለም የሚደረግ ማንኛውም መሥዋዕትነት መካፈል እዚያ መግባት ይቻላል።

ክርስቲያን ለመሆን ለሚፈልጉ ሁሉ እንዲህ ያለውን እውነት በግልጽ እንድንገነግራቸው ያስፈልጋል። ክላይ የተገለጹት አንቀጾች ባጭሩ ዮሐንስ መጥመቁ በስብከቱ፣ 'ከሚመጣው ቁጣ ሽሹ' ብሎ ካቀረበው ጥሪ ጋር የሚመሳሰሉ ናቸው (ሉቃስ 3:7)። እርሱ አሁን 'በመንፈስ ቅዱስ የሚያጠምቀው' ንጉሥ አንድ ቀን በእሳት እንደሚያጠምቅ አውቆት ነበር፤ ገለባውን ያቃጥላል (ማቴ. 3:11-12)፤ ምንም እንኳ እርሱ አንጠብቀው ሁለቱም በአንድ ጊዜ ባይሆኑም (ሉቃስ 7:19)፤ ጳውሎስ ወንጌልን ሲሰብክ፣ ሁል ጊዜ የሚጀምረው ቀስ በቀስ እየፈላ ካለው ከአግዚአብሔር ቁጣ ሲሆን (ሮሜ 1:18-32)፣ ነገር

ግን እንድ ቀን ፊልቶ ይገነፍላል (ሮሜ 2:5-11)። በዚያን ቀን ሁሉም ወገን እና የሰው ዘር፣ ከትልቁ እስከ ትንሹ፣ የሚያስፈራውን የአብን መሰከታዊ ፊቱንና የልጁን ፊት ከማየት ይልቅ ተራራ ተንዶ እንዲወድቅባቸው ይመኛሉ (ራእይ 15:6-7)።

ከፍርዱ መሠረተ አላብ የተነሣ እያንዳንዱ ሰው ራሱ ለሚያደርገው ነገርና ለባሕሪው ተጠያቂና ኃፊነት አሰበት። የባሕሪን ጥናት የሚገልጽ ሥነ አእምሮአዊ አዋቂ ይህን አላብ በአዳጊ የፓቭሎቪያን ውሻ (የምግብ ቃጭል ሊደወል ምግብ ኖረ አልኖረ ለሃጩን ከማዘረክረክ ሊገታው እንደማይችል) አድርገው አቃለውታል። እኛም ራሳችንን ምንም ዋጋ እንደሌለን ስሰተማርን፣ በዘር በተላሰፈና በአካባቢ ሁኔታ ስሰተወሰንን እና ራሳችንን ለመርዳት አንችልም። እንዲያውም የክርስቲያን አስተሳሰብም እንኳ በዚህ ውጤት ተጽእኖ አድርጎታል፤ የውስጣዊ ስሜት ፈውስን ማግኘት ፍላጎት የኃጢአት ይቅርታን ከማግኘት ይልቅ ይበልጣል። ነገር ግን ይህንን ያደረገብን በእኛ ላይ የተደረገው ነገር ሳይሆን፣ በእኛ ላይ በተደረገው ያደረግነው ነገር ነው እኛነታችን ያስገኘው። በዚህ ዓለም ማንም በስሕተት ከመጉዳት ማምለጥ አይችልም፤ ነገር ግን ስለዚህ ነገር መራራ መሆንና ቅሬታ መያዝን እንመርጣለን። እግዚአብሔር ብቻ ነው ልንረዳው የማንችለውን የሚያውቀው፤ ነገር ግን እኛ ራሳችን ልናደርግ የምንችለውን ያውቃል፤ የሚፈረድብንም በፈቃዳችን መርጠን ባደረግነው ነው።

ስውን ስላደረገው ነገር በኃላፊነት መጠየቁ ሙሉ ለብአዊ መብቱን ማክበሩ ነው። ትክክለኛ ያልሆነ ምርጫ ማድረጋቸውን መገመትም መጽሐፍ ቅዱሳዊውን ሙሉ ስብአዊ ጎደሎነትን መቀበል ነው። ስለሚመጣው ፍርድ መናገር የሰውን መጨረሻ እንደ ማስታወስ ነው። ኃጢአት ያን ያህል ከባድ ነው። ማንኛውም ዓይነት ኃጢአት በቋሚነት የሚመጣውን መንግሥት ወራሾች እንዳንሆን ያደርገናል (1ኛ ቆሮ. 6:9-10፤ ገላ. 5:19-21)። ይህ የተሰጠው ማስጠንቀቂያ ስለማኞች እንጂ፣ ሰማያምኑ አለመሆኑን ማወቁ የሚያላስብ ነው። እንዲህ ያሰው የዘላለም ፍርድ ትምህርት ከክርስትና አዲስ የጀማሪዎች

ትምህርት ጋር አብሮ መስጠት አሰበት (በዕብ. 6:1-2 - መጀመሪያ ደረጃ ከሚሰጠው ትምህርት ስንጠረጃው ውስጥ) በመሆኑ ምዕራፍ 27ን ይመልከቱ። ይህ፣ እንግዲህ «ወደ ሞት ከሚመራ ድርጊት ንስሐ የመግባት መሠረታዊ ነገር ነው።

ግልጽ መሆን

«የጀምላ ኑዛዜ» አደገኛነትን ቀደም ብሰን ተመልክተናል። እውነተኛ ንስሐ ከጠቅላላ ኃጢአት ሳይሆን፣ ነገር ግን ሰየት ካሉ ኃጢአቶች ነው። ቢያንስ ቢያንስ የክህደት ኃጢአቶች በስም መዘርዘር ያስፈልጋቸዋል።

የሚያማክረው ለው እርግጠኛ እንዲሆን እንዴት መርዳት ይችላል? ስዚህ የሚጠቅሙ ሦስት መንገዶች ይኖራሉ።

አንደኛው፣ በምሪት ንግግር። በዚህ፣ ግልጽ ያልሆኑትን ዓረፍተ ነገሮች ለማካሪው ጠበቅ አድርጎ እስከ ግል ሁኔታ ድረስ መመርመር። ግልጽ ጥያቄዎችን መጠየቅ፡- «ለምን ክርስቲያን ስመሆን ፈለግህ?» «ከምን ዓይነት ኃጢአት ነው ለመዳን የምትፈልገው?» «ከሌሎች የምትደብቀው ምን ምስጢር አለህ?» «የአስማት/የጥንቅቅ ሥራ ውስጥ ገብተህ ታውቃለህ?» ለማካሪው ይህንን የሚጠይቀው ከተደበቀ ጉጉት ሳይሆን፣ እና ምስጢሩም እንደሚጠበቅለት ማወቅ አለበት። ይህንን ማድረግ ደስ የሚል ነገር ነው፤ እንዲህ ያሰውን ነገር ወደ ብርሃን ማምጣት ከጨስማ ግዛት ነፃ የመውጫ ዋና መንገድ ነው። የተደበቁትን ኃጢአቶች ማጋሰጥ ከእስራት ነፃ እንዲሆኑ ሲረዳ በድብቅ የሚለቃዩበትንም የጥፋተኝነት ስሜት ይቀንሳል።

ሁለተኛ፣ ዝርዝር ሁኔታን በመጠቀም። ዛሬ አንዳንድ ለማካሪዎች የተከሰከሉትን ዝርዝር የያዙ ነገሮችን በመጠቀም ደቀ መዝሙርን አንድ በአንድ ያጣራሉ። (በጣም ግሩም የሆነ መጽሐፍ በባለሊያ ሸሊንክ “የክርስትና ድል” (ማርሸል ማታሚያ ቤት፣ 1985) አርባ አምስት የተሰመዱ ኃጢአቶችን፣ በተሰይሞ ከሥጋ ይልቅ መንፈስን

የሚገዱትን ይዘረዝራል)። እንዲህ ያለውን ዝርዝር ይዞ መቅረብ ቀልጣፋና የሚጠቅም በመሆኑ የአእምሮን ማስተዋል ያነቃቃል። እንዲሁም ልዩ ምሳሌያዊ በሆኑት ልምምዶች እና ምትሀታዊ ያልተለመዱ የግብረ ሥጋ ግንኙነቶች ሁለቱም ወደ እስራት ስለሚከቱ እርነት መውጣትና ይቅርታን ማግኘት ያስፈልጋል። በእነዚህ (ዝርዝሮች) ያለው ፈተና ባልተጣሩና ቀላል ፈተናዎች (መስረት፣ ማመንዘር)፣ ውስብስብ እና ብልጣ ብልጥ (ኩራ፣ ስግብግብነት) ላይ ማተኮሩ ነው። ነገር ግን የጌሶኛው ሁነኛ ምሳሌዎችን በመስጠት (የታሪክ ዕቃዎችን መስብስብ፣ በንግድ ልውውጥ ቁማር መጫወት፣ ወዘተ...)። መቀላቀል ይቻላል። መጥመቁ የሐንስ እንዲህ ያለውን ተግባራዊ ነገሮች እንዳናደርግ ሲመክር «ደምወዛችሁ ይብቃችሁ» ብሏል! (በተለይ ለቃስ 3:10-14 ይመልከቱ)።

አዲስ ኪዳን ይህን መስል ዝርዝሮች ይዞአል፤ (ማቴ. 15:18-20፤ ማር. 7:21-23፤ ሮሜ 1:29-32፤ 13:13-14፤ 1ኛ ቆሮ. 5:9-11፤ 6:9-10፤ 2ኛ ቆሮ. 12:20-21፤ ገላ. 5:19-21፤ ኤፌ. 4:17-19፤ 4:25-31፤ 5:3-4፤ ቆላ. 3:5-6፤ 8-9፤ 1ኛ ጢሞ. 1:9-10፤ 2ኛ ጢሞ. 3:1-5፤ ቲቶ 3:3-5፤ 1ኛ ጴጥ. 2:1፤ 4: 2-4፤ ራሳይ 21:8፤ 22:14)። በአዲስ ኪዳን ውስጥ የተዘረዘሩት ሃያ አንድ ጥቅሶች ከመቶ በላይ የኃጢአት ዓይነቶችን ይዘዋል። አስተዋይ የሆነ አማካሪ እነዚህን ዝርዝሮች በማጥናት በአእምሮው ይዞ ይጠቀማል። ልዩነታቸው በተለያዩ መንገዶች ሲቀርብ፡ የአሳብ ኃጢአት፣ የቃል እና የድርጊት፣ በእግዚአብሔር ላይ የሚሠራ ኃጢአት፣ በሌሎች ላይ፣ በራስ ላይ፤ በማወቅና ባለማወቅ የተደረጉ ኃጢአቶች ነቸው።

በአዲስ ኪዳን ውስጥ ኃጢአት በዓይነትና በደረጃ አልተከፋፈለም፤ ስምሳሌ፤ ይቅር የሚባልና የማይባል ኃጢአት (ምንም እንኳን ይቅርታ የማይደረግለት) ኃጢአት እና «ወደ ሞት የሚመራ ኃጢአት» ቢኖርም፤ ሁለቱም ተስፋ የሌላቸው ናቸው፤ ማቴ. 12:32፤ ዮሐ. 5:16 ይመልከቱ)፤ ወይስ አንዱ ኃጢአት ከሌላው የበለጠ አስከፊነት

አሰውን? ሁሉም ኃጢአቶች ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ኅብረት ያቋርጣሉ።

በአዲስ ኪዳን ያለው ዝርዝር ጥናት አንባቢውን ወዲያውኑ በሙሴ የተሰጡት የአሥርቱ ትእዛዛትን ጥልቅ ትርጉም እና ስፊ እጠቃቀሙ ከክርስቶስ ሕግ ጋር እንድ መሆኑን ይረዳል። ልዩነቱ አራተኛው፤ ስለ ሰንበት የተጠቀሰው ብቻ ነው፤ የአሕዛብ አማኞችን የሚመስከተው፤ በሌላ መንገድ «ስለ ተሟላ»፤ (ሮሜ 14:5-6፤ ቆላ. 2:16-17፤ ዕብ. 4:9-11 ተመልከቱ፤ እንደሁም ዲ. ኤ. ካርስን «ስንበት እስከ ጌታ ቀን ድረስ» (ዘንደርቫን፤ 1982 አትምን ይመልከቱ)። የሙሴ ሕግ አሁንም «ሞግዚታችን» በመሆን ወደ ክርስቶስ ያመጣናል (ገላ. 3:24) ፤ «በእርግጥ እኛ ምን ያህል ጠማሞች መሆናችንን የሚያመለክት የሕጉ ሹል ጫፍ ነው (ሮሜ 3:20- ዲ. ቢ. ፊልፕስ እንዳስቀመጠው) ።

የጥሩ ምግባር ልዩነት ከመጥፎ ልማድ ጋር ሊመዘዘን ይችላል። በተለይም፤ ከፍጹም ባሕሪ ንግግሩ እና ከጌታ ኢየሱስ ፀባይ ጋር ፊት ለፊት በመገናኘት ስለ ኃጢአት በጥልቅ መወቀስን ሊያመጣ ይችላል (ሉቃስ 5:8)። በጥልቀት ማንም ስለ እርሱ የሰማ ሕይወት እንዴት እንደኖርን ራሳችን እናውቃለን። እርሱን አተኩሮ መመልከት «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ከብር ጎድሎአቸዋል» ብሎ መሰወጥ ነው (ሮሜ 3:23)።

ሦስተኛ፤ ፈጣን በሆነ መገለጥ። በማማከር የመንፈስ ቅዱስ እርዳታ ጠቃሚ የሚሆነው በዚህ ደረጃ ላይ ነው፤ ምንም እንኳን ከላይ የተጠቀሱት ሁለቱም ዘዴዎች በእርሱ ቁጥጥር ሥር መሆን እንዳለባቸው ቢታወቅም። በአንድ በኩል፤ የኃጢአት መሠረት የሆነውን ከውስጥ ሕሊና ወደ ተመካሪው ገሃድ ሕሊና እስተሳስብ እንዲመጣ ያደርጋል። ያስብነውን፤ የተሰማንን፤ የተናገርነውን፤ ወይም የሠራነውን ነገር ሁሉ አንረሳም (ስንት ጊዜ ማየት፤ ሆነ መስማት፤ ማሸተት ሊያስታውሱን እንደሚችሉ አስተውሉ)፤ ነገር

ግን ለማስታወስ በምንፈልግበት ጊዜ ያስቸግረናል። መንፈስ ቅዱስ በዚህ ነገር ላይ በጣም ይረዳናል (ዮሐ. 14:26)። መንፈስ ቅዱስ በማማከር ለማስታወስ እንዲረዳን በጸሎት መጀመር እንችላለን።

በሌላ በኩል፡ መንፈስ ቅዱስ የእውቀት ቃል በመስጠት ለማካሪው ተመካሪው ምናልባት በማወቅም ሆነ ባለማወቅ የደበቀውን «የኃጢአቱን ዋገኛ ሥር» በግልጽ ለመንቀል እንዲችል ይረዳዋል፤ ሊያሰስ ብሰው ውስጥ ምን እንዳለ እንደሚያውቅ ሁሉ (ዮሐ. 1:48፤ 2:25፤ 4:18) እና እያንዳንዱን ችግር ለመጥቀስ እንደሚችል (ምሳሌ፡ የሀብታሙ ወጣት ለንብረቱ መላላት ማር. 10:17-22)፤ እንግዲህ መንፈሱ ዛሬም ይህን ተመሳሳይ መረዳት ሊሰጥ ይችላል። እንዲት ወጣት ሴት ለአሥራ ስምንት ወራት ለማንኛውም የወንጌል ጥሪ ሕይወት እንዲቀየር ወደ ፊት ትመጣ ነበር፤ ነገር ግን ምንም ሰውጥ አላገኘችም፤ መንፈስ ቅዱስ «ከማን ጋር ነው የምትኖሪው?» ብዬ እንደጠይቃት ገፋፋኝ - ሁሉንም ችግር በግልጽ አስቀመጠችው። ነገር ግን አንድ ሃብታሙ ገዢ ያለ ነገር ነበር፤ የሚያገዛትን ሰው መተው ስላልፈለገች እያዘነች ሄደች። ንስሐ ለመግባት ስላልፈለገች በጸጸት ተሞላች።

አስተዋይ መሆን

የዚህ ፍላጎት ሁለት ሁኔታዎች - ከንስሐ ጋር የሚሄድ ስሜትንና ይህን የሚከተል ድርጊት ናቸው። በሥነ አእምሮአዊ ጥፋት (እኛ ስለ ራሳችን የሚሰማን) መካከል ያለውን ለመለየት ያለው ፍላጎት በየጊዜው እያደገ በመሄዱ እና የሞራል ጥፋተኛ (እግዚአብሔር ስለ እኛ ምን የሚሰማው) የመጀመሪያው የሚለመደው በአስተዳደግ፣ ፀባይ፣ ወዘተ...) እና እንደ ሰው ሠራተኛ (ራስን መጥላት እና ለራስ ማዘን አጥፊ ነው። እንዲያውም ንስሐ እንዳይደረግ ይከላከላል)። የሞራል ጥፋት ከግል ስሜት ጋር ከመያያዝ ይልቅ ተጨባጭ ነው። ከራስ ሁኔታ በመውጣት እና ኃጢአት ምን እንደሆነ ለማየት መቻል ነው። የጠፋው ልጅ ታሪክ ዓይነተኛ ምሳሌ ነው። የልጁ ስሜት ከሐዘን እና

ጸጸት ወደ እውነተኛ ንስሐ በመለወጥ የአባቱ ፍቅር ምን ያህል እንደ ጎደለው እና የእርሱም ቸልተኝነት ምን ያህል እንደ ሆነ ተገነዘበ። ስሜታችን ምን ያህል ፍርዳችንን እንደሚያጣምም ተመልከቱ።

እንዴ በቅድስና ስሜት፤

በሐዘን ተውጪ ጮኽኩ፤

«ኔታ ሆይ፤ ልቤ በተንኮል ጠቆረ፤

ከኃጢአተኞችም እኔ ዋና ሆኜ ተቆጠርኩ!»

ይጠብቀኝ የነበር መልአኬ አገንብለ፤

ከጊላዬ እንሾካሾክብኝ በእንጉርጉሮ፤

ከንቱ፤ እኮ ነው የእኔ ትንሽ ሰው፤

አትመላለልምና እንዲህ ካለው።

(ምንጭ አይታወቅም)

ይህ አጭር ግጥም የስሜት መበላሸት እደገኛነትን ሲያመለክት፤ ራስን በማታለል፤ ሰውን እንዴት አድርጎ ከእውነት እንደሚርቅ ያሳያል። ለምሳሌ፡ ሰው ነፍስን ከመግደል ይልቅ ስለ «ሴጋ» መምታት በቀላሉ ያምናል። አንዳንድ ጊዜ ኃጢአተኛው የሚያስጨንቀው ኃጢአቱ እውነት ሰውዬውን ከእግዚአብሔር የሚለየው ላይሆን ይችላል። በአንዱ ማዘን በሌላው ላይ ጥፋተኛ መሆንን ያሳስታል። ልብ ራሱን ለማታለል ስልጡን ነው። አስተዋይ መሆን ሁሉንም ሚዛናዊ ማድርግ ነው፤ ሁሉንም እሴቶች መመዘኛ ነው። ይህ የሚመጣው ኃጢአተኛው መጽሐፍ ቅዱስን በመንፈስ ተግባራዊ ሲያደርገው ነው።

እንደዚሁም ስለ ተግባራዊነትና ስለ ስሜት ንስሐ እውነተኛ መሆን አስፈላጊ ነው። በአንዳንድ ኃጢአቶች ወደ ጊላ ተመልሶ ማስተካከል እይቻልም። በሌሎቹ እንዲያው መሞከር እንኳ ጥበብ አይደለም። በአንዲህ ያለው ሁኔታ ላይ ነው የመንፈስ ቅዱስ «የጥበብ ቃል» በጣም የሚያስፈልገው። አንድ ሰው እንዳመነዘረ ለእኔ ተናዘዘ - ነገር ግን ዋናው ቤት ላለቸው በሽተኛ ባለቤቱ የአእምሮ መናዘዝ እንደሚያስፈልገው ወይም እንደማያስፈልገው ያስብ ነበር፤ ጌታ ይህን

የጥበብ ቃል ስለ እርሱ ስጠኝ፤ እርሷ ለእኔ ልጄ ናት፤ ይላል እንዲሁ ብሔር፤ እንዲህ ያለውን ነገር ለልጅ እትናገርም፤ (በዚያን ጊዜ ባልዩው ሙሉ በሙሉ ጥፋተኝነት ስሜት ተላቅቆ፤ እና እሁን በደህና ይኖራል፤ ሚስቱንም እንደሚገባት ይወዳል)።

ለማስተካከል ከሚያስቸግሩት ነገሮች መካከል በፍቺ እና እንደ ገና በማግባት ላይ ያለው ሁኔታ ነው። ኢየሱስ በስማርያ የውሃ ጉድጓድ ለነበረችው ሴት በጋብቻ ላይ ስላላት ችግር ሁኔታ ምን ነበር የነገራት? የመጨረሻውን ስው እንድታገባ ነው? ወደ አምስተኛው ባልሽ ተመለሽ እላት? ወይስ ወደ እራተኛው፤ ሦስተኛው፤ ሁለተኛው፤ ወይስ ወደ መጀመሪያ ተመለሼ እላት? ከእንግዲህ ሳታገቢ ብቻሽን ኑሪ እላት? መልሱን ባወቅነው ኖሮ! እንዲህ ያለውን ውስብስብ ነገር የምንገጋገርበት ቦታ ባለመሆኑ (ራሱን የቻለ መጽሐፍ መጻፍ ይጠይቃል)። ዳሩ ግን፤ እኔ እንደ ትልቅ ማስተዋል መስሎ የሚታየኝ ነገር ቢኖር፤ እያንዳንዱን ሁኔታዎች ከመመልከታችን በፊት የሚቀጥሉት ሁለት ነጥቦች የሚመለከታቸው ለዎች ገብቷቸው በስምምነት መቀበል አለባቸው። በመጀመሪያ፤ ይቅርታ ያለፈውን ስምምነት ሁሉ ለማፍረስ እይቻልም - ከብድር እስከ ጋብቻ ድረስ (እስቡ ብድር ለሰጠው ባንክ እዳው በቀራንዮ ተከፍሏል!) - በጌታ መለወጥ ያገባውንም ሆነ በፍቺ የተለያየውን ለው ወንደላጤ እያደርገውም!

ሁለተኛ፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ ምንም ዓይነት ልዩነት ቢኖር (ኢየሱስስለ ማመንዘር ያለውን እቀበላለሁ፤ ነገር ግን ጳውሎስ ስለ መለያየት ያለውን አልቀበልም - (ማቴ. 19:9፤ 1ኛ ቆሮ. 7:15፤ በመጨረሻው የተጠቀሰው ጳውሎስ በጋብቻ ስለ መያዝ የሚጠቅሰው የተለመደ ጥቅስ እያደለም በቁጥር 39 ላይ ወይም በሮሜ 7:2)፤ የጌታ ትእዛዝ በጣም ግልፅ ነው። ዳግመኛ ማግባት በእንዚአብሔር ዓይን ማመንዘር ነው። የማመንዘር ኃጢአቱ ይቅር የተባለለት ስው በኃጢአቱ እንዲቀጥል ነፃ እያደለም (ዮሐ. 8:11)። ለብዙሃን «የንስሐ ፍሬ»

የሚሆናቸው ሳያገቡ መኖር ወይም ደግሞ ወደ ቀድሞ ትዳር ጓደኛቸው መመለስ ነው (1ኛ ቆሮ. 7:11)። እነዚህ ሁለቱ መሠረተ አሳቦች ላይ በሙሉ ልብ ተስማምተው ከተቀበሉ፤ በተለይ ልጆች ካሉ፤ ጌታ በልዩ ሁኔታ ስለሚገደው፤ በቀረው ላይ ከጌታ ጥበብን በመጠየቅ የወደፊቱን ለማስተካከል ይቻላል (ማቴ. 18:10፤ ሉቃስ 17:2)።

ዳሩ ግን፤ ብዙ የንስሐ ሥራዎችን መግለጽ ቀላል ነው፤ ምናልባት መሥራቱ ከባድ ነው። እርግጠኛ ሆኖ ማስተካከል ያለበትን ነገር ማስተካከል እስፈላጊ ነው። ዕዳው ተከፍሎ፤ ይቅርታ ተጠይቆ፤ የተሠራው ወንጀል ለፖሊስ ሊነገር ይችላል። እንደ እኔ የማውቀው አማኝ እንዲሁ እደርጓል፤ በጣም ቀላል የሆነ ፍርድ በማግኘቱ ስለ ጥፋቱ በመናዘዝ ተመልሶ በመታሠር ስለ ኢየሱስ ሲነግራቸው በቅዱስ ስሙ የአስረኞች «ጳጳስ» ተብሎ ይታወቅ ነበር። እና በንግስቷ ተደግፎ ወንጌልን ስለሚለብክ እንደ እኔ ያለ ወንጌላዊ በእንግሊዝ አገር የለም ብሎ ይፎክር ነበር! ለሚጉዳ-እችሁ መልካም ማድረግ መራርነትንና ጸጸትን ለማስወገድ በጣም ይረዳል።

እንደዚህ ያስውን መታደስ ለማበረታታት፤ ካሳ እና እርቅ ግልጽ መሆን ያለበት ነገር አለ፤ ይህን ማድረግ ንስሐ መግባት ወይም ላለፈው ኃጢአት ማንጸት መፈጸም ላይሆን፤ ምንም እንኳ እንዲህ ያለው ነገር የሕሊና ወቀሳ የሚቀንስ ስሜት ቢሆንም። የንስሐ ሥራ «መለኮታዊውን» ጸጋ እያስገኝም። እንዲህ ከሆነ ከኃጢአቶች የመዳን ቅን ፍላጎትን ለማሳየትና ለአስገራሚው

ይቅርታ ምስጋና ለመስጠት ነው። ሁለቱም የእንዚአብሔር ስጦታ እና የስው ድርጊት ቢሆንም፤ እኛ የዳነው በንስሐ በኩል ሳይሆን፤ ነገር ግን በእምነት ነው፤ (ዮሐ. 5:31፤ ኤፌ. 2:8)።

ንስሐ የሚጀምራው እምነት ሊጀመር ነው፤ ነገር ግን በዚያ እያቆምም። ይህ እንደ «የሕይወት መንገድ» ሊገለጽ ይቻላል። በእርግጥ፤ በቅድሚያ ቢጀመርም «ከተለወጡ» በኋላ ብዙ ንስሐ ሊኖር ይችላል። ይህ አንዱ «የቅዱሳን» ምልክት የበለጠ ኃጢአተኛ

መሆናቸውን የሚገነዘቡበት ነው። በንስሐ መቀጠል ለመቀደስ አስፈላጊ የሆነ ነገር ነው። የመንፈሳዊ ብስለት በአደገ መጠን በጉውን ክክፋ መለየት ያድጋል (ዕብ. 5:14)፤ የንስሐ ፍላጎት ይጨምራል እንጂ አይቀንስም። በጣም የተጸጸቱ ብዙውን ጊዜ የበለጠ ኃጢአተኛ የበለጠ ቅዱስ ይሆናሉ። ስለሆነም፤ ንስሐ የዕድሜ ልክ ሂደት በመሆኑ ይቀጥላል።

ደግሞም በሕይወት ዘመን ሁሉ ይቀጥላል። አንድ ክርስቲያን በበለጠ መጠን ክፉ ነገር ተዋሕዶ እና ተጠራቅሞ እንዲሁም የራስንና የግልንም ይረዳል። የቤተ ክርስቲያን ኃጢአትን፣ የአገርንና የሕዝብን፣ የዓለምንም ኃጢአት ለይቶ በማወቅ ንስሐ ይገባል፤ በደላቸው ተሰምቶትም ስለ እነርሱ ኃጢአት ይናዘዛል። ስለ ኅብረተሰቡ ድርጊት፣ ንስሐ መግባት ማገበራዊ ንቃት ይገነዘባል፤ ክሁሉም በላይ፤ ይህ በምልጃ ጸሎት ውስጥ ይንጸባረቃል፤ የኢየሱስ ምልጃ ያስተጋባል፤ «አባት ሆይ፤ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» (ሉቃስ 23:34) ።

ዳሩ ግን ይህ ድርብ የሆነው የንስሐ ድርጊት፤ ለሚቀጥለው እና ለሕይወት ዘመን ሁሉ በመሆኑ፤ በመንግሥቱ ውስጥ ላለው ሕይወት ነው። በእምነት መጀመሪያ ላይ ይህንን ማለተዋወቅ የማይገባ እና የማያስፈልግ ነው። ምንም እንኳን የአውነተኛ የንስሐ ምልክት ተፈላጊና ተገቢ ቢሆንም፤ ፍፁም የሆነ ንስሐን ለማግኘት መጠበቅ (የተደረገውን ኃጢአት ሁሉ) አይቻልም፤ እንዲህ ከሆነ ቅድስናን ከጽድቅ በፊት መፈለግ ይሆናል፤ (የአይሁድን ሃይማኖት ጭምር የሁሉም ሃይማኖት ስሕተት ነው)። በተመሳሳይ፤ ወደ መንግሥቱ በሚገቡበት ጊዜ፤ ኃጢአተኛው ስለ ራሱ ኃጢአት ብቻ ነው የሚጠየቀው፤ በጋራ ውክልና እና ወንጀል ምናልባት ራሱ ካለበት ነው ትኩረት የሚኖረው፤ ማለትም፤ ክፍርድ በፊት ክስን በመውለድ መምረጥ ሲኖርበት - «ለሰ ጥፋቱ» ለምኖ፤ እና በኢየሱስ ስም ነፃ የመለቀቁን ደብዳቤ ያገኛል።

ይህንን ፍርድ ለማግኘት፤ እምነት ንስሐን መከተል ይኖርበታል። በመጀመሪያ ላይ ንስሐ ሲገባ ወይም የመጀመሪያው ነገር ሲደረግ ለዘብተኞች እንደሚያደርጉት፤ ውጤቱ አደገኛ ሆኖ ድኅነት በሥራ የሚለውን ይቀርባል፤ ይህም «ራስህ አድርገው» የሚለውን ዘመን ይሆናል። ለሰዚህ ትኩረቱ ለው ለእግዚአብሔር የሚሠራው እንጂ እግዚአብሔር ለሰው የሚሠራው አይሆንም። የጸደቅነው በሕግ ሥራ አይደለም - ወይም በንስሐ ሥራም አይደለም፤ ሰዎች ንስሐ እንዲገቡ ልንረዳቸው ያስፈልጋል፤ እንዲያምኑ መርዳት ይገባል።

ደቀ መዛሙርትን እንዲያምኑ መርዳት

ዓለም እንደምትሰው “ማየት ማመን ነው”። መጽሐፍ ቅዱስ ግን እምነት የሚመጣው ከመስማት ነው። ይላል (ሮሜ 10:17)። በሰዚህም በሰፊው እንደሚገመተው “እውር” እምነት እውነተኛ የሆነ እምነት ነው፤ የወንጌል መልእክት ወደ ሰው ነፍስ የሚደርስው በጀርድ በኩል ሲሆን፤ በዓይን በማየት ግን አይደለም። እውነትም እምነት ከሚታየው በላይ ይበልጃል (ዕብ. 11:1፤ 27)፤ እና ሳያዩ ኢየሱስ ሕያው መሆኑን ለሚያምኑ ልዩ በረከት አላቸው (ዮሐ. 20:29ን ልብ በሱ፤ ቶማስ ከቀሩት ከአሥሩ የበለጠ ተጠራጣሪ አልነበረም ወይም በመቃብር ቦታ ከነበሩት ሴቶች ይልቅ - ማር. 16:9-14)። ነገር ግን ይህ ሙሉው እውነት ነው ወይ? ዓለም ለማየት የምትልገውን ስለ ወንጌል እውነት ማረጋገጫ ለማግኘት ብላ ስትጠይቅ ሊሰጣት ያልተፈቀደው እና አንዳንዶች እንደሚሉት እንዳይሰጣት ስለ ተባለ ነው? ክርስቲያኖች እጅግ የዳኑ መስሰው ቢታዩ እርሱም መዳን እረጋጋለሁ ያለው ኒፔ በጣም ተሳስቶ ነበር?

ቃላት፤ ተግባራት እና ምልክቶች

በአራቱም ወንጌል ውስጥ ማየት እንዴት ወደ እምነት እንደሚመራ የሚሉትን ጥያቄዎች ጥቅል መፍታት ያስፈልገን ይሆናል። ኢየሱስን የተቀብሉ እነዚያ እይሁዶች ብለው አምነው። እና “ከእግዚአብሔር ተወልደዋል”፤ ብዙውን ጊዜ ይህም የሆነው የሚሠራውን ተአምራት ስላዩ ነው። ስዚህም ዓይነተኛ ምሳሌ የሆነው አልአዛርን ከሞት መነሣቱ ነው (ዮሐ. 11:45)። ስዚህም ነው የዮሐንስ ወንጌል ተአምራቶችን ምልክት ብሎ የሚጠራው፤

የተፈጥሮ ሁኔታዎች ልዩ ቢሆኑም ከራሳቸው አልፈው መስከታዊ እውነታን ያመለክታሉ። ኢየሱስ በዚህ መንገድ በእምነት ወደ እርሱ የመጡትን ማግኘት ተስፋ አላበቆረጠም። ነገር ግን እነዚያ ከእግልግሎቱ ይልቅ ተአምራቱ ጀርባ ለመንፈሳዊ ጥቅም ሳይሆን ለአካላዊ ደንንነት ብቻ ይፈልጉት የነበሩትን በጣም ይወቅሳቸው ነበር (ዮሐ. 6:26) - ይህ እስተሳሰብ በእሁኑ ቁሳዊ ዓለም ሳለነውም የተሰመደ ነው። እና የማያምኑ ተጠርጣሪዎች ፍላጎት ለማሟላት ተአምራት እንዲያደርግ በተጠየቀ ጊዜ እላደረገም (ማቴ. 16:1-4)፤ ቢሆንም የዮናስን ምልክት ለማድረግ ተስፋ ሰጣቸው። ማስታወስ የሚያስፈልገን ነገር ቢኖር ከሞት የተነሣው ኢየሱስ ባይታይ ኖሮ፤ ክርስትና የሚባል ሃይማኖት አይኖርም ነበር (ሱቃስ 24:24ን አነጻጽር)፤ ኢየሱስ በቀላሉ እንደ ነቢይ ነበር የሚቆጠረው (ሁለቱም እይሁዶችና እስላሞች እንደሚያስቡት ማለት ነው)።

ጴጥሮስ የኢየሱስን ትንሣኤ እና ዕርገት እንደ ማስረጃ አድርጎ ለመጠቀም ምንም ጥርጥር አልነበረውም (እና እነዚህ ሁኔታዎች እርሱ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑን ያረጋግጣሉ)፤ ይኸውም እሁን እናንተ የምታዩትን እና የምትሰሙትን እርሱ አፈሰሰው (ዮሐ. 2:33)። በኋላም ጴጥሮስ እና ዮሐንስ ይህን ዕድል በመጠቀም ምፅዋት የሚሰምነውን ሰው ሕዝቡን ወደ እምነት እንዲመራቸው ለማድረግ ተጠቀሙበት፤ ተአምራትን ዓይተው መልእክቱንም ሰሙ (ዮሐ. 3:9-10፤ 4:4)። «ድንቆች እና ተአምራቶች የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን እድገት የተሰመዱ ዋና ምክንያቶች ነበሩ (ዮሐ. 5:12-16)።

ጳውሎስም በዚሁ መልክ የወንጌልን መልእክት ማስተላለፍ እንዳለበት ተረድቷል። እንዲያውም፤ በሦስት እቅጣጫ በቃል፤ በድርጊት እና በምልክት (ሌሎች ከዚህ የተሰየውን ዝርዝር ቃል፤ ሥራ፤ እና ተአምራት ይመርጣሉ)። ሚተሮፖሊን ከመጎብኘቱ እስቀድሞ፤ ለሮም ቤተ ክርስቲያን በአሕዛብ መካከል ስለ ነበረው

የወንጌል ስርጭት ዘዴ መግለጫ ሲሰጣቸው፤ እንዲህ ብሎ ጻፈ፡- «በመልእክቱና በፊታቸው በኖርኩት መልካም የሕይወቱ ምስክርነት፤ እንደ እግዚአብሔር ምልክት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በእኔ በተደረገው ተአምራት እንዲማረኩ አደረግኳቸው። ስለዚህ፤ «ከኢየሩሳሌም ጀምሮ አስከ እልዋሪቅን ድረስ እየዞርሁ የክርስቶስን ወንጌል ፈጽሜ ሰብኬአለሁ» ሮሜ 15:19 (በሕይወቱ ቃል- 1ተሰ. 1:53 ክንጻጽ)።

በዚህ አገላለጽ የሚገርመው የጳውሎስ ዘዴ ሁሉም አቅጣጫዎች እና ሰዓይን እና ለጆሮ ናቸው የተባለው ነገር ትክክለኛነት ማረጋገጫ የሆነላቸው በተመለከቱት፤ በሰው ሥራና መለኮታዊ ምልክት ነው። የሰብአዊ «ድርጊት» በመጀመሪያ የማገበራዊ ኑሮ ስጦታ ወይም የፖለቲካ ተጽእኖ ሳይሆን፤ አስፈላጊው የወንጌል ሥራ እንዲከናወን ነው። የኢየሱስ ትርጉም በከፍተኛ ደረጃ የሕይወት አኗኗር ከቁሳዊነት ይልቅ ሥነ ምግባር፤ በተራራው ላይ ስብከቱ እንደጠቀሰው - አለመቆጣት፤ አለመመኘት፤ አለመፍታት፤ አለመማል፤ አለመበቀል፤ ስታይታ የሚደረግ ምጽዋት አለማድረግ፤ አለመጨነቅ፤ ወዘተ. ነበር (ማቴ. 5:16-17ን እና ማቴ. 5-7 በሙሉ ይመልከቱ)። መለኮታዊው «ምልክት» በመጀመሪያ ከበሽታ መፈወስና ከአጋንንት ነፃ መውጣት ነው (ማቴ. 9:1)፤ ቢሆንም ደግሞ በዚህ የተወሰኑ አይደሉም (የጳውሎስ በደማስቆ መንገድ ቆጽሮላቸውን ጠንቋይ በማሳወሩ፤ የራሱን ልምምድ በመድገም አገረ ገዢው እንዲለወጥ አድርጓል (የሐዋ. 9:9፤ 13:11)።

ይህ ሁሉ ከመንግሥቱ ወንጌል ጋር የተያያዘ ነው። የምሥራች የሆነው የእግዚአብሔር መንግሥት (የግዛት ፍላጎቱ ሳይሆን የገዢነቱ ሥልጣን) በምድር ላይ በንጉሡ መምጣት ተቋቋሟል። አሁን ወደ ሰማይ ዙፋኑ አርጓል፤ በምድር ላይ ያሉት ሕዝቦች ግን ባቋቋመው አገዛዙ እየተደሰቱ እና ለመጨረሻው ጊዜ የንጉሡ ወደዚህ ዓለም ስለሚመጣ በስሙ የሚያምኑትን ሁሉ ያዘጋጃሉ። እውነትም ከስው ልምምድ ወይም ግምት በላይ የሆነ የማይታመን መርሐ ግብር (ኢሳ.

64:4፤ በ1ኛ ቆሮ. 2:9 ተጠቅሷል)። በዚያን ጊዜ የነበረና የሆነው መንግሥት «ሰው ሁሉንም» አለ (ከኢየሱስ ምሳሌዎች ግማሹ ወደ ፊት በምድር ላይ መንግሥትን ለማቋቋም ስለሚሆነው ችግር ሲያመለክት፤ ሌላው ግማሽ ደግሞ አሁን ስለሚደረገው ሁኔታ ይጠቁማል)። የእግዚአብሔር መንግሥት አሁን እዚህ መሆኑን ለማወቅ አንዳንድ የሚታይ ምልክት መፈለግ በቂ ምክንያት አይደለም? የመጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርት ኢየሱስ ንጉሥ መሆኑን በመለኮታዊ ምልክት ተቀብለውት፤ የእርሱ መሆናቸውንም በሰብአዊ ድርጊት አሳይተዋል። መንግሥቱ መታወቅና መታወጅ ይኖርበታል (ሉቃስ 10:9)። ጳውሎስ በትክክል ይህንን ማሰቱ ለቆሮንቶስ ሰዎች የነበረው ስብከቱ «በመንፈስ ቅዱስ ኃይልን በመግለጥ» ነበር እንጂ (1ኛ ቆሮ. 2:4፤ የሐዋ. 14:3)።

መለኮታዊ ምልክቶች ጊዜ አልፎባቸዋል??

በመሠረቱ የሐዋርያት ስብከት ስብዛት የተረጋገጠው በዚህ መንገድ ነበር (2ኛ ቆሮ 12:12)፤ ነገር ግን ብዙውን ጊዜ በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ የወንጌል አገልግሎት ሁኔታ እንዲህ እንዳልሆነ ያከራክራል። ክርክሩ የሐዋርያት አስተምህሮ አንዴ ተጠናቆ በጽሑፍ ከቀረበ በኋላ እንዲህ ያለ መለኮታዊ ማረጋገጫ ምልክት አብቅቷል የሚል ነው። እንግዲህ እምነት ባሰፈው ላይ ሊታመን (በማይታየው ላይ) ተአምራትም ለመልእክቱ ትክክለኛነት ማረጋገጫ ነው! የታተመው ጽሑፍ ለሚገሰጸው የኃይል ምልክት በቂ ሆኖ ተወስዷል! መጽሐፍ ቅዱስም ሆነ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ እግዚአብሔር በምልክት ቃሉን የሚያጸናበትን ኃይልን ከቃል ወደ ጽሑፍ ሲተላለፍ ወስዷል የሚል ምንም ማስረጃ የለም። (ለምሳሌ፤ ጆን ዌስሊ ስለ ዶክተር ኮኒየር ስሚድልተን የመለኮታዊ ስጦታ ጥርጣሬን በሚመለከት 4 ጃንዋሪ 1749 በጻፈው ደብዳቤው ላይ ስለ ትንቢት፤ ልሳንና ፈውስ አሁንም በመቀጠል ለሚሠራ መለኮታዊ ስጦታ መከላከያ ነው። ደብዳቤውን (ኢፕወርዝ፤ 1931)፤ ቅጽ 2 ገጽ 312 ይመልከቱ)።

ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እግዚአብሔር መለኮታዊ ምልክቶችን እቁሟል የሚለውን ይህንን አሳብ በግልፅ የሚቃወም ጥቅስ አለ፤ ምንም እንኳን መጀመሪያ በተጻፈው ክፍል ውስጥ ባይኖር (ማር. 16:15-20)። ምንም እንኳን አርታኢው በመጀመሪያው እርማት በኋላ የተጨመረ ቢሆንም፤ ከሐዋርያት በኋላ ላለው አመለካከት መልካም ማረጋገጫ ነው፤ ከዚህ ጀምሮ ቤተ ክርስቲያን ወንጌልን ለዓለም ሁሉ እንድታደርስ እስከ ዓለም መጨረሻ የተሰጣት ኃላፊነቷ ነው። የተስፋው ቃል ለሚያምኑ ሁሉ እንጂ ለሐዋርያት ብቻ ሳይሆን፤ እነዚህ ድንቅ ምልክቶች በየትኛውም ወንጌል በተሰበከበት ቦታ ሁሉ ይከተሏቸዋል የሚል ነው። ይህንን ትርጉም ለውጠው ተእምራቶች የሚከተሏቸው ብዙ የተለወጡና የተለወጠ ሕይወት ያላቸው በማለት የመጽሐፍ ቅዱስን ትርጉም በመለወጥና ምልክት አለመኖሩን ለመሸፈን የተደረገ ነው። «ምልክቶቹ ይከተሏቸዋል» የሚለውን ይህንን ትርጉም ቀይረው «ብዙዎች ያምናሉ» ወይም «ሕይወታቸው ይለወጣል» የሚሉት መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረትን ማናጋት እና ለተጠቀሱት ምልክቶች መጥፋት መሸፈኛ አሳብ ነው።

የዚህ ማረጋገጫ ኃላፊነት ያረፈው «ድንቆች እና ምልክቶች» እቁሟል በሚሉ ላይ ነው። ሊከዱት የማይችሉት እንደ ነገር ቢኖር መንፈስ ቅዱስ ራሱ አልተወሰደም። መጽሐፍ ቅዱሳዊ ወይም ታሪካዊ የሆነ የአሠራር መሠረታዊ ሰው ምን እስካልተሰጠ ድረስ የኃይሉ መገለጽ እና የሰጠታው መከፋፈል የሙሉ ወንጌል መሠረታዊ እና ቋሚ የግንኙነት ገጽታ በመሆን ይቀጥላል (ዕብ. 2:4)። በተጨማሪም የታተመው እና እንዲሁም የተሰበከው ቃል፤ ያለ መንፈስ ቅዱስ ለማሰራጨት ይቻላል (ለምሳሌ፤ የማያምን ሰው ትራክትን ለማሰራጨት ተቀጥሮ በመሥራት እና ከዚህም የተነሣ ነፍሳት ይድኑ ይሆናል)፤ ነገር ግን የሰው ድርጊት እና መለኮታዊ ምልክት ውጤትን ለማምጣት ያለ እርሱ መገኘት አይቻልም፤ (ስለዚህም ምክንያት ነው ኢየሱስ ሐዋርያቶቹን «ኃይልን እስክትቀበሉ» ድረስ በኢየሱሱም ቆዩ ብሎ ያዘዛቸው)። እንዲያውም ስለ እርሱ ሞት፤ ትንሣኤ እና

የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት መኖር ምስክሩ ለመሆን በቂ አይደለም (ሉቃስ 24:27ን ከየሐዋ. 1:8 ጋር አነጻጽሩ)።

ምክንያታዊ የመከላከያ አስፈላጊነት

ሌሎች እንዲያምኑ ይረዳ ዘንድ፤ ሌላ የወንጌል እውነት «ማረጋገጫ» ማለቱ ጠቃሚ ነው። የምንጠቅሰው የእምነትን ሁኔታ የመከላከል ሚና ላላቸው ሲሆን፤ ምክንያታዊ የእምነት መከላከል አስፈላጊነት እና ችሎታ የመስጠትን ነው። ማንም በክርክር ወደ መንግሥቱ እንዲመጣ እልተደረገም ብሎ ማለት ግማሽ እውነት ነው። (አግሪጳ ለጳውሎስ የማግባባት መልስ የሰጠው ይህንን አሳብ ለመደገፍ ይጠቅሳል የሐዋ. 26:28)። እውነት እንቅፋት የሚሆኑ ነገሮችን ማስወገድ ይቻላል። ክርስትናን ምክንያታዊ እንዲሆን ለማስረዳት (ለምሳሌ፤ የ ሲ. ኤስ. ሉዊስ፤ ፍራንሲስ ቪፈር፤ በርናርድ ራም፤ ጀሽ ማክድዌል ጽሑፎች ብዙዎችን ረድተዋል፤ እንደ የመከላከያ መሣሪያም መጋዘን አገልግለዋል)። ማመን ራስን መግደል አይደለም። እምነት እና ምክንያት ሁለቱም በእንድነት ወደ እውነት መንገድ የሚመሩ ሲሆኑ፤ ምንም እንኳን እምነት ረጅም መንገድ ቢሄድም። አብርሃም ሊንክን አልነበረም ወይ «የምትችለውን ያህል መጽሐፍ ቅዱስን በምክንያት ላይ በተመሠረተ አሳብ ወስደህ እና የቀረውን በእምነት ብትቀበል፤ ደስተኛ ሰው ሆነህ ትኖርና ትሞታለህ» ያለው?

በእንደ በኩል፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪካዊ ትክክለኛነት በጣም እየበዛ በመሄድ ላይ ይገኛል፤ በተለይም በጥንታዊ ታሪክ ቅርሶች ምርምር ሙያ። ደግሞ ራሱ መጽሐፍ ቅዱስ የተፈጥሮ እውነተኛነት አለው፤ ስለ ትንሣኤ የሚናገሩ አካባቢያዊ ምንጮች ማንኛውንም ሕጋዊ ዳኝነት ነገሩ መከላከልን ሊያሳምን ይችላል። አብዛኛዎቹ ተቃውሞ የሚባሉ ነገሮች ቢኖሩም ጥልቀት የላቸውም ወይም ግልጽ ናቸው። የጽሑፉ ታሪካዊነት ራሱ ተአማኒነትን በበለጠ እየጨመረ ነው። ስድስት መቶ ያህል የተለያዩ ትንቢቶች እውነት ሆነው የተፈጸሙ መሆናቸው ራሱ (የቀሩትም እንደ እምስተኛው ደግሞ

በሙሉ ሲፈጸሙ የዓለም ፍጻሜ እንደሚሆን ከአንጉል የከዋከብት ቆጠራ ወይም ሳይንቲስቶች ወደ ፊት ይሆናል ብለው ከሚጠብቁት ሁሉ ይልቅ በይበልጥ የሚያስደንቅ ነው። መካከለኛው ኢ-አማኝ ስለ እግዚአብሔር ቃል ማረጋገጫ ምን ያህል የተከማቸ እውነት መኖሩን አልተረዱም።

በሌላ መንገድ ደግሞ፣ ትክክለኛ የሆነ የእምነት መከላከል አቋም የመጽሐፍ ቅዱስ አመለካከትን አጠቃላይ ፍልሰፍ እና ዝርዝር ታሪካዊ ሁኔታ ጋር አገናዝበው መመልከት አለባቸው። መጽሐፍ ቅዱስ በምንም ዓይነት ኢ-እግዚአብሔርነትን “ኤትይዘም” (እግዚአብሔር የለም የሚሉ) “አግኖስትሲዝም” (የእግዚአብሔርን መኖር አለመኖሩን አናውቅም የሚሉ)፣ “ፓንቴሊዝም” (ሁሉንም ነገር እግዚአብሔር ነው የሚሉ)፣ “ሂዩማኒዝም” (ብዙ ዕድሜው ከደረሰ የራሱ አምላክ ነው የሚሉ)፣ ወይም “ዴይዝም” (እግዚአብሔር ዓለምን ፈጥሮአታል ግን ሊቆጣጠራት አይችልም የሚሉ) አያስተምርም። እውነተኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ፍልሰፍና “ቴሊዝም” (እግዚአብሔር ዓለማትን ፈጠሯል እናም ሁሉን ይቆጣጠራል)፣ ይህ ነው እውነተኛ ተፈጥሮአዊና ታሪካዊ ሰሜት ሊሰጥ የሚችለው።

የተለየ ማስረጃ ሰማቅረብ ወይም አጠቃላይ ሰሜት እንዲሰጠን፣ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጠውን መመሪያ በሙሉ እንታዘዛለን ሁል ጊዜም ስለ ተሰጠን ተስፋ ምክንያት ለሚጠይቁን ሙሉ መልስ ለመስጠት ሁልጊዜ የተዘጋጀን ነን። «እናንተ ሰላሳችሁ ተስፋ ምክንያትን ለሚጠይቁችሁ ሁሉ መልስ ለመስጠት ሁል ጊዜ የተዘጋጃችሁ ሁኑ» (1ኛ ጴጥሮስ 3:15)። ዳሩ ግን፣ ምክንያቱ ተጨባጭ አይደለምም፤ እንዲሁም ተጨባጭ ነው እና ልምምድን እና ማረጋገጫ ሊይዝ ይገባል። በሁለት የማስጠንቀቂያ ቃላት ይህን ክፍል እንደመድማሰን።

እንደኛው፣ ጠያቂው ሲያቀለው የሚችለው እውነተኛ የሆነ ችግር እንዳለው ወይስ እንዲያው ለማምሰጥ ያህል የተሰጠ የመከላከያ ትችት ነው (በመጨረሻ ላይ፣ ብዙ ችግሮችን ለማቃለልና መፍትሄ ሲፈለግም፣ ገና ብዙ ይገኛል!)። ሁለተኛው፣ እውነተኛ የሆነ የአእምሮ ገድብ ቢኖርም፣ በእግዚአብሔር እንዳናምን የሚያደርገን ነገር በመጀመሪያ ደረጃ የሥነ ምግባር ችግር መሆኑን መጠቀሙ አስፈላጊ ነው። (ትልቁ ፍላጎታችን ይቅርታን ማግኘት እንጂ ስለ ነገሩ አብርሆት ሰማግኘት አይደለም)።

ለዎች እምነታቸውን በሥራ እንዲያሳዩ መርዳት

ወንጌልን በቃል፣ በድርጊት እና በምልክት በጆሮ እና በዓይን ወደ ልብ እና አእምሮ አቅርበው፣ እና እውነቱም ሙሉ በሙሉ ተቀባነት ሲገኝ የሚቀጥለው እርምጃ ሰውዬው በእምነት እንዲጸና ማድረግ ነው። ምክንያቱም የእምነት መሠረቱ የፈቃደኝነት ጉዳይ ስለሆነ እርሱም እንዲሆን ማድረግ (ምዕራፍ 3ን ይመልከቱ)። ሁለት ልምምዳዊ እርምጃዎች መወሰድ ያለባቸው አሉ።

አንደኛ፣ እምነትን በቃል መግለጽ ያስፈልጋል። በአሉታ መንገድ በቃል መግለጹም በናሙና ጸሎት ወይም የኃጢአተኛ ጸሎት መልሶ መጸሰይም አይረዳም። ጠያቂው የበለጠ የሰማውን ቃል እየደገመ እንደሚጸልይ ያስባል እንጂ ወደ ማን እንደሚጸልይ አይደለም። ከሁሉም በላይ፣ የቅንነቱ ደረጃ የሚለየው ከሥርዓቱ ትክክለኛነት ሰሜት እና ከተናጋሪው አላብ ነው። (የራሱ ወይም የራሷ ቃል በመፈላለግ) ምንም ያህል መለየት የሚያውቅ አማካሪ፣ ያልተባሰውን እና የተባሰውን በማዳመጥ፣ ቀላልም ወይም አስናካይ ሲሆን፣ በአዎንታ ጸላዩ ወደ ጌታ በቀጥታ ቢቀርብ የተሻለ ነው። ምን ዓይነት ተጨማሪ እርዳታ ለመስጠትና ጸሎቱ በእውነተኛ ልብ «የጌታን ስም መጥራቱን» ይረዳል። በዚህን ጊዜ ለብአዊ ስሙን «ኢየሱስን እንዲጠሩ ማደፋፈሩ እና ምክንያቱን ከተረዱም በኋላ ደግሞ «ጌታ» ብለው እንዲጠሩ ማስረዳት። በተሰይም፣ የተውላጠ ስም መኖር ወይም

አለመኖሩ ትኩረት ሊለጠው የሚገባ ነው፤ መሞትና መነሣትህን አምናለሁ፤ ማለት ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ኃጢአት ከማድረግ እንድንታ እንደሞትህልኝ አምናለሁ፤ አውነተኛ አዲስ ሕይወትንም እንዳገኝ መነሣትህን አምናለሁ። አጫጭር ጸሎቶችን እንዲጸልዩ ማበረታታት፤ ከማማከር ጋር በየመካከሉ የእምነት ሁኔታዎች እንደገባው መጠን እያንዳንዱን ሁኔታ መግስጽ ሊያስፈልግ ይችላል።

ሁለተኛ፤ እምነትን በተግባር መግለጽ ያስፈልጋል። እንደን ሰው በእምነት እንዲኖር ማድረግና በቀረው የሕይወት ዘመኑ በዚህ እንዲኖር ማድረግ አስፈላጊ ነው። ይህን ለማድረግ ጠቃሚ የሚሆነው መንገድ አንድን ልዩ ችግር መለየት እና ከጌታ እርዳታ ለመጠየቅ የሚፈልግበትን ሁኔታ ማመቻቸት። ይህን በሚገባ ማስረዳት፤ እምነት እግዚአብሔር ጥያቄን ለመመለስ እንደሚችል በግልጽ ማስረዳት ነገር ግን ወደፊትም ይመልሳል። አብሮ ከመጸለይ በፊት የግለሰቡን የእምነት አቋም ማረጋገጥ ጠቃሚ ነው። የተሸሸ መንገድ የሚሆነው ጌታ በልዩ ልዩ ሁኔታ መሥራት እንደሚችል አሳብ ማቅረብ ነው (ከትንሽ ነገር ሁኔታዎችን መለወጥ) እና ከእነዚህ ውስጥ ደቀ መዛሙርት ይሆናል ብለው ያመኑት የትኛውን ነው። አንዳንድ ጊዜ መልስ መቼ እንደሚገኝ የተወለነ ጊዜ እንዳለ መጠቀሙ በጣም ይረዳል።

በእኔ ልምምድ የእምነትን አቋም ለመረዳት ቀጥታ የሆነ ተግዳሮትን መስጠት (በወሩ መጨረሻ ላይ ጌታ ሃይ ፓውንድ ሊሰጥህ እንደሚችል በእርግጥ ታምናለህ አይደል?)፤ ነገር ግን ለጥያቄው መልስ ለመስማት ከመጠበቅ ይልቅ፤ በቀጥታ ዓይኑን አመልክታለሁ! ዓይን የለውነት መብራት፤ በመሆኑ እና ጥርጣሬ ካሰበት አመለካከቱ (ይቀየራል)፤ የዓይን ብሌን በቀጥታ የሚመለከት ከሆነ ብቻ ነው የኢየሱስ ተስፋ ቃል (ሁለቱ በምድር ቢለማሙ) የሚለውን መጸለይ የምደፍረው (ማቴ. 18:19)። አንዳንድ ጊዜ የሚለመነው ጸሎት መጠን በእማኙ እምነት አቋም (መወለን) ጥሩ ሳይሆን አይቀርም፤

ነገር ግን በትንሹ መልስ ማግኘት የሚገኝበትን መጸለይ ይቻላል፤ ትልቅ ነገርን ጠይቆ ከማጣት። ይህ የእምነት ስጦታ የሚሰጣቸው ብቻ አይደለም፤ እምነታቸው እያደገ ለመሄድ እንዲችሉ እና እንዲቀጥሉ ይረዳቸዋል እንጂ።

በእርግጥ ጥሩ አማካሪ ሊናገራቸው ይችላል ተብሎ የሚገመተው የመጀመሪያ የእምነት እርምጃ እና ልምምድ አረጋውን (የሞተ) ሕየወት መቅበርንና በውሃ ጥምቀት ታጥቦ መንጸትን ነው። በእውነት ኢየሱስ የኃጢአትን ይቅርታ እንደሚሰጠው ካመነ፤ ፍጹም ታዛዥ በመሆን ይህንን የመንጸት ሥርዓት ይፈጽማል (ዮሐዋ. 2:38)።

ምዕራፍ 34

ደቀ መዛሙርት እንዲጠመቁ መርዳት

ይህ ምናልባት ከመጽሐፉ ምዕራፎች ውስጥ አጭር የሆነ ክፍል ነው፤ ሁለት መፈጸም ያለባቸውን ነገሮች ብቻ አካቷል። መጀመሪያው፣ ተጠማቂው በእውነት ገለጻ የገባ እና ያመነ መሆኑን ማረጋገጥ በጣም አስፈላጊ ነው (ምዕራፍ 2፣ 3፣ 32፣ 33ን ይመልከቱ)፤ በቃል መናገር በድርጊት ማሳየት እንዳልሆነ መገንዘብ ያስፈልጋል። እነዚህ ሁለቱ ነገሮች ከተመሠረቱ፣ ምንም ያህል መቆየት አስፈላጊ አይደለም።

ሁለተኛ፣ በቂ ውሃ የሚገኝበት ቦታ መፈለግ በጣም አስፈላጊ ነው (ዮሐ. 3:23)። በውሃ ውስጥ መዝፈቅ የአዲስ ኪዳን የእጠማመቅ ዘዴ ነው (ቃሉም ራሱ አጠቃቀሙን ይገልጻል) እና በእርግጥም አደራረጉ የአዲስ ኪዳን ትርጉም (መታጠብ እና መቀበርን) ያመለክታል። በእንግሊዝ አገር ይህ ይቀል ይሆናል፤ አብዛኛው የተቀላቀሉ አብያተ ክርስቲያናት (እንግሊዝንን ጨምሮ) የመዝናኛ መዋኛ ቦታ ለላዘጋጁ፣ ብዙ የሕዝብ መዝናኛ ቦታዎችም የዋና ቦታ ስላላቸው እና አገሪቷ በብዙ ወንዞችና ሐይቆችም ለሰተባረሰች፣ በባሕር መከበቧ መጥቀስ ሳያስፈልግ። በሩሲያ፣ የበረዶ ሐይቆች በተጠማቂዎች ይለበራሉ፣ ከዚያም በኋላ ሰዎችን እንዲያጥቁቸው ይደረጋል። ድርቅ በበዛባቸው አገሮች፣ የመቃብር ጉድጓድን በመቆፈር፣ በአንሶላ በመሸፈን ተጠማቂዎች በዚያ እንዲቀበሩ በማድረግ እና የተገኘው ውሃ በማርክፍክፍ አንሶላው እስኪረሰርስ ድረስ በማድረግ በተገኘው ዘዴ ጥምቀትን ያከናውናሉ። ፈቃድ ባለበት መንገድ አለና!

የጥምቀት ልምምድ

ስውነትን የመታጠብ ጉዳይ ስላልሆነ፣ የድርጊቱ ብቃት ውጤቱ የሚገለጸው በሚጠቀሙት የውሃ ብዛት አይወሰንም (1ኛ ጴጥሮስ 3:21)። ወደ መታጠብና መቀበር ስንቀርብ ውክልናው ለተጠማቂው የበለጠ ትርጉም የሚሰጠው። አምነው በመርጨት የተጠመቁት ሰውጣቸው እምብዛም እንዳልሆነ ስለሚሰማቸው፣ ጥምቀታቸው በውሃ ውስጥ በመንከር የመቀበራቸው ድርጊት ለመታጠብ እንዲጨምርላቸው የማያደርግበት ምክንያት (በዚህን ጊዜ የሚጠቀሙት ቃል ሁኔታውን እንዲገልጽ ማድረግ)።

የጥምቀቱ ውጤት ጠቃሚነት በመንፈሳዊ አቋም ላይ ነው ወይለ በአጥማቂው ሰው መንፈሳዊነት ላይ ያመዝናል። መጥመቁ የሐንሊ ራሱ እንኳ አልተጠመቀም ነበር፤ ኢየሱስ በእርሱ እጅ ጥምቀትን ቢቀበልም (ማቴ. 3:14)። ዛሬ ሰው ራሱ ለመጠመቅ ፈቃደኛ ባልሆነ ሰው ለመጠመቅ ፈቃደኛ ላይሆን ይችላል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ የተለየ አገልግሎት ያለው ሰው ያጥምቅ የሚል በየትም ቦታ አልተጻፈም (እና መጽሐፍ ቅዱስ ክህነት ያለው ብቻ በጅምላ ጠቅልሎ የሥነ ሥርዓቱን አገልግሎት ያከናውን የሚል አይገኝም)። በእርግጥ፣ ሐዋርያት የኢየሱስን ምሳሌ በመከተል የማጥመቁን ሥርዓት ለተከታዮቻቸው ትተዋል (ዮሐ. 4:2፣ ዮሐዋ. 10:48፣ እና 1ኛ ቆሮ. 1:13-17 ያነጻጽሩ)። ጳውሎስ ራሱ የተጠመቀው ሐናንያ በተባለ «ተራ» ወንድም ነበር (ዮሐዋ. 9:17-18)። ዋና አስፈላጊ የሆነው ነጥብ ጌታ ምሳሌያዊ እንደሆነው የመታዘዝ ሁኔታ ነው። የመታጠብና የመቀበሩ ነገር ለእኛ ነው፤ በእኛ አይደለም፤ «ሬሳ» በመቃብር ሥነ ሥርዓት ላይ አይፈጸም!

ቢሆንም፣ ደግሞ «ሁሉንም ነገር በሥርዓትና በእገባብ መንገድ መፈጸም ያስፈልጋል» (1ኛ ቆሮ. 14:40)። የበለሉ ክርስቲያን መሪዎች ካሉ፣ እነርሱ ሥርዓቱን እንዲፈጽሙ መጠየቁ መልካም ነው።

ስተጠማቂውና ስተመልካቾች ተብሎ፤ በግል ከመሆን ይልቅ በአደባባይ ሥነ ሥርዓቱ ቢደረግ ይመረጣል። ይህ የአደባባይ ምስክርነት ምናልባት ጳውሎስ ሰጢሞቴዎስ ብብዙ ምስክሮች ፊት የመስከርህሰትን ብሎ የተናገረው ይህንን ሳይሆን አይቀርም (1ኛ ጢሞ. 6:12)። ነገር ግን የመርጠቡ ምስክርነት የጥምቀቱ ዋና ዓላማ እስመሆኑን ማረጋገጥ ያስፈልጋል፤ ስተመልካቾች የጠሰቀ ግንዛቤ እንደሚሰጥ አሙን ቢሆንም።

በእርግጥም ተጠማቂው በሥነ ሥርዓቱ ላይ በቃል እንዲመስክር ጥሩ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ ዋስትና አለው፤ ነገር ግን ይህ ደግሞ በዋናነት የሚያመለክተው የጌታን ሊሆን ይችላል - ኃጢአትን በመናዘዝ (ማቴ. 3:6) እና የኢየሱስን ስም በመጥራት (የሐዋ. 22:16) የኃጢአት ይቅርታ ሰማግኘት (የሐዋ. 2:38)። እርሱን በዚህ መንገድ የመቅረቡ አስፈላጊነት የሚገልጸው ኃጢአትን በመናዘዝ እና በእምነት ማድረጉ የመለወጥን ታሪክ በቋሚዎች ፊት ከመደርደር ይበልጣል፤ የመጨረሻው ምናልባት ተጨማሪ ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን የመጀመሪያውን በቂ ማስረጃ በመስጠት አይተካውም።

ወዲያው ተጠማቂው ውሃ ውስጥ ሕንደጠሰቀ እና ብቅ እንዳሉ መንፈስ ቅዱስን ያልተቀበለ ከሆነ እንዲቀበል እጅ ጭኖ በቅንነት መጸለይ ይገባል (የሐዋ. 10:47ን ከ19:5-6 ጋር በማነጻጸር)፤ የሚቀጥለውንም ምዕራፍ ደግሞ ይመልከቱ። በዚህን ጊዜ፤ ሌሎች ካሉ ከጥምቀት ሥርዓት አሳባቸውን ወደ ጌታ ቢያደርጉ እና ከልብ አምልኮና ውዳሴ ጌታን ከፍ ቢያደርጉ፤ በእንዲህ ያስ ሁኔታ መንፈስ ሲፈሰበት (ተጠማቂው) መንፈስ እንደፈሰሰበት መፍሰስ ቀላል ነው። የዚህ ሁኔታ ትዝታ እና ልምምድ ሰሰው ሕይወት እንደ ትልቅ ማስታወሻ ዕድሜ ልኩን የማይረሳ ሆኖ እየተባረከበትና እየተጽናኖበት ይኖራል። ወደ ንስሐ እና ወደ እምነት ዘገይቶም ሆነ ቶሎ መጥቶ ቢሆን (በእዲስ ኪዳን ስለ ፍጥነቱ ምንም ልዩነት የሰውም! ስለሆነም ይህን ቀን የአሮጌው ሕይወቱ መጨረሻና የእዲስ ሕይወቱ መጀመሪያ

አድርጎ መያዝ (እንድ መጋቢ ሰእድማጮቹ እንደተናገረው “ይህ ቀብርህ ነውና፤ ተደሰትብት”)። ጥምቀት ሰደቀ መዝሙር እንደሚሆን ሠርግም ደግሞ ስጋብቻ ነው።

በሁለቱም በጥምቀቶች እና በሠርዓቶች፤ በዚያን ጊዜ የተደረገውና የተባለው ሁሉ ሲታወስ አይችልም ይሆናል (የተወደዱ ሙሽሮች “በክፉም ሆነ በበጉ፤ በማጣት ሆነ በማግኘት፤ በህመም ሆነ በጤንነት፤ ሞት እስኪለየን ድረስ...በሙሉ ገብቷቸው ይሆንን?)። ይህ ምንም አይደለም። መጨዎቹ ዓመታት የዚህን ሙሉ ቁም ነገር እና መረዳት ይስጣሉ። በእዲስ ኪዳን ውስጥ እብዛኛው የጥምቀት ትምህርት የሚሰጡት ከዚህ በኋላ ነው (ክሮሜ 6:3-4 ጋር እነጻጽሩ)። ሥነ ሥርዓቱ ብዙውን ጊዜ መታወስ ሲገባው፤ ነገር ግን መደገም የሰበትም። ሙሽሮች የሚጋቡት አንድ ጊዜ ብቻ ነው፤ እናም ክርስቲያንም የሚጠመቀው እንዴ ብቻ ነው። ይህ ደግሞ እሾህማ ወደ ሆነው ጳግመኛ ጥምቀት ወደ ተባሰው ችግር ያመጣናል!

ዳግም መጠመቅ - ትክክል ነውን?

በእውሮፓ፤ በተለይም በእንግሊዝ፤ ሁሉም ሳይሆኑ አብዛኛው ሰዎች በልጅነት ክርስትና ተነሥተዋል፤ ይህም ቤተ ክርስቲያን ሙሉ የክርስትና ጥምቀት እንደ ሆነ በማመን ነበር። ምንም እንኳ ተጠማቂው የሚደረገውን ሥርዓት የማያስታውስ፤ ምንም በረከት የማያገኝበት እና በኋላም «ሲያምን» ግንኙነቱን ሰማየት ባችልም፤ እንደ ገና እንዳይጠመቅ ይከስካላል። ስኃጢአት የሞተ ቢሆንም፤ ሥርዓታዊ ቀብር እንዳደረግሰት ይከስካላል። በእዲስ ኪዳን ውስጥ ያሰውን የጥምቀት ሥርዓት፤ ትርጉምና ሁኔታውን በሚያነበበት ጊዜ ወላጆቹ እና ቤተ ክርስቲያን ጤናማ የሆነውን በክርስትና መወሰድን እንደነፈጉት ይሰማዋል።

የክርስቲያን አገልጋዮች በሕፃናት ጥምቀት ትክክለኛነት የሚያምኑ እዳዲስ ክርስቲያኖችን ስለ የሕፃንነት ክርስትናቸው ከሙሉ የክርስትና ጥምቀት ጋር እንዲያነቡ ይረዳሉ፤ ምንም እንኳ ይህ የመጀመሪያውን

ሁኔታ ፍጹም ምሳሌያዊ ወይም ምትጎታዊ ልምምድ ማድረግ ቢከብድም።

ሌሎች ደግሞ የበለጠ ትኩረት ማድረግ የሚፈልጉት ሌላ ቦታ ነው። የእምነት ማጽኛ፣ ላይ በማተኮር ሰምሳሌ፣ የሕፃን ጥምቀት ፍፃሜ፣ ንስሐ እና እምነት በቀላሉ ጥምቀትን ሊከተለው ይችላል ሌላ (ምንም እንኳ ይህ የጥምቀትን ሁኔታ በብዙ ዓመታት ቢለያዩም፣ ቢያንስ በ10 ዓመታት!) በቅርብ ጊዜ፣ ያልተለመደው አስተያየት የእምነት ማረጋገጫ ብማጥለቅ ማጽደቅ፣ በሚል ተስጥቶ ነበር፤ ይህን የተዳቀለ ሥርዓተ ልምምድ የሚጠቀሙት ጥምቀት እንዳልሆነ ራሳቸውን ሲያሳምኑ፣ የሚቀበሉት ግን ጥምቀት መሆኑን ያስባሉ።

ቤተ ክርስቲያንን የጌታ ስልጣናዊ ድምፅ አድርገው የሚያስቡ ይህን ዓላማ ይቀበሉታል። ምንም እንኳ ብዙውን ጊዜ በጸጸት ቢሆንም መጽሐፍ ቅዱስን የጌታ ሥልጣናዊ ድምፅ አድርገው የሚቀበሉት ደግሞ ይህ ሁሉ ይቀላቸዋል። ይህ መጽሐፍም በአመዛኙ ስእነዚህ ክፍሎች ስለሚነበብ፣ ላማውን መያዝ ይገባናል። በዚህ አጣብቂኝ ውስጥ ያሉት ጊዜ ለመውሰድ መዘጋጀት ሲያስቡ እና ለጥያቄው አጥጋቢ መልስ ማግኘት “የተጠመቅሁት በጌታ ፊት ነው? ይላሉ”። መልሱም የሚመጣው ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እና በመንፈስ ቅዱስ በኩል ሲሆን፣ ሌሎች የሚሉትንም ፍለጋ በማድመጥ ጭምር ነው።

እኔ የሚቀጥለውን ዘዴ እመክራለሁ። እንደኛ፣ የእዲስ ኪዳንን ምንባብ በዚህ አርእስት ላይ ማጥናት (ከሰላሣ የሚበልጡ እሱ፣ ነገር ግን እንደሚመች ተደርጎ ለአንድ ወር የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት በስቲቨንስ ዊንዶርድ “የእዲስ ኪዳን የጥምቀት ትምህርት” ተብሎ ሰመጥምቃውያን ኅብረት ተዘጋጅቷል)። በጥናቱ ውስጥ ራስህን ጠይቅ፤ (ይህ እኔን ይመለከታል?) ይህንን ሰራሴ ላደርገው እችላለሁን? ሁለተኛ፣ ልዩ አመለካከት ያላቸውን ክርስቲያኖች ማነጋገር፣ አንድ ሰው በሚያናግረን መመሪያ ላይ፣ ሌላ ሰው ደግሞ

ማናገር ባይፈልግ፣ ነገር ግን እግዚአብሔር እንድ ነገር ክነገረን ሰው የፈለገውን ቢልም ያንኑ ነው የሚያስፈልገን!

ሦስተኛ፣ ቤተ ክርስቲያን ለምንና፣ አንዴት የሕፃናትን ጥምቀት እንደ ጀመረች ልምምዱም እንደቀጠለ መርምሩ (ተጨማሪ መግለጫ አንድ ለዚህ ዋና አሳብ የተጨመረ ነው። “ፎዶ- ባፕቲስቶች (ሕፃናትን የሚያጠምቁ) ያለምንም ጥርጥር ይህን አቀራረብ እድሎአዊ ነው ላይሉ አይቀሩም፤ የራሳቸውን ማጠቃለያ ክእኔ ጎን በማድረግ እንዲጠና አሳብ ያቀርባሉ)። እራተኛ፣ ሰብቻህ ከጌታ ጋር ሁን፤ ሁሉንም እማራጮች ስፊቱ አስቀምጥ እና እርሱ እንድትከተለው በሚፈልገው ላይ የልብ ሰላም እንዲሰጥህ ጠይቀው፤ ሌሎችን ግን እንዳያስተውህ። አምስተኛ፣ በጊዜ ገደብ ፈትነው፣ የሰው ግፊት ወዳቂ ሲሆን የጌታ ምሪት ግን እያደረ እየጠነከረ በመሄድ፣ በመጨረሻው መታዘዝ ወይ አስመታዘዝ ምንም ምርጫ እስከማይቀር ድረስ ያደርሳል።

ይህ ሁኔታ እንደ እማኝ ጥምቀትን የመፈለግ ውሳኔ ካደረሰ፣ አንድ ሰው የኅብረቱን መሪ ማነጋገር፣ ምንም እንኳ የማይስማሙ ወይም የማይተባበሩ ቢሆንም የእነርሱን ቡራኬ መጠየቅ። በዚህ ደረጃ የመጋቢነታቸውን ጋላፊነት በሌሎች ነገሮች ለመቀጠል ፈቃደኞች መሆናቸውን ማጣራት ያስፈልጋል። ሰውዬው ለመጠመቅ ሌላ ቦታ መሄድ ካለበት፣ መልሳቸው አሉታዊ የትኛው ኅብረት ነው የክርስቶስ እካል ነው መንፈሳዊ ቤት ሆኖ ስማምለክ የሚቻልበት? ስለሆነም እዲስን እረኛ በማነጋገር ስማጥመቅ ፈቃደኛ መሆኑን ማረጋገጥ።

በመጨረሻ፣ ሕፃናት አጥማቂዎች ቁሶችን ትህትና የተሞላበት ልመና የማቀርብላቸው እንክብካቤ ሥር ያሉትን የግል ሕሊናቸውን እንዲያከብሩላቸው ነው። መልካም እረኛ የሚያስበው በመጀመሪያ ለእርሱ ወይም ለኅብረቱ አባል እንዲታዘዙ ላይሆን፣ ለቤተ ክርስቲያን ራስ ለሆነው እና ሁሉ በሁሉ ሰሆነው ለእባቱ እንዲታዘዙ ማድረግ ነው። አንድ በግ ስእረኞች አስቃ ልዩ በሆነ ነገር ለመታዘዝ ፈቃደኛ

ሲሆን፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተከለከለ እስካልሆነ ድረስ በማበረታት እንዲያከናውኑ ማድረግ ነው። አማኙ ሕሊናውን እና ያመነውን እንዲያከናውን እንዲፈቀድላት ያስፈልጋል።

ዳግመኛ ጥምቀት ይቅርታ እንደማይደረግለት ኃጢአት ተደርጎ መቆጠር የለበትም። በተለይም ቅጣት እንደሚያስፈልገው የሥነ ሥርዓት ጉድለት ተደርጎ መቆጠርም የለበትም፤ በተለይም ከኅብረት ማግለያ ቅጣት አይደለም። ከሁሉም በላይ፤ ሰጌታ በሙሉ ልብ በሁሉም ነገር በመታዛዝ (የኃጢአትን) ከፍተኛ ስሜት ማስወገድ፤ ጽድቅን ሁሉ መፈጸም ነው (ማቴ. 3:15)። በዚህ መቅጣት ፍጹም ትክክል አይሆንም! እና ቀድሞ ሰተፈጸመ ክስተት (ዳግመኛ ጥምቀት) በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተጠቅሷል። ጳውሎስ ምንም ጥርጣሬ አልነበረውም፤ በፊት የተደረገው ጥምቀት ምንም እንኳን በንስሐ የተገለጸ ቢሆንም፤ በጌታ ኢየሱስ የመዳን እምነት ባለመሆኑ (የሐዋ. 19:1-6፤ ምዕራፍ 20ን ይመልከቱ)። ምናልባትም ጴጥሮስ በበዓለ ጎምሳ ዕለት እንዲሁ አድርጓል፤ ከሦስቱ ሺህ ስዎች መካከል በየርዳናስ ወንዝ በየሐንስ የተጠመቁት በተባሉው መካከል ሳይኖሩ አይቀሩምና። እውነተኛው ጥያቄ ግን፡ ጥምቀትን ሕርስትና የሚያደርገው ምንድን ነው? ትክክለኛ ሥርዓት ወይስ የሚለው ጥ እምነት፡ ትክክለኛ አጥማቂ ወይስ ትክክለኛ ተጠማቂ?

በእውነቱ ዳግመኛ ጥምቀት ከቤተ ክርስቲያን አኳያ ሲታይ (ኃጢአት) ነው። እንደ አማኝ (እንደ ገና) መጠመቅ የሕፃንነት ጥምቀትን መካድ ነው። ይህም ማለት ቤተ ክርስቲያን (እና አገልጋዮች) አገልግሎቱን መስጠታቸው ለሕተት ነው። ለብዙ መቶ ዓመታት የተካሄደውን ልምምድ ጥያቄ ላይ መጣል ነው፤ ምንም እንኳን ባህላዊ ልምምዱ ይህ ብቻ ባይሆንም። ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን መቼ ነው እንከን የሌለበት የክርስትና እምነት የጀመረችው? የቤተ ክርስቲያን ሥልጣን ያለው በአንዲቷ በቅድስትና በካቶሊክ ሁሉን አቀፍ እና ከሁሉም በላይ፤ ሐዋርያዊ (በሐዋርያት አስተምህሮ ለሁል ጊዜ

ታማኝ ሆኖ በመቆም) ነው። ቤተ ክርስቲያን ከአዲስ ኪዳን ትምህርት ከራቀች፤ እንዲታዘዝት መጠበቅ የለባትም፤ ወይም ላይታዘዝት ሲቀሩ መቀየም አይገባትም።

ጥቂት አዳዲስ ክርስቲያኖች በዚህ ውዝግብ ውስጥ በፍጥነት መነከራቸው ያሳዝናል። እንዲያውም የበለጠ የሚያሳዝነው (ሕይወታቸው በተለወጠ) ጊዜ የሚያስፈልጋቸውን የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት መነፈጋቸው ነው። ጥምቀት ወደሚገባው ዐውድ ተመልሶ መታደስ ያስፈልገዋል - በበለጠ የወንጌል ምላሽ እንጂ የክህነት ልምምድ ሥርዓት አይደለም። ከሁሉም በበለጠ ትክክለኛውን የወንጌልን ቃል መቀበል እንጂ ወደ ፊት በመሄድ በካርድ ላይ በመፈረም ወይም ማረጋገጫ ማግኘት ተቋማዊ ምላሽ ከመስማት አይደለም። በጌታ ኢየሱስ በራሱ የተደነገገው፤ እንዲያውም የታዘዘው ይህ ብቻ ነው (በምዕራፍ 7 ታላቁ ተልእኮን ይመልከቱ)። በጣም አስፈላጊ የሆነ አገልግሎት ነው ለደቀ መዛሙርት ትክክለኛና ንጹህ የሆነ አጀማመር መስጠት ካለፈው አርጌ ሕይወት የሚያላቅቅ መሠረት መስጠት። እስከመቼ ነው ቤተ ክርስቲያን ምእመናን እንዲህ ያለውን አስፈላጊ ልምምድ የምትነፍጋቸው?

ጥምቀት ራሱ በራሱ፤ ይሁን እንጂ፤ በቂ አይደለም። የውሃ ጥምቀት ያለፈውን ሕይወት ተገቢ መደምደሚያ ሊሰጠው ይችላል፤ ነገር ግን በመሠረቱ ለመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የሚያዘጋጅ ትክክለኛ እርምጃ መሆን አለበት፤ ይህም ለወደፊቱ ቀና መግቢያ ነው። ዳግም የተወለዱ ሁሉ በድጋሜ ጥምቀት ያስፈልጋቸዋል!

ምዕራፍ 35

ደቀ መዛሙርት እንዲቀበሉ መርዳት

እንደ ውሃ ጥምቀት ይህም ምዕራፍ ቀላልና አጭር መሆን ሲገባው፣ ነገር ግን ጊዜያዊ ግራ መጋባታችን ሁሉንም ነገር የበለጠ አምታቶታል።

በመንፈስ ቅዱስ አቀባበል ረገድ ያለ ግራ መጋባት

በሐዋርያት ዘመን፣ ከውሃ ጥምቀት በኋላ እጅ በመጫን ጸሎት ሲደረግ፣ ከዚያም መንፈሱን ሲሰጥ የተጸጸተው ኃጢአተኛ፣ የተጠመቀው አማኝ በውጭ በሚታይ ምልክት መቀበሉን ያረጋግጣል። ቀደም ብለን እንዳየነው፣ ከሁለት የተመዘገቡ ሁኔታዎች በስተቀር መንፈስ ሲሰጥና ሲቀበሉ ያለ ውጫዊ የሚታይ ምልክት የተደረገበት አገልግሎት የለም - ይህም «ልዩ ሁኔታ» ተራ ነገር ተደርጎ እንዳይወሰድ የሆነበት ምክንያት አለው (ምዕራፍ 14 እና 18 ይመልከቱ)። የተለመደው የአገልግሎት ዘዴ መንፈስን ቀደም ብለው «የተቀበሉት» ይህንን «አገልግሎት» ለሚሹ እንዲሰጣቸው ማድረግ ነው። ጠያቂዎች የተፈለገውን ውጤት ሳያገኙ የቀሩበት ጊዜ አልተመዘገበም። መንፈሳዊም ሆነ ቁሳዊ ሕይወት በዚያን ጊዜ ቀላል ነበር (ዮሐ 3:6)!

ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለውን ልዩነት ተመልከቱ። «ለዘብተኛ» ወገን የሆኑት መንፈስ ቅዱስ የመቀበልን ነገር ችላ ይላሉ፣ ምክንያቱም እርሱ ከሰዎች ጋር ነው ተብሎ ስለሚታመን፣ በዓለም እና በቤተ ክርስቲያን ውስጥም ነው ስለሚሉ፣ እንዲያውም አንዳንዶች

ከቤተ ክርስቲያን ይልቅ በዓለም ውስጥ ነው ይላሉ። የወንጌላውያን ዘርፍ (Evangelical Stream) ደግሞ እምብዛም መንፈስን «የመቀበል» ነገር አያነሱም፤ ሰው አያሉበን በልቡ በሚቀበልበት ጊዜ ወዲያው ስለሚሆን፣ እንዲያውም ሰው አያሉበን ሲቀበል ሳይታወቅ በሕይወቱ ውስጥ ይገባል ይላሉ። ሳክሮሜንታል ዘርፍ (Sacramental Stream) የሚያምኑት ሕፃን በሚጠመቅበት ጊዜ መንፈስን ይቀበላል ወይም በጉልምስና ጊዜ በእምነት ማረጋገጫነት መንፈስን ይቀበላሉ ሲሉ፣ በዚህ ላይ የተለያየ አስተሳሰብ በመኖሩ የትኛው ትክክል እንደሆነ አይታወቅም። «ጴንጠቆስጤያውያን» ዘርፍ (Pentacostal Stream) ሁለት መንፈስ የመቀበል ደረጃን ለይተው ያስተምራሉ። አንደኛው ሳይታወቅ ለደኅንነት በሚያምኑበት ሲሆን በመስወጥ ነው ማለት ነው። ሁለተኛው በይፋ ታውቆ ሲሆን (ከረጅም ጊዜ በኋላ) አንዳንድ ጊዜ ሁለተኛ በረከት ተብሎ ይታወቃል። የመጀመሪያው መንፈስ ቅዱስን ራሱን መቀበል ሲሆን፣ ሁለተኛው ግን የመንፈስ ቅዱስ ኃይልን መቀበል ነው፤ ይህን ልዩነት ከአዲስ ኪዳን ውስጥ በቀላሉ ስመለየት ያዳግታል፤ (ምዕራፍ 13 እና እንደዚሁም መግለጫ 2ን ይመልከቱ)።

ከእነዚህ የትኛውም አዲስ ኪዳን የሚሰጠው ምሉዕ እውነተኛ የትምህርት አመለካከት አይደለም፤ ቀደም ብለን በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ለማሳየት እንደሞከርነው «ለዘብተኞች» በሚቃወም መልኩ፣ አዲስ ኪዳን በግልጽ ዓለም መንፈስ ቅዱስን እንደማይቀበል በግልጽ ይናገራል (ዮሐ. 14:17)፤ እርሱ የተሰጠው ለአያሉስ ደቀ መዛሙርት ብቻ ነው። ወንጌላውያንን በሚጸረር መልኩ፣ አዲስ ኪዳን «በማመን» እና «በመቀበል» መካከል ያለውን በግልጽ ያስተምራሉ፤ ስለዚህም አንዱ ከሌለን ሌላው አይኖርም (ምዕራፍ 16 እና 20ን ይመልከቱ)፤ ከዚህ በተጨማሪ፣ «መቀበል» በሙሉ እውቅና ሲኖረው በግልጽ ማስረጃ አለው። «ሳክሮሜንታልስን» በመቃወም፣ አዲስ ኪዳን የውሃ ጥምቀትንና የመንፈስ ጥምቀትን ሁለቱም የተቀራረቡ ቢሆኑም

ለያይቶ ያቀርባል። አንድ እንዳልሆኑና በማረጋገጫ ሥርዓት መንፈስን ለመቀበል በቁ አለመሆኑን ብዙ ቢጋነንም አንዲያውም በእጅ በመጫን ማን እንደሆነ መቀበሉን አያረጋግጥም። ጴጌው ቆሰጠው ያንን በመቃወም፣ አዲስ ኪዳን አንድ መንፈስ መቀበልን ብቻ ለደገነትና ለአገልግሎት ራሱ ስብእናውና ኃይሉ በአንድነት በመጀመሪያ ዋና ልምምድ የሚደረግ ነው።

ይህ መደናገር ነው፣ የአዲስ ኪዳንን የመጀመሪያ ቋንቋ ለመጠቀም ፈቃደኛ አለመሆንን ያስከተለው። “ተቀበለ” የሚለው ቃል ከሥላሴ ሦስተኛ አካል ወደ ሁለተኛ አካል የዞረው። “ታተመ” የሚለው ሲተረጎም የውስጥና መንፈሳዊ የአዳ ክፍያ ሲሆን፣ ለብዙሃን ያልገባቸው ይመስላል። “ተቀባ” የሚለውን ቃል አልተጠቀመም፣ አካላዊ ዘይትን በመጥቀስ ካልሆነ በስተቀር። በኋላ ሙሉትን ለመግለጽ “ሞላ” የሚለው ተትቷል። “አጠመቀ” የሚል ቃል በሥነ መለኮታዊ ክርክር እና በስብከት ሆነ በማስተማር ላይ ፍጹም አልተጠቀመም (ትርጉሙም = ረለረለ፣ ረጠበ፣ ለጠመ፣ ዘፈቀ፣ ጠለቀ፣ የሚሉ ተረከተዋል)። አፈሰለ (ከላይ ፈሰለ) የሚል ፍጹም አልተጠቀመም። “ጮኸ” የሚለው በዝምታ በውስጥ የሚመለከር ተብሎ ተለወጠ። “ወደቀ” የሚለው ለልዩ የተሐድሶ ጊዜ ብቻ ጠቃሚ ሆነ። በቀላሉ የአዲስ ኪዳን አገላለጽ ከዘመኑ የቤተ ክርስቲያን ድርጊትና ልምምድ ጋር አይገናኙም።

የወንጌላውያን ኅብረት አካባቢ የተከሰተው የጋራ ስምምነት ስለ መንፈስ ቅዱስ ስጦታ የዝምታ አድማን ማንሣት ነው። «አማኞች» ራሳቸው የተባረከውን የሥላሴ ሦስኛ አካል እንዲፈልጉት ተደርገዋል፣ በደቀ መዝሙርነት ዘመናቸው (ዘግየት ብለውም አንዳንዶች) ሲያገኙት (መንፈስ ቅዱስን) ብዙሃኑ ምንም ሳያደርጉ ቀርተዋል። መዘግየቱ ትውውቁን አሰቸጋሪ አድርጎታል። ለመጸለይ በጣም ምቹ ጊዜ የሚሆነው «መንፈስ አንዲወርድባቸው» ለማድረግ ወዲያው ንስሐ አንዲገቡ፣ አንዲያምኑ እና እንደ ተጠመቁ ነው። ብዙ በቆዩ መጠን ችግሩ እየጠነከረ ይሄዳል።

ቢሆንም፣ በዘመናዊው ሁኔታ አንድ ጥሩ የሆነ ነገር አለ። “የካረዝማቲክ ተሐድሶ” ሁሉንም የቤተ ክርስቲያን ዘርፎች ነካክቷል። በአሁኑ ጊዜ የብዙሃን ልምምድ ወደ ጥንቷ ቤተ ክርስቲያን እየተቃረበ ነው። ትልቅ የአምልኮ ነፃነት፣ የጠለቀ ኅብረት፣ የስጦታ መለቀቅ፣ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ መተማመን እና በጌታ ያለው ደስታ እንደ ገና ሲታደስ ለሌሎች ደስታ ሲሆን ለአንዳንዶችም ድንጋጤ ሆኗል፤ ነገር ግን፣ ሥነ መለኮታዊ አውቀት በተለይም አምነትን በማስጀመር ባለው ነገር ላይ ከዚህ ልምምድ ጋር ገና አልተያያዘም። በአጠቃላይ ግን፣ ዋናዎቹ ቤተ እምነቶች ልምምዱን በቸልታ ሲቀበሉት፣ ነገር ግን የቀደመውን ሥነ መለኮታዊ ልምምድ አጥብቀው ይዘዋል፤ አዲሱን የወይን ጠጅ በአሮጌው እቁማዳ ለማድረግ። አንዱ ያልተለመደው ነገር በመደራጀት ላይ ካለው ለዚህ ልምምድ አስደላች ያልሆነውን ቃላት በአዲስ ኪዳን ትርጉም ለውጠው በመጠቀም ነው። እንዲህ ያለው «የመንፈስ መለቀቅ» (ሮም በካቶሊኮች እና በአንዳንድ በአንግሊካንም የመደገፍ) እና የተቀበሉትን የስጦታ ቅበላውን ኦርግጠኝነት ማስፈለግ አሮጌውን በአዲስ በመለወጥ፣ «መታደስ» የሚለው ቃልም ራሱ ለተለያዩ ትርጉሞች ይውላል። እነዚያ የአስተምህሮ አስተሳሰባቸውን በእምነት አጀማመራቸው እንዲመለከቱ የተጠየቁትና ፈቃደኛ የሆኑት ሁሉ አዲስ ኅብረት ወይም «የቤት ኅብረት» ሲጀምሩ አብዛኛዎቻቸው የአማኝ ጥምቀትን ይለማመዳሉ።

ምናልባትም ይህ ልምምድ በተግባራዊ ምዕራፍ መሥመር የሳተ ትምህርት ሲመስል፣ ደቀ መዛሙርትን እንዴት መንፈስን መቀበል እንደሚችሉ መርዳት ነው። በትንሹ ጥቅሙ ይህ ነው። መጀመሪያ ለመርዳት ረጂዎች ይመለከታቸዋል፤ ከንስሐ፣ ከእምነት እና ከጥምቀት በተጨማሪ ከገዛ ልምዳቸውና መንፈስን የመቀበል አስፈላጊነትን እና በቃሉ ፈጽሞ በግልጽ መለወጥ አለባቸው። አለመረጋገጥና ጥርጣሬ በአገልግሎቱ ላይ የሚያደርሰው የአሁኑዊ ገጽታ (በቃልም ሆነ በድርጊት) የተጣራና እርግጠኝነት አገልግሎቱን በአዎንታዊ ገጽታ ይረዳል። ጠንካራ እምነት የሚያርፈው ያመኑትን አጠናክረው በመያዝ

ሲሆን፤ በዓለ ንምላ ራሱ የተመሠረተው በእምነት በተሰጠው ተስፋ ላይ ነው፤ (ሉቃስ 24:49፤ ዮሐዋ. 2:33፤ 39፤ ገላ. 3:14)። ረዳቶች ስለ ተሰጠው ተስፋና ግላዊ አፈጻጸሙ አርግጠኞች መሆን ይኖርባቸዋል።

መንፈስን ለመቀበል እንቅፋትን ማስወገድ

የሚረዱ ሰዎች እንቅፋት የሚሆንባቸውን አንድ ነገር እንመለከታለን። በሌላ አነጋገር፤ ሰው ተጸልዮለት ምንም ነገር ካልሆነ ምን ይባላል፤ ምን ይደረጋል? ከሁሉም በላይ የማይረዳ አቀራረብ ምንም አንዳች የተገባ ነገር ላይኖር፤ ደቀ መዝሙሩ መንፈስን ተቀብሏል ብሎ ማጽናናት ነው፤ ስንት ጊዜ የእማካሪዎች መመሪያ መጽሐፍ እንዲህ ያሰውን ሲያጠቃልል “ምንም ነገር ባይሰማህ አታስብ” ወይም እንዲያውም “አንዳች ነገር ይሰማኛል ብለህ አትጠብቅ” (ያልጠበቅኸው ሆኖ ይሆናል) የሚለው አባባል የሚያሳለብ ነው። አንዳንድ ጊዜ ስለ እምነት ፍንጭ ወደሚሰጠው ጥቅስ በማመልከት አንድን ነገር ከማግኘት በፊት በእምነት አርግጠኛ መሆን እንደሚያስፈልግ ለምሳሌ፤ የኢየሱስን ቃል፡ «ስለዚህም በጸሎት የምትለምኑትን ሁሉ እንደ ተቀበላችሁት አድርጋችሁ ብታምኑ ይሆንላችኋል» (ማር. 11:24ን ከዕብራ. 11:1 ጋር አነጻጽሩ)። በዚህ ጥቅስ ላይ በመመሥረት፤ የእምነት አስተምህሮ የሚመለል አለ፤ ይህም ትክክል ባልሆነ መንገድ በድጋፍ ምስክርነት ለማረጋገጥ (እንደ ተፈወለኩ አውቃለሁ ምንም እንኳ አሁንም አያነክስኩ ቢሆንም)፤ እንዲህ ያሰው ምስክርነት ራሱን የሚያታልልና ወደ ተስፋ መቁረጥ የሚመራ ከመሆኑም ሌላ እንደ ቅዠት የሚቆጠር ነው። ኢየሱስ የተጠቀመበት አነጋገር ለልት ግልጽ ነው። «...እንደ ተቀበላችሁ እመኑ (ለእንዴና ለመጨረሻ)» እና የእናንተ ይሆናል (የወደፊት ጊዜ ሆኖ፤ የእኛ እንዳልሆነ አስመረዳት ነው)። በሌላ በኩል በእምነት የተጸለየው ጸሎት በመተማመን የተደረገው ምልጃ በመርሕ ደረጃ ከታመነ በድርጊት መልስ ያገኛል። እኔ ራሴ ሰብዙ ሰዎች መንፈስን እንዲቀበሉ ጸልያለሁ፤ ምንም ወዲያው

የሆነ ውጤት ሳይገኝ፤ ነገር ግን በመንፈስ ጸሎቱ እንደተሰማ አረጋግጥላቸውና ለጠቃውን በተቀበሉ ጊዜ እንዲያስታውቁኝ አጠይቃቸዋለሁ፤ ይኸውም ከጥቂት ሰዓታት በኋላ የሚያስደንቅ የቴሌፎን ጥሪ አድርገውልኛል። እምነው ያለ ምንም ማስረጃ ይሆናል ማለትና እምነው በማስረጃ እንደሚሆን ማረጋገጥ የተለየ ዓለም ነው።

ምናልባት እንዲህ ባለ እምነት ከተጸለየ በኋላ ምንም ነገር ባይሆንስ? መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ የሚያጽናናን ቃል እስከታገኝ ድረስ መጠየቁን አታቋርጥ ነው፤ የአሁን ጊዜው የግሪኩ ቃል እንደ እንግሊዝኛ ቃል በቃል የሚተረጎም ላይሆን (ድርጊቱን ሳታቋርጥ) አንድ ነገር አድርግ)። እንግዲህ «ያለማቋረጥ ጠይቅ ይሰጥሃል እና ላታቋርጥ ፈልግ ታገኛለህ፤ ላታቋርጥ አንኳኳ መዝጊያውም ይከፈትልሃል» (ሉቃስ 11:9)፤ የኢየሱስን ማረጋገጫ ቃል ወዲያው አስቀድሞ «...የሰማዬ አባታችሁ ታዲያ ለሚሰምኑት መንፈስ ቅዱስን እንዴት አብልጠ አይሰጥ!» (ሉቃስ 11:13)። ይህ የተነገረው ለማያምኑትና መቀበል ሰማይችሉት አይደለም፤ አንግዲህ ይህ ለሚያምኑት አዘወትረው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ለማግኘት አጥብቀው እንዲጠይቁ ያበረታታል። በተፈረ አንድ ጊዜ ብቻ ጠይቆ ወዲያው ካልሆነለት እና ተስፋ መቁረጥ ከለለቸው መጀመሪያውኑ በእውነተኛ ልብ አምኖ የፈለገ አይመስልም፤ በሌላም በማንኛውም ነገር ቢሆን ወይም የሕይወት ፍላጎት ላይ እንዲሁ በቀላሉ ተስፋ ይቆርጣሉ፤ ሰዎች አንድ ነገርን ከልብ በሚፈልጉበት ጊዜ፤ እስኪያገኙት ድረስ እዚያው አሳብ ላይ ይሆናሉ።

በተከታታይ ወቅት መንፈስን ለመቀበል ያልቻለ ሰው ይህ እንዳይሆን የሚከለክለው ወይም መታረም ያለበት ነገር ይኖራል። እነዚህ ምናልባት መደበኛ ነገር ሊሆኑ ይችላሉ (ጳውሎስ ለምሳሌ ለለ ውሃ ጥምቀት ጠይቋል፤ ዮሐዋ. 19:3)። አንዱ ዋና አንቅፋት ሊሆን የሚችለው ንስሐ አስመግባት፤ በተለይም በርኩስ መንፈስ አሠራር የተያዘ እና የታሠረ (ከርኩስ መንፈስ እስከ ኮከብ ቆጠራ ድረስ)። እምነት

እንኳ. ቢሆን ግልጽ መሆንና መፈተሽ ያስፈልገዋል። የሐዋርያትን ምሳሌነት ተከትሎ እና ሌላ (ችግር) ከመመልከት በፊት አስቀድሞ መመርመር ይመረጣል። ነገር ግን ምን ሊሆን ይችላል?

እንደገደቡ በፍጹም ምን እንደሚጠብቁ ወይም እንዴት እንደሚቀበሉ አያውቁም። ምሳሌ እና ገለጻ ያስፈልጋቸዋል። አንድ ሰው መንፈስ በሰው ላይ ሲወርድ ካልሰማ ወይም ምን እንደሚሆን ካላወቀ ያልታደለ ነው። በበዓለ ገምሳ ቀን የነበሩት አንድ መቶ ሃያዎቹ እይሁዶች ነበሩ እና የራሳቸው ታሪክ ምሳሌን ይሰጣል (ዘጉልቁ 11:25! 1ኛ ሳሙኤል 10:6)! ሦስት ሺህዎቹ በመቶ ሃያዎቹ ላይ የሆነውን እና የተደረገውን ዓይተው ተገርመዋል (የሐዋ. 2:33)። መንፈስን መቀበል በሌሎች ምስክርነት ላይ የሚደገፍ ሳይሆን (በቆርኔሌዎስ ቤተ ስብ እንዳጋጠመው ማለት ነው፤ የሐዋ. 10:44)፤ ነገር ግን በከፍተኛ ደረጃ ሊረዳ ይችላል፤ ማየት እና ማመን በመሠረቱ ተቃራኒዎች አይደሉም፤ (በምዕራፍ 33) ቀደም ብለን እንዳየነው። በማዕከላዊ ደረጃ ላይ ያለች ቤተ ክርስቲያን ዛሬ፤ የመንፈስ ቅዱስን መገኘት እና ኃይሉን የምትገልጸው በጥቂቱ በሚሰማ ወይም በሚታይ ሁኔታ ብቻ ነው፤ በመሆኑም ሁኔታው አዲሱን አማኝ ሊያስቀና እና ተስፋ ሊቀስቅስበት አይችልም! የመንፈስን መሞላት በሚሰማመዱ ቡድኖች መካከል ሆኖ መንፈስን መቀበል በጣም ይቀላል። ተግባራዊ ሰመሆን፤ እዲሱን አማኝ የሚረዱት የአማካሪዎች ቡድን ራሳቸው ምን ሊሆን ይሆን ብለው ከመጠበቅ ይልቅ፤ «በመንፈስ ቤጸልዩ» ይሪዳቸዋል (1ኛ ቆሮ. 14:15! ኤፌ. 6:18)። በጌታ መንፈስ የተጠመቀ እዲስ አማኝ ከጉባኤው ጋር «በእግዚአብሔር መንፈስ አንድ» (በግሪክ ኮኖኒያ koinonia (Κοινωνία) = የተሰመደ፤ ድርሻ) ይሆናል። ይህም በጉብረት የሆነው ነገር ምን እንደሆነ ወዲያውኑ ይገለጻላቸዋል («በአንድ አካል» የሚሰው እውነት፤ ምዕራፍ 23ን በ1ኛ ቆሮ. 12:13 ይመልከቱ)።

መቀበል የሚሰውን ፍሬ እሳብ በጥንቃቄ መግለጽ የሚያስፈልግ ነው። ብዙዎች ይህንን የማይቃወም እድርገው በማሰብ እንደ ትክክለኛ ሁኔታ ይመስላቸዋል። ስደቀ መዘሙርቱ ማንም ወደ ፈሰገ የሚመራቸው ሰው ሠራሽ ሮቦት እንዳልሆኑ መንገር ይገባል። መንፈስ ኃይሉን በማንም ላይ በማስገደድ አያደርግም፤ ነገር ግን በፈቃዳቸው ተባብረው መስኮታዊውን ነገር ለማለት እና ለመተግበር ይችላሉ። በመጀመሪያ በሚገባ መብራራት ያለበት ነገር በበዓለ ገምሳ ቀን እነርሱ (እርሱ ሳይሆን፤ መንፈስ ቅዱስ) በልዩ ልዩ ቋንቋ መናገር ጀመሩ (የሐዋ. 2:4)። መንፈስ ቅዱስ ምን እንደሚናገሩ ነገራቸው፤ ነገር ግን ግግግሩን እነርሱ እደረጉት። እንግዲህ በሁሉም ስጦታዎቹ እርሱ ኃይል ሆናቸው (ቀጥተኛው ቃል በ1ኛ ቆሮ. 12:6) ነገር ግን ልንሰማ መጻቸው ያስፈልጋል። መንፈስ ከፈቃዳችን ውጭ እንድናደርግ እንደዚህ «ትጥሰቀለቀን» የእርሱን የመንፈስ ፍሬ ራስን መግዛት፤ ቀጥታ የሚቃወመውን ልናደርግ እንችላለን (ገላቲያ 5:23) ። አሳባችን ከእርሱ እሳብ ጋር ሊዋሐድ እና በእርሱ መላት ስንወሰድ ኃይሉ በእኛ ላይ በመላት።

እነሆ ብዙዎች (በውስጥ እና በግል) መሞላትን የሚፈልጉ ነገር ግን (በውጭ እና በይፋ) ሞልቶ እንዲፈሰባቸው የማይመቹ ሞልተዋል። የግለ ሰብ ራስን የመደበቅ ባሕርይ ከባህል ጋር ሲዳበል፤ የሰሜት ገደብ በጣም ይበዛል! ምናልባትም አንዱ ምክንያት ይህ ሳይሆን አይቀርም «ጴንጤቆጤያውያን» በይበልጥ ከእውሮጳ ይልቅ በአዲሱ ዓለም እና በደቡብ አሜሪካ ከሰሜን አሜሪካ በተሸለ መልኩ እያደገ የሚሄደው። የእንግሊዝ ሃይማኖት የራስ ወዳድነት በመሆኑ «መዚቃ የታጀበ የእንቅስቃሴ እምልኮ» እርግማን ሆኖባቸዋል። በሰሜት ማምለክ እና ክብርን መጠበቅ ፍጹም የማይገናኙ ናቸው። ምናልባት ሃሌ ሉያ! በቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ሊባል ይችላል ወይም ይዘመር ይሆናል፤ ነገር ግን ሰሜትን በሚገልጽ ግባታዊ መንገድ አይደለም። ሰው የሚመስገነው «በልቡ ውስጥ» በማመኑ እንጂ፤ እና በውጫዊ ሰሜት

ለመግለጽ ከሞከረ ይነቀፋል። ይህም የማፈን አመለካከት በተሰይሞ በሐዘን ጊዜ በጣም የሚገኝ ነው።

እንዲያውም እንደ ወንጌላውያን መረዳት «ውስጣዊውን» «ከመንፈሳዊው» ጋር - «የጴንጤቆስጤያውያን» ተቃራኒ ብዙውን ጊዜ ድምፅን እንደ ኃይል ይወስዳታል። ብዙዎች ድምፃቸውን ከፍ አድርገው አይጸልዩም፤ ብቻቸውን በሚሆኑበት ጊዜ እንኳ ማስት ነው፤ ኢየሱስ «ስትጸልዩ እንዲህ በሉ...» (ሉቃስ 11:1) ብሎ ያስተማረ ቢሆንም፤ ውጤቱም ብዙዎች የራሳቸውን መንፈሳዊ ስሜት የሚገልጹት በቃላት ሲሆን ከራሳቸው ውጭ በሆነ (በተመረጠ መዝሙር) እና ከውስጥ በተነሳሳ ስሜት በንግግር የተገለጸ አንዳች ነገር የተማሩት ፍጹም የለም። ሌሎች ደግሞ የተጠቀሙት ከራሳቸው (ከአእምሮ) በመነጨ ንግግር ብቻ ሲሆን፤ በጥንቃቄ የሚሉትን ነገር ከመናገራቸው በፊት በማሰብ ነው፤ መናገርን በፍጹም አለመዳም፤ ወይም በመንፈሳቸው አላሳሳሱም (ሰልዩነቱ 1ኛ ቆሮ. 14:14-15 ይመልከቱ)፤ ጳውሎስ ግብታዊ በሆነ መልኩ ጮኽ መናገርን ሲገልጽ (የግሪኩ ቃል ፍቺ «ከራዚን» krazein ሮሜ 8:16ን ከማቲ. 14:26:30 ጋር አነጻጽሩ)፤ አባ የሚሰው ቃል ውስጥ የሚመለከር ሲሆን የሚጠቅሰው «ስሜትን» በማየት እንጂ «በመጮኽ» እንዳልሆነ ነው።

ይህ የኅብረተ ሰብ ይሉኝታ ትልቅ ተጽእኖን በመንፈስ ከመሞላት በመንፈስ እንዲጥለቀሉ ያደርጋል። በሌሎች ፊት ራስን እንደ ሞኝ የመቁጠር ፍርሃት ስሜት በጣም ግልጽ ነው። በመጀመሪያው በዓስ ጎምላ ዕለት በብዙዎች ዘንድ የሰከሩ ናቸው የሚል ወሬ ያስተጋባ ነበር፤ በሕዝብ ፊት መንፈስ እንዲመራቸው ራሳቸውን ስላልተቆጣጠሩ፤ ይህም ሰደጥሮስ ስሙልክነቱ አስደናቂ የመግቢያ ዕድል ሰጠው። ምን? ከጧቱ በሦስት ለዓት? መጠጥ ቤቶች ገና አልተከፈቱም! ጳውሎስም ይህን የጨሰማ የአልኮል ስካርን ከመንፈስ ሙላት ጋር በማወዳደር ሲናገር የጥዋት ሁኔታ ነው (ኢፌ. 5:18)! ጴንጤቆስጤ ደግሞ እንደ

አውነት የሚገልጸው ኅብረተሰብ ከማይሰማማበት ጋር በይሉኝታ ሳይሰማማ - የመንፈስን አካባቢ በመፈለግ ሌላው ምክንያት በቡድን ለመንፈስ ከሚጽልዩና ከሚያመለግኑ ጋር ነው።

እንዳንድ አማካሪዎች «በልሳን መንተባተብን» እንደ መጀመሪያ እርምጃ ያበረታሉ። ይህ መንፈሳዊነትን የሚጎዳ ሳይሆን፤ በአንዳንድ ሁኔታ ላይ ሥነ አእምሮአዊን የአስተሳሰብ አመል የተነገረውን ሁሉ በጥሞና በማሰብ እና ሌሎች ከሚሉት የተሰየ ልምድ ጋር አስታያይቶ ራሳቸው የሚሉትን ነገር እንደማያስተውሉ በመገንዘብ (እነርሱም የሚያደርጉት ይህን በመሆኑ በሌላ በማያውቁት ቋንቋ በደንብ መናገር) ። ነገር ግን እንዲህ ያለው «መንተባተብ» እንደ ልሳን ስጦታ ተብሎ መወሰድ የሰበትም (የስዋሰው አግባብ ካለው ቢታወቅም ሳይታወቅም)። እኔ ሌሎችንም ሰማደፋፈር የምመርጠው ለዎች የራሳቸውን ሥነ አእምሮ ለማሸነፍ እንዲችሉ ሰብቻቸው በመሆን ቃላቸውን ከፍ አድርገው በመዘመር እና በመጮኽ (ይህም በመዝሙር ውስጥ እንደ ተለጠ ትእዛዝ) ለጌታ በሙሉ ድምፃቸው በደስታ በመደነስና በመዝለል በተቀበሉት ጸጋና ምሕረትን በማሰብ - ማንም ቢሆን ቢሰማቸውና ቢመለከት የሰው ይሉኝታ እስከማያቆማቸው ማድረግ። ብዙዎች ይህን የሞከሩት ሊረዱት ወደማይቻል የመንፈስ ዝናብ ውስጥ እንደገቡና ሳይታወቃቸው አዲስ ቋንቋ በመጠቀም ምን እንደ ሆነ ቆም ብለው እስኪያስቡ ድረስ ተሞልተዋል።

እነሆ መጥፎ ትምህርት በፍርሃት ይባዛል። አንድ ሰው ቀድሞውን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለተወሰነ ጊዜ የቆየ ከሆነ፤ በሚሰጣቸው ትምህርት አደገኛ የሆነ ጥርጣሬ በልባቸው ስለተዘራ - በሙሉ ልብ እንዳያምኑ ይከስክላቸዋል። እንዲህ ያለው «መንተባተብ» አስተሳሰብ ያለው አእምሮ ሽባ ያደርጋል (ያዕቆብ 1:7)። ሁለት የተቀራረቡ የአስተምህሮው ምላሌዎች ሳይማኖታዊ ሥርዓት እና እጋንታዊ ማረጋገጫ ናቸው።

እንደኛ፤ በመለኮታዊ መንፈስ (የመጠመቅ) እና የመንፈስ ሰጦታን መቀበል ልምምድ ለሐዋርያት ዘመን ብቻ የተሰጠ በመሆኑ እና አዲስ ኪዳን ተጽፎ ሲያልቅ አብቅቷል ይላሉ። እንደዚህ ያሉት ነገሮች የተሰጡት የሐዋርያት ቃል ተጽፈው በመጽሐፍ ከመጠናቀቃቸው በፊት ሊሆን፤ እውነትነቱና ሥልጣናቸው በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን እንዲታወቅ አስችሏል። ጥሩ ጽንሰ አሳብ ነው፤ ነገር ግን ያለ ምንም እውነተኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ድጋፍ ነው። ከዚህ ትምህርት የመጣ ሰው በራሱ ላይ የእምነት አንቅፋት በማምጣቱና እንዲህ ያለው መገለጽ የሚታየው «በመጨረሻ ቀን» ነው (ኢዩሌል 2:28፤ ዮሐ. 2:17 ተጠቅሷል) - ይህም የሚያጠቃልለው በሙሉ የቤተ ክርስቲያንን ታሪክ ከመጀመሪያ ከኢየሱስ መምጫ እስከ ዳግም መምጫው ድረስ - እነርሱ (ያልፋሉ) ፍጹም የሆነው ሲመጣ እኛም ጌታን «ፊት ለፊት» እናየዋለን (1ኛ ቆሮ. 13: 8-12)።

ሁለተኛ፤ እንዳንዶች ስለ «ሰይጣን ማሰናከያ» ተደጋጋሚ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶአቸዋል፤ ጤናማ የሆነ ፍርሃትም በኋላ ሽባ የሚያደርግ ከባድ ፍርሃት ይሆናል! እንዲህ ያለው ከጠቀሰነው ትምህርት ጋር ይያያዛል። እነዚያ «የመንፈስ» ሰጦታ የዛሬ ነው ብለው የማያምኑ ሁሉንም መገለጾች ከክፉ የመጣ ነው ብለው ይጠራጠራሉ። መለኮታዊው፤ ሥጋዊ እና ሰይጣናዊውን ልሳን ለመለየት ይቸገራሉ (ሦስት ዓይነት ተመሳሳይ የእምነት ፈውሶች አሉ)። ለእያንዳንዱ እውነተኛ መለኮታዊ ሰጦታ፤ ተመሳሳይ የሆነ ሥጋዊና ሰይጣናዊ አሳሳች ሰጦታ አለ። ይህ በሚገባ ተብራርቶ እስካልተገለጸ ድረስ፤ ትክክለኛውን ነገር በመጠየቅ ለዎች ትክክል ያልሆነውን እንዳይቀበሉ እውነተኛ ፍርሃት አለ። ደስ የሚለው፤ ኢየሱስ ራሱ ይህ ችግር እንደሚመጣ አውቆአል። በተመሳሳይ ዐውድ ውስጥ መንፈስን ስለመጠየቅ በሚለው አሳብ፤ ልጅ እንድ ነገር አባቱን በሚጠይቅበት ጊዜ አባቱ የማይጠቅመውን ወይም የሚገዳውን ነገር እንደማይሰጠው ይተማመናል (ሉቃስ 11:11-13)። የሰይጣን አሳሳችነት የምንቀበለው አስማታዊ የጥንቅቅ ልምምዶችን ሙሉ በሙሉ ሳንቃወም ስንቀር

ነው። ለቀረው ግን፤ የሰማዩ አባታችን የምንጠይቀውን ሁሉ ሊሰጠን ሊታመን ይችላል።

ልዩ ችግር፡ መንፈስን ያልተቀበሉ የቆዩ አማኞች

አንድ በመጨረሻ ሊታሰብበት የሚገባ ነገር አለ። ንስሐ የገባ እና ያመነ የተጠመቀ እና ለብዙ ዓመታት በሕይወት የቆየ በጸጋና በቅድስና፤ በታማኝነት የበሰለ እና በመታዘዝ ታማኝ እና ፍሬያማ እገልግሎት ያበረከተ እና ራሱን የሰጠና ተአማኒነት ባሕርይ ያለው - ነገር ግን «የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት» ልምምድ የሌለው ምን ይሆናል? እንደ ገና መጀመር ያስፈልጋቸዋል? ያጡት ነገር አለ ይሆን? ድኅነታቸው ፍጹም አልሆነም? እገልግሎታቸው ፍሬያማ አይደለም? ሁለት ነጥቦችን መጥቀስ ያስፈልጋል።

በአንድ በኩል፤ ያለፈውን ወይም አሁንም ያለውን ነገር ማቃለል አግባብ አይደለም። በእርግጥ ሁሉም የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። እነርሱ ቢገነዘቡም ባይገነዘቡትም እርሱ ሁልጊዜ ከእነርሱ ጋር ነበር (ምዕራፍ 12ን ይመልከቱ)። እንዲያውም ንስሐ ከመግባታቸው እና ከማመናቸውም በፊት፤ ኃጢአት ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ ይወቅሳቸው ነበር (ዮሐ. 16:8-11)። ስለ መንፈሳዊ ነገር ተምረው ያወቁት እሴት ሁሉ በቀጥታ ወይም በሌሎች በኩል በእርሱ የመጣው ነው። ከበዓለ ንምሳ በፊት ለሐዋርያት ከሆነው የበሰጠ ለእነርሱም እንግዳ አልነበረም። እነርሱም፤ እንደዚህ አልፎ አልፎ ተስምራትን መሥራት ችለው ነበር፤ ምንም እንኳ አዲስ ኪዳን «መንፈስን መቀበል» የሚለው ስለዚህ ተግባር ባይሆንም።

በሌላ አንጻር፤ ስንመለከት ደግሞ ከዚህ የሚበልጥ የሚያስገኝ እና የሚያስመኝ ነገር የለም ብሎ መገመት ትክክል አይደለም። ካሪዝማቲክ ያልሆነ ያልበሰለ ክርስቲያን አማኝ ካልበሰለ «መንፈስን ከተሞላ» ጋር ማወዳደር ተገቢ አይደለም። ማመዛዘን የሚገባው ነገር ቢኖር ሁለቱም የበሰጠ ሰጦታ ቢኖራቸው ምን መሥራት እንደሚችሉ ሊሆን የመጀመሪያው የበሰጠ ሰጦታ ቢሰጠውና የሁለተኛው የበሰጠ ፍሬ

ሰማፍራት ቢችሉ በሚሰው አስተሳሰብ መገምገሙ ይበጃል! ሁሉም ዓይነት አማኞች ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሰሕሊናቸው እና ሁልጊዜ በማያቋርጥ ኅብረት ከሥላሴ ሦስተኛ አካል ጋር ይኖራቸውና ከእብ እና ከወልድ ጭምር - በዚህም ኅብረት የሚገኘውን መስኮታዊ ስጦታዎችን መገንዘብ ያስፈልጋል (የቀድሞ ክርስቲያኖች ድፍረት ምን ያህል እንደሆነ ልብ ይበሉ)፤ ጠቃሚነቱ ከእውቀት ከሚገኝ ጥቅም ጋር ያልተያያዘ መሆኑን መገንዘብ ያስፈልጋል - የሐዋ. 4:13:131)። እውነተኛ የሆኑት ቅዱሳን መጽሐፍ ቅዱስን ከመንፈስ ቅዱስ በበለጠ ማወቃቸው አሳዛኝ ነው። አዲስ ኪዳን ብውስጥ የሚኖር መንፈስ ብሎ ሲናገር፤ የሚያመለክተው ተንቀሳቃሽ ሁኔታውን እንጂ የማይንቀሳቀስ ሁኔታ መሆኑን አይደለም (በምዕራፍ 21ን በሮሜ 8:9 ይመልከቱ)። መንፈስን «መቀበል» ያስከተለው እግዚአብሔር ተአምራትን መስጠትና የመሥራት ኃይሉን ነዋ (ገላ. 3:2፤5)።

ስለ አዲስ አቅጣጫ ብዙ ምስክሮች ኖራሉ፤ በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ እንኳ፤ በአዲስ ኪዳን ቃል መሠረት መንፈስ ቅዱስን ስንቀበል ታላቅ ደስታን ይሰጣል። ለንታ አዲስ አገልግሎቶች ተከፈቱ (በተለይም በምስጋናና በጸሎት ረገድ)፤ ለሌሎችም ደግሞ (ፈውስ ለበሽተኞች ሲሰጥ ርኅራሄና ማጽናናት፤ ትንቢት እና ስብከት፤ በተለይም ደግሞ አጠቃላይ ምሪትን የመስጠት) እና ይህም ደግሞ ተቀባዩን ራሱን ያስገርመውም፡ (የልሳን ስጦታ መጀመሪያ ሥራው ራስን «ሰማነጽ» ሲሆን በጉባኤ ከሚተረጉመው ጋር ካልሆነ ግን አይጠቅምም)።

የሚያሳዝነው ነገር ቢኖር እነዚህ «የቆዩ» አማኞች እንዲህ ስሜትን የሚቀስቅሰውን የመንፈስ ቅዱስን ልዩ የአገልግሎት ገጽታውን አሰማወቃቸው ነው። አሁን የሚገነዘቡት ነገር በመንፈስ «መሞላት» በመጨረሻ የአገልግሎት ውጤት ሳይሆን ነገር ግን ከመጀመሪያውኑ ለአገልግሎት የሚያስታጥቅ ስጦታ መሆኑን ነው። በግልጽ ትዝ ይለኛል የዌልሽ ወንጌላዊ የሆነው ሰው ጉባኤውን ሲያሳስባቸው በዓለ ጎምሳ የሚገኘው በሐዋርያት ሥራ በሁለተኛው ምዕራፍ እንጂ በሃያ

ስምንተኛው ምዕራፍ አይደለም! ከቆየው አባባል ጋር ሁሉም ይስማማሉ “ከመቅረት መዘግየት” ...ነገር ግን መዘግየትም በፍጹም አያስፈልግም።

በአጭር አነጋገር፤ ከመንፈስ መጠመቅ ጋር የሚቀራረበው የውሃ ጥምቀት ሲሆን፤ እና ሰውሃ ጥምቀት የሚቀርበው ደግሞ ንስሐ መግባት እና እምነት ነው። አራቱም የክርስትና እምነት ልምምዶች አንዱ ከሌላው የማይለያዩ ናቸው። እግዚአብሔር በአንድነት ያስተሳሰረውን፤ እንግዲህ ሰው አይለያየው!

ምዕራፍ 36

በመጨረሻ መዳን

አሁን ብዙ አንባቢዎች ጥያቄ ለመጠየቅ እየተቀነጥነቡ ይሆናል፡ በየትኛው የጸግም ልደት ደረጃ፡ ነው ስው ድኗል ሊባል የሚችለው? አንዳንድ ጊዜ እንዲህ ያሰው ጥያቄ የሚያያዘው ከአራቱ የመንፈሳዊ መሠረታዊ ምክንያቶች ብለን ካቀረብናቸው ጋር ነው። ለመዳን በውኃ መጠመቅ አስፈላጊ ነው? አንድ ሰው ለመዳን በልሳን መናገር ይገባዋል? እምነት ለደገነት አስፈላጊ መሆኑን የሚጠይቁት በጣም ጥቂት የሆኑት ወንጌላውያን ናቸው።

ይህን መስል ርእስ ወደ ጌላ የዘገየበት በማወቅ ነው፤ ምክንያት ስለ ደገነነት የነበረን ቅድመ አሳብ ውስብስብ የሆኑትን አራቱን መሠረታዊ የክርስትና እምነት ልምምዶች ገለጻ እንዳያደበዝዝ ነው። ተግዳሮቱ አሁን በግልጽ ይታያል።

“ዳነ” የሚለውን ቃል ከመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅስ በመመልከት እንጀምራለን። «መጥፋት» እና «ይቅርታ»ን ማግኘት የተጠቀሱ ቢሆንም ደገነነት ከንስሐ ጋር በቀጥታ አልተገናኙም (ሱቃስ 13:3፤ 24:47)። የተጠቀመው ከእምነት ጋር በማያያዝ ነበር (የሐዋ. 16:30-31፤ ሮሜ 10:10)፤ ከውኃ ጥምቀት ጋር (ማር. 16:16፤ 1ኛ ጳጥሮስ 3:21) እና ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ጋር (ቲቶ 3:5)። ስለዚህም በአዲስ ኪዳን ውስጥ ደገነነት ከአራቱንም መሠረታዊ የክርስትና እምነት ልምምዶች ጋር በንጽጽር ማስተያየት ይቻላል። ነገር ግን ይህ ደግሞ የጠያቂዎቹን ፍርሃት በበለጠ ከማቃለል ይልቅ ያባብሰው ይሆናል! ይህም ማለት ከእነዚህ ከአራቱ መሠረታዊ ልምምዶች ውስጥ አንድ ወይም ከዚያ በላይ ባይገኙበት ሰውዬው ጠፋ ማለት ነው?

በሥነ መስከታዊ ትምህርት አንጻር ጽድቅ “በእምነት ብቻ” ነው ከሚለው እስተምህር ጋር እንዴት ይስማማል?

የመዳን ትርጉም

በግልጽ መጀመሪያ አንድ ሰው «የሚድነው» ከምን እንደ ሆነ መለየት ያስፈልጋል። ብዙዎች የሚሉት የዳነው ከዘላለማዊ ቅጣት (ከገሃነመ እሳት) ነው። ቀላል የሆነ የወንጌላውያን መልእክት ለፋ ባለ መልኩ ወንጌልን ለሚመጣው ዓለም የሚያደርስ እንደ ሕይወት ዋስትና መሠረት አድርገው ነው። ሰባዚውም ለሚያደምጡት “ዛሬ ሌሊት ብትሞቱ የምትሄዱት መንግሥተ ሰማይ ወይስ ሊያል ብሎ በመጠየቅ ነው?” ይህ ምናልባት የሊያልን ፍርሃት ያመጣ ይሆናል፤ ነገር ግን የጥበብ ሁሉ መጀመሪያ የሆነውን የጌታን ፍርሃት ላይሆን ይችላል (በራእይ 6:16-17 በእግዚአብሔር ፊት የመቆም ፍርሃት በመሬት መንሸራተት ከመውደም እንደሚበልጥ ያስረዳል፤ እና ኢየሱስም ራሱም አድማጮቹን ከመጥፋት ይልቅ ሊያጠፋ የሚችለውን እርሱን እንዲፈሩ እስጠንቅቋቸዋል - ማቴ. 10:28፤ ጠቅላላው ትኩረቱም በአጥፊው እንጂ ሊያጠፋ በሚችለው ነገር አይደለም - ሱቃስ 3:7፤ ሮሜ 2:5)።

የሐዋርያት ስብከት በዚህ ዓለምና በሚመጣው ዓለም ላይ ያተኮረ ነበር። መንግሥተ ሰማይ እሁን በምድር ላይ ተመሥርቷል፤ በሞት ጊዜ ብቻ ሳይሆን አሁን በሕይወትም ሊገባበት ይቻላል (ልብ ይበሉ ኢየሱስ አንድ ጊዜ ይከተሉት ለነበሩ እይሁዶች እንዲህ ብሏቸው ነበር፤ ከሰማይ ከወረደው ከሰው ልጅ በቀር ወደ ሰማይ የወጣ ማንም የለም - ዮሐንስ 3:13፤ አንዳንድ ሥነ ጽሑፍ ገልባጮች እንደዚህ ያለውን ተጻራሪ ጽሑፍ (ፓራዶክስ) ስላልተቀበሉት ከመጀመሪያው ጽሑፎች ውስጥ የመጨረሻውን አሳብ አስቀርተዋል)። የዘላለም ሕይወት የሚጀምረው እዚህ እና አሁን ነው (ዮሐንስ 3:36)። ሐዋርያት አድማጮቻቸውን ይጠይቋቸው የነበረው፤ ነገ በሕይወት ብትኖሩ፤ በስይጣን መንግሥት ውስጥ ትኖራላችሁ ወይስ በእግዚአብሔር እና

በውድ ልጁ መንግሥት (ቆላ. 1:13)? ይፈልጉት የነበረው አድማሮቻቸውን ወደ «መንገዱ» ለመምራት (የሐዋ. 18:25፤ 19:9፤ 23፤ 24:14፤ 22) እንጂ ከመሥመር ለማሳት አልነበረም፤ ከዳግም መወለድ ይልቅ ስለሙሉ ሕይወት አኗኗር ይናገሩ ነበር።

በሌላ አነጋገር «መዳን» የሚለው ቃል «ከሲኦል መዳን» ከማለት ይልቅ «ከኃጢአት መዋጀት» (መልሶ እንደ ገና በጥቅም ላይ ማዋል) ማለት ነው። ሁለተኛው የመጀመሪያው ውጤት ነው። የኢየሱስ ስም የተሰጠው ሕዝቡን ከሲኦል እንዲያድናቸው አይደለም፤ ነገር ግን ሕዝቡን ከኃጢአታቸው እንዲያድናቸው ነው እንጂ (ማቴ. 1:21)። ብዙ ሰዎች ከሲኦል ለመዳን ይፈልጋሉ፤ ጥቂቶች ግን ከኃጢአታቸው ለመዳን ይሻሉ። አብዛኛዎቹ በኃጢአት ደስታ ፈንድቀው በመኖር ከሚመጣው ፍርድ ለማምለጥ ይፈልጋሉ። አራቱ መሠረታዊ የተሟሉ ክርስቲያናዊ ልምዶች ግን ከኃጢአት በማምለጥ የወንጌሉ ቃል ገብቷቸው (የተሰጠውን ሙሉ ነፃነት በትክክል ለመኖር) እና በአውነት «ድነው» ጽድቅን ለሚፈልጉ ነው። ምንም እንኳን የውሃ ጥምቀትና የመንፈስ - ጥምቀት የወደ ፊት ተስፋ ያላቸው ቢሆንም (ወራሽነት እና ተስፋ የሚለውን በቴቶ 3:7 አስተውሉ)፤ የመጀመሪያ ተግባራቸው ሕይወትን እዚህ እና አሁን በማጽዳት ካለፈው ነጽተው ወደፊት ኃይልን ተሞልተዋል።

ለለዚህም «ድንነት» በአዲስ ኪዳን ውስጥ የሚቀጥል ሂደት ሲሆን፤ ማንም «በቃኝ» ድኄአለሁ ብሎ ድንነቱን የሚፈጽም ሳይሆን «መዳን» መጠበቅ ሳይሆን (መልሶ በጥቅም ላይ መዋል/መዋጀት) የሚለው ድንነትን የበለጠ ያብራራል። አንድ ዓይነተኛ የሆነ ታሪክ እንዲት (የሳልቪቭን አርሚ እባል ልጅ) ዌስትኮት የተባሉትን ጳጳስ «ድነው» እንደሆነ ጠየቀቻቸው፤ በግሪክ ቋንቋ አውቀት የተራቀቁ መልለው ምን ማለትሽ ነው? በግሪኩ (sotheis, sesosmenos or sozomenos?) ። ወይም (በእንግሊዘኛው «መዳኔን ወይስ እያዳንኩ መሆኔን ነው ወይስ ወደፊት እንደምድግ») መጠየቅሽ ነው? ስውዬው ቀስ ብለው

ያለፈውን ጊዜ፤ የአሁኑ እና የወደፊት ጊዜን «መዳን» ለሚለው ቃል የጊዜ አነጋገርን አለማወቁን ለመገሰጽ ብለው ነው ይህን ያሉት፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ (ሮሜ 8:24፤ 1ኛ ቆሮ. 15:2፤ ሮሜ 5:9)። ማንም አማኝ ደንገነቱ ያበቃለት (የተፈጸመለት) የለም፤ ደንገነቱ ሊፈጸም ይችላል ብሎ ቢቀበል ሌላ ጥያቄ ነው፤ ሆኖም ግን ይህን ነጥብ በጊላ እንመለከታለን።

በመጽደቅ፤ በመቀደስ እና በመከበር መካከል ያለው ግንኙነት

የኃላፊ፤ የአሁኑንና የመጪውን ጊዜያት የድንነት ግሥን ስንመለከት የጽድቅ፤ የቅድስና እና የመከበርን ስያሜ የሚወክል ሆኖ ይታያል። በእንደነት ሆነው ሙሉ ድንነትንና ሙሉ መታደግን ይገልጻሉ። በአነዚህ ለው ከሚጠፋው ፍርድ፤ ከኃጢአት ኃይል እና አኗኗር ለመዳን ይችላል። ሁለት የሚያጋጥሙን ጥያቄዎች፤ አንደኛው፤ መጽደቅ መቼ ይጀምራል? ሁለተኛው፤ መጽደቅ ለመከበር ያለ መቀደስ ዋስትና ይሰጣልን? እነዚህን ጥያቄዎች እንደሚባለው ብናስቀምጥ «አንዴ ከዳን»፤ ሁልጊዜ ድኖአል፤ «ሁልጊዜ መዳን» መቼ ይጀምራል? ያ «አንዴ ከዳን» ወዲያው «ሁልጊዜ» የሚለው የሚከተለው መቼ ነው?

መጽደቅና አራቱ መሠረታዊ ልምዶች

መጽደቅ የሚለው ቃል አስደናቂ ለሆነው ልምምድ መጥፎ ቃል ነው። ይህ ላቲናዊ - የእንግሊዝ አገላለጽ ከአእምሮ አልፎ ወደ ልብ ከመድረሱ በፊት መለወጥ ያስፈልጋል። የ«ፒጅን እንግሊዘኛ» በደንብ ይገልጻል (እግዚአብሔር ደህና ነህ ብሎኛል)። ይህ በመጀመሪያ የሕገ ቃል ከፍርድ ቤት የተገኘ ነበር፤ የዳኛው ፍርድ ቃል «ከወንጀል ነፃ ነው» ብሎ መልቀቅ (ከጥፋት ይቅርታ ማግኘት አይደለም)። እግዚአብሔር ኃጢአተኛውን ሲያጽድቀው፤ በሕግ ፊት የኃጢአት ዋጋ ካልተከፈለ ተረት ይሆናል፤ ለለዚህም ነው የእግዚአብሔር ልጅ «የኃጢአትን ዋጋ»

በሙሉ የከፈለበት ምክንያት (ሮሜ 3:21-26 ቁልፍ ምንግብ ነው)።
(ጽድቅ) ማለት ቅዱስ የሆነው እግዚአብሔር መጥፎና ተንኮሰኛ
የሆነውን ሰው በመቀበል ወደ እርሱ ቤተሰብ መቀላቀል እና (ጽድቅ)
ብሎ መጥራት ነው።

ከኃጢአተኛው የሚጠበቀውና የሚፈለግ ነገር ቢኖር በእግዚአብሔር
ልጅ ሞት፤ መቀበር እና ትንሣኤ “እምነት” እንዲኖረው ብቻ ነው።
ቢሆንም ግን የእምነትን ትርጉም ማቃሰል መሠረታዊ የሆነውን
‘የእምነት መሠረት’ መረዳት ያመነምናል።

ለምሳሌ፤ ከመጠን በላይ በእምነት ብቻ መጽደቅን ማጋነን
አንድን ሰው ከኃጢአት ንስሐ መግባት እንደማያስፈልግ፤ ወይም
ከመጀመሪያውኑ አስፈላጊ ወደ አስመሆን ይመራል። ምናልባት ካመኑ
በኋላ የበሰጠ ንስሐ መግባቱ አውነት ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን
ከእምነት በፊት ንስሐ የሰም መባሉ ፈጽሞ ሐሰት ነው! ንስሐ
የሚታየው እንደ እምነት መግሰጫ ነው፤ ማን ነው የእግዚአብሔርን
ኃይል፤ ባሕሪውን እና መኖር ካለመነ ወደ እርሱ ስመመለስ
የሚፈልግ? በዚህም ምክንያት ሊሆን ይችላል ጴጥሮስ እግዚአብሔር
የቆርኒሌዎስን ቤተሰብ እንደ ተቀበለው አድርጎ ስመገመት የቻለው
(የሐዋ. 10.34-35)፤ ኢየሱስም ቀራጩ ሰው እንደ ጻድቅ ተቆጥሮ
ወደ ቤቱ ሄደ ብሏል (ሉቃስ 18:14)። በአነጋገር፤ ስምዖን አምኖ
ተጠምቋል፤ ነገር ግን ‘ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት ትክክል’
አልነበረም፤ ምክንያቱም ንስሐ አልገባም ነበርና (የሐዋ. 8.21)።

ጥምቀትም እንደዚሁ (አውነተኛ) “የእምነት” መግሰጫ ነው፤
የመጀመሪያ ‘የእምነት ድርጊታዊ እርምጃ’ (በዶሶቶስ 2:14-26፤
ምዕራፍ 28ን ይመልከቱ)፤ አማኝ ለወንጌል ጥሪ በመታዘዝ
የሚወስደው የመጀመሪያ እርምጃ (2ኛ ተሰ. 1:8) ነው። ጳውሎስ
‘ከጽደቅ’ አስቀድሞ “መታጠብ” እንደሚያስፈልገው መዘርዘር ግልጽ
ነው (1ኛ ቆሮ. 6:11፤ ምንም እንኳን ‘መቀደሌ’ ‘ከጽደቅ’ በዚያ ዐውድ
ውስጥ ቢጠቀስም)። በጣም የሚገርመው ነገር ጳውሎስ በውሃ

ጥምቀትና በመንፈስ ጥምቀት በኩል (ድኅነት) እንደሚገኝ ሲገልጽ
‘በጸጋው ስለ ጸደቅን ብሎ ይደመድማል’ (ቲቶ 3:4-7)።

ስለዚህም ሐዋርያት ንስሐና ጥምቀትን በአንድነት ሆነው
‘እምነትን’ በመግሰጻቸው ኃጢአተኞች መጽደቅ መቻላቸውን
አልተጠራጠሩም (ጴጥሮስ ንስሐና ጥምቀትን ስኃጢአት ማስተሰሪያ
አስፈላጊ መሆኑን እንደገለጸ ልብ ያድርጉ - የሐዋ. 2:38)። ይህ
በምንም መንገድ እግዚአብሔር የሰውን ሥራ ብቁ ነው ብሎ
እንዲያጸድቅ አላደረገውም። የመንፈስ ጥምቀት ጽድቅን ለማግኘት
አስፈላጊ ባይሆንም ያንኑ ግን ያረጋግጣል! ለዎች እንዴት ቢሆን ነው
ንስሐ፤ እምነት እና ጥምቀታቸው በቂ መሆኑን ፍጹም እርግጠኛ
ሰመሆን የሚችሉት? ሳሌ፤ ይህን ጥያቄ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ
ቃልን በማውጣት በጥልቅ ጥናት ይመሰሳል። (እግዚአብሔር በቃሉ
ብሏል፤ እኔም በልቤ አምኛለሁ፤ ይህ ሰአእምሮዬ እርካታ ይበቃኛል)
። አዲስ ኪዳን ገና ባለመጸፉ ‘እንዲህ ያለው ማረጋገጫ’ ለአዲስ ኪዳን
አማኞች አልተሰጣቸውም! የመጀመሪያው ‘ማረጋገጫ’ በአመክንዮ
ሳይሆን በሕይወት ነበር፤ አላብን በመቀናነስ መግለጽ ሳይሆን፤ ነገር
ግን ኃይለኛ በሆነ ልምምድ ማለትም በመንፈስ ሙላት ነበር።
የመንፈስ ስጦታ የዋስትናው መሠረት ነው (ሮሜ 8:15-16፤ 1ኛ ዮሐ.
3:24፤ 4:13)። ስጦታውን በተቀበሉት ጊዜ (በውጫዊ
ማረጋገጫው የሚታይ ውስጣዊ ልምምድ - ምዕራፍ 5ን ይመልከቱ)
፤ ያ ሰው እግዚአብሔር እንደ ተቀበለው እርግጠኛ ነበር (የሐዋ.
15:8)፤ እና ስለዚህም ጸድቋል። ስጦታው በእግዚአብሔር መስጠቱን፤
የመዋጀቱ ውል በተሰጠው ማረጋገጫ የሚያስከትሉትንም በረከት
ይገልጻል።

ስለዚህ እምነት በንስሐና በጥምቀት የሚገለጸው ለመጽደቅ እና
አብሮትም ለሚሆነው የመንፈስ ስጦታ አስፈላጊ ነገር ነው። በዚህ
ነጥብ ላይ ነው እንደ ለው ጥያቄ የሚጠይቀው፤ የሞተው ወንበዴ
እንዴት ነበር? የእርሱ ሁኔታ የቀረውን የአዲስ ኪዳንን የደገንነት

አስተምህሮ እንደሚሰርዝ ተደርጎ ይታሰባል! መልሱ (በምዕራፍ 9 ውስጥ በመስፊው ተገልጿል)። እርሱም በዚያን በተለየ ሁኔታ ማድረግ የቻለውን አድርጓል፤ የውኃ ጥምቀትና የመንፈስ ጥምቀት ከአቅሙ በላይ ስለ ነበር ንስሐውም በቃል ከመግለጽ ሌላ በድርጊት ለማሳየት ጊዜና ዕድል አልነበረውም። ሰሌዎች የክርስትና እምነት ሲጀምሩ ለሚችሉ የእርሱ ቅድመ ሁኔታ እንደ ተፈጸመ ክስተት አልሆነላቸውም። በአጠቃላይ፤ የእርሱ ሁኔታ የሚጠቀሰው ለሚሞቱ እንጂ በሕይወት ላሉት አይደለም። ቢሆንም አንዳንድ ሰዎች በራሳቸው ጥፋት ወይም የግል ጥርጣሬ መደበኛ ያልናቸውን መሠረታዊ ልምምዶች ሳይፈጽሙ ቢቀሩ፤ የሚቼ ወንበይ ሁኔታው መንግሥተ ስማይ ለመግባት ተስፋ ሆኖ ያበረታታቸዋል።

አኔ ልዩ ምክንያት አሰኝ ብሎ ኢየሱስ ፊት መስመን የማይቻል ነው፤ ራሱ የታዘዘበትን የውሃ ጥምቀት እና የመንፈስ መቀበል ጉዳይ ሁሉን የክርስትና መሠረታዊ ልምምዶች ለማግኘት ምንም የሚሰጡት ምክንያት የላቸውም። ሰደገንነት የሚያስፈልጉት መመዘኛዎች ምንድን ናቸው ብሎ መጠየቅ የተሳሳተ አስተያየት ሊሆን፤ እውነተኛ ንስሐ ግን የጽድቅ ሕይወትን ከእግዚአብሔር ለማግኘት በሚያስችል ፍላጎት መሞላት ነው።

ቅድስናና ጽናት

አራቱም የልምምድ ሁኔታዎች ለመጽደቅ ያስፈልጉ ይሁን አያሁን (አኔ ግን ያስፈልጋሉ እሳስሁ፤ በተሰይም የመጀመሪያዎቹ ሦስቱ) ሁሉም ለቅድስና በጣም ወሳኝ ናቸው። ነገር ግን ቅድስና ለክብር ምን ያህል አስፈላጊነት አለው? በጣም የሚያስገርመው ብዙ ሰዎች መጽደቅ እጅግ በጣም አስፈላጊ ሲሆን ቅድስና ግን አስፈላጊነቱ አንጻራዊ ነው ይላሉ፤ የክርስትና ሕይወት ቀዳሚ ዋስትና የሚሰጠው በየመካከሉ ለሚሆኑት ሁኔታዎች ሳይሆኑ ለመጨረሻው ነው።

ነገር ግን የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች አንባቢዎቻቸውን የሚያዙት (ቅዱሳን ለመሆን ትጉ)፤ ያለ ቅድስና ማንም ጌታን ሊያይ አይችልምና

በማለት ነው (ዕብራውያን 12:14)። ኢየሱስ ራሱ በሰጠው ምሳሌ አንድ ሰው ወደ ንጉሡ የሠርግ ግብዣ ሲመጣ ሰግብዣ ተስማሚ ያልሆነውን ልብስ ሰብሶ ቀረበ (ማቴ. 22:1-14)፤ ዋናው ቁም ነገር መመረጥ ሆኖ ለጥሪው ከሚሰጠው ማላሽ ይበልጣል።

መዳን ምን ያህል ዋስትና አለው? መጽደቅ ለመቀደስ ዋስትና ሊሆን ይችላል ወይ? አንዴ ድኗልና ሁሌ እንደ ዳነ ነው ለማለት ይቻላል? ምናልባት የአንዳንድ ሰው የአእምሮ ውጥረት የሚገጥመው በጽድቅና በአራቱ መሠረታዊ ልምምዶች መካከል ያለውን ግንኙነት በማየት ሰው ሊሞት ወደ መንግሥተ ስማይ እንደሚሄድ እርግጠኛ ለመሆን ምን ያህል ጊዜ ይወስድበታል ብለው ያስባሉ። ሰዎች በደህና ዋትና ከመሆን ይልቅ በበለጠ መጠን ትድግና እንደሚያስፈልጋቸው (ሰደገንነት መትረፍ እንዳለባቸው) ለማወቅ ይጓጉ ይሆን-ሕጎሕ? ወንጌል ሲሰበክ በብዛት ትኩረት የተሰጠው ሰጽድቅ ሆኖ፤ ቅድስና ላይ በጣም አነስተኛ ትኩረት ተደርጎ ይሆን? ከቅድስና ባሕሪ ይልቅ በመንግሥተ ስማይ ያለውን ሥፍራ ማረጋገጥ እጅግ አስፈላጊ ነው?

እንደ አነዚህ ያሉትን ጥያቄዎች መጠየቁ ሰው የሚጸድቀው በእምነት እና የሚቀደሰው ግን በሥራ ነው ወደሚለው አሳስፈላጊ ትምህርት ለመግባት አይደለም። ሁሉም ጽድቅና ቅድስና የእግዚአብሔር የጸጋ እና የሥራ ውጤቶች ናቸው። ወንጌል ጽድቅን በመስጠት ቅድስናን የሚፈልግ ሳይሆን፤ ሁሉም ስጦታዎች በእውነተኛው ወንጌል በእግዚአብሔር ቅድስና ላይ የተመሠረቱ ናቸው (ሮሜ 3:21፤ 10:3)። ነገር ግን ሁሉም በስው በስምምነት የተደረገባቸው እና ተግባራዊ መደረግም ያስፈልጋቸዋል። ጸጋ ተቃውሞ እንደሚኖረው በማሰብ (የሐዋ. 7:51)፤ አንዱ የጽድቅን ጸጋ ተቀብሎ ነገር ግን የቅድስናን ጸጋ የሚቃወም ከሆነ ይህ ምን ሊሆን ይችላል?

አኔ በእንዲህ ያለ አሻሚ የሆነውን መንገድ ለመከተል አልፈልግም! የምፈራው ነገር አንዳንድ ሰዎች ያሉ የሥነ መስኮት ትምህርት ቤቶች

(እንደሚታወቁት የካልቪንስት እና የተሐድሶዋውያን) የሰጠሁትን አሳብ በመንቀፍ መላውን መጽሐፍ እንዳይተውት ነው፤ ምንም እንኳን የእኔ መሠረታዊ አቀራረቢ በዚህ ጥያቄ የሚቆም ወይም የሚወድቅ ባይሆንም። ከዚህ ጥያቄ ሙሉ ውይይት አንጻር የዘላለም ሕይወት ዋስትና በአንድ የእምነት አርምጂ ላይ ብቻ ያተኮረ (አመን ብቻ) ብሎ የሚጋብዝና መሠረታዊ ነገርን የሚያበረታታ ትምህርት እንዳይሆን የሚለውን ነው። ሁለቱም ጥምቀቶች (ውሃና መንፈስ) ቀዳሚነታቸውን በመልቀቅ እና ሁለተኛ ሥፍራ ይሆናሉ፤ ማለትም የሚያስፈልጉ አሻሚ ምርጫ ይሆናሉ።

ጥያቄው ጽድቅ የሚገኘው በእምነት ብቻ ነው ወይስ ከእምነት በፊት ንስሐ፤ ሁለቱም ፍጹምነት የሚያገኙት በውሃ ጥምቀት እና በመንፈስ ጥምቀት ሲረጋገጥ የሚለው እዚህ መሠረታዊ ነገር አይደለም። አውነተኛው ጥያቄ ግን ሁለቱም መንገድ አጭር ሆነ ረጅም ያለ ተጨማሪ መስፋፋት ወደ ክብር ሊያደርሱ ይችላሉ የሚለው ነው?

እብዛኛው የአዲስ ኪዳን ትምህርት የሚያበረታታው በቅዱሳን ጽናት ላይ ባለው እምነት ነው። ጌታ በእርሱ የታመኑትን ሊጠብቅ ይችላል (2ኛ ጢሞ. 1:12)፤ ከመውደቅም ይጠብቀናል (ይሁዳ 24) እና በእኛ ውስጥ የጀመረውንም ሥራ ይፈጽማል (ፊልጵ. 1:6)፤ ማንም መንጋውን ከእጁ ፈልቅቆ ሊወስዳቸው አይችልም (ዮሐ. 10:28-29)፤ ምንም ነገር ቢሆን ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን አይችልም (ሮሜ 8:38-39)። እንዲህ ያሉትን ጥቅሶች መዘርዘር አዳጋች ነው።

ነገር ግን ልባዊ ምክሮችን ያዘሉ ሌሎች አስተምህሮዎችም ደግሞ አሉ፤ የጻድቃን ጽንሐት ይህም ቅጽበታዊ ሳይሆን ከማስጠንቀቂያ ጋር ነው። ቀደም ብለን እንዳየነው ሁሉ አዲስ ኪዳን ትኩረቱ በማያቋርጥ እምነት ላይ ነው (ምዕራፍ 3ን ይመልከቱ)። እንደዚሁም በአዲስ ኪዳን ውስጥ በእምነት የወደቁ እሱ (ወይም በታማኝነት ምክንያቱም በግሪክ ሆነ በዕብራይስጥ የቃሉ ትርጉም አንድ ነው፤

እምነትም ታማኝነትም አንድ ናቸው)። ያልታመነ አገልጋይ፤ ለነፎቹ ደናግልት እና ምንም መክሊት ያላተረፈው አገልጋይ (ማቴ 24:45-25:30)፤ የሁሉም መጨረሻ የሚታወቀው በሲኦል ደረጃ ነው። እንደዚሁም ተዘርተው እድገው ፍሬ ለመስጠት ያልበቁ ዘሮች አሉ (ማር. 4:16-19)። እስከ መጨረሻው ጸንቶ የቆመ እርሱ ይድናል የሚል ቃልም እለ (ማር. 13:137 ክሉቃስ 21:19 ጋር አነጻጽር)። ፍሬ የማያፈራ ቅርንጫፍ ሁሉ ተቆርጦ ወደ እሳት ይጣላል (ዮሐ. 15:6)። ክርስቲያኖችም ልክ እንደ አይሁዶች እንደዚሁ ሲቆረጡ ይችላሉ፤ በእግዚአብሔር ቸርነት ላይ ጸንተው ካልቆዩ በስተቀር (ሮሜ 11:22)፤ በተለይም ይህ ልዩ የሆነ የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ቅድመ ውሳኔን የሚያሳይ ነው፤ (ሮሜ 9-11 ይመልከቱ)። ከግብፅ ባርነት በፋሊካው በግ ደም ነፃ በመውጣት እና በቀይ ባሕር ውስጥ በመጠመቅ ጉዞአቸውን ወደ ተስፋይቱ አገር እንዲያቀኑ የተደረገውን ያወቁት ዕብራውያን ለቀሩትም ክርስቲያኖች ጥሩ ማስጠንቀቂያ እንዲሆን ሐዋርያቶች በጽሑፍ አስቀምጠውታል (1ኛ ቆሮ. 10:1-5፤ ዕብራውያን 4:1-11፤ ይሁዳ 5)። አደጋው መላምታዊ ነው ብሎ መገመት የተሰጠውን ማስጠንቀቂያ እንደ ማቃለል ይሆናል። መላው የዕብራውያን መልእክት ስለ ጽንሐት ምክር እና በጣም የምር የሆነ ማስጠንቀቂያ በመስጠት በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከእምነትን ፈቀቅ ላሉ የሚጠብቃቸውን ቅጣት ይገልጻል፤ በተለይም መሠረታዊውን የእምነት ትምህርት ለጨረሱት (ዕብራውያን 6:1-6)። ከአደጋው ያላመለጡትም ለማቸው ከሕይወት መጽሐፍ እንደሚደመስስ ይጠቁማል (ራእይ 3:5)።

እንደዚህ ያለውን ቅዱስ ቃል በጥሞና መቀበል ያስፈልጋል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ አንድ በጣም ውብ የሆነ ሚዛናዊ ነገር እኛ በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ በመሆን ያለብን ኃላፊነት (ይሁዳ 21) እና እርሱም ደግሞ አዳንወድቅ ሲጠብቀን ያለውን ችሎታ (ይሁዳ 24)። (በእኔ አስተሳሰብ፤ የተጻፈ “በእግዚአብሔር ኃይል መጠበቅ” የሚለው

መጽሐፍ (ቤታኒ ፌሎቸፕ፣ 1969) በዚህ አርአበት ላይ ግሩም የሆነ ሚዛናዊ መጽሐፍ ነው።

ሰማጠቃሰል ያህል፣ ምናልባት ሰጉዞው መጨረሻ (ደህና) የሚሰውን ቃል እየተጠቀምን፣ እዚያ ስንደርስ፣ «እየዳን ነው» በባል መልካም ነው። በነገራችን ላይ የክርስትና እምነት መጀመሪያ መስያ ስሙ «መንገድ» ይባል ነበር (የሐዋ. 18:25-26፣ 19:9፣23)። ደገነነት እንደ አግድም የቀጥታ መሥመር ካለፈው ሕይወት (የሚጸድቁበት) በአሁን (የተቀደሱበት) ሰወደፊት ደግሞ (የሚከብሩበት) - መሆኑ እንጂ ወደ ላይ ቀጥ እንዳለ መሥመር «ካለመዳን» ወደ «መዳን» የሚሻጋገሩበት መሥመር አይደለም።

«መሰወጥ» የሚታየው እንደ መሄድ እንጂ እንደ መምጣት፣ እንደ መጀመሪያ እንጂ እንደ ፍጻሜ አይደለም። ጆን ቡኒያን «በመናኝ ጉዞ» መጽሐፉ ሲናገር (ከመንግሥተ ሰማይ ደጅ በስተመጨረሻ እንዲ ወደ ሲኦል የሚወስድ መንገድ አለ) ይል ነበር።

ክርስቲያን ደገነነቱን ያጣል ወይም አያጣም የሚሰውን አመንም አላመንም፤ በደህና መሆንን በመዋጀት/መታደግ መካከል ያለው ልዩነት ግን ጠቃሚ እና አስፈላጊ ነው። ለየት ባለ መንገድ ነጥብ ለማንሳት ኢየሱስን እንደ ግል አዳኝ አድርጎ መቀበል (ሰጽድቅ) ጌትነቱን ባለመቀበል (ሰቅድስና) ባለመታዘዝ በእርሱ ማመን ስለመቻል በመጠየቅ ነው። ተስማሚ የሆነና የተዋሐደ ወንጌል ሁሉንም የሚያጠቃልል ጆን መከርተር የጸፉት መጽሐፍ የኢየሱስ ወንጌል (አካዳሚክ ቡክስ፣ ዙንደርቫን፣ 1988) በሚሰው ውስጥ ይገኛል።

መወሰድ፣ በነገራችን ላይ፣ ከሕይወት በኋላ የሚመጣ ነገር ነው። ጥሩ እጅማመር አንድ ነገር ነው፣ ጥሩ አጨራረስ ደግሞ ሌላ ነገር ነው። ትዕግሥተኛ የሆኑ መጋቢዎችም ልክ እንደ ታታሪ ወንጌላውያን ያስፈልጋሉ። ኢየሱስን የመቀበል ውሳኔ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር መሆን ነው። አዋላጂ ተግባሯን ስትጨርስ፣ የወላጅነት ሥራ ይጀምራል!

ተጨማሪ ማጠቃለያ፡ ለወላጆች የሚያስፈልግ ቃል

ጤናማ ልደት በቤተ ሰብ ውስጥ ነው፤ ሁሉም በመጀመሪያ፣ በአካል፣ መወሰድ እና ሁለተኛ፣ በመንፈስ መወሰድ ናቸው። በሌሎች ፍጥረታት እና በሰው ዘር መካከል አንድ ትልቅ ልዩነት፣ ተፈጥሮአዊም ይሁን (በሆሞ ሳፕያንስ - በአዳም ያሰው አሮጌ ሰው) ወይም መንፈሳዊ (ሆሞ ኖቩስ፣ በክርስቶስ እዲሱ ሰው)። ሰው አድጎ ስመዳበር ረጅም የማይታሰብ ጊዜና ትልቅ ጥንቃቄ ያፈልጋል። የራሱ ውስብስብነትም፣ ነገሮችን ከምድርና ከሰማይ ጋር በማገናኘት የዕድገቱን ሃይት ጨምሮ ለሁሉ ነገር ያጋልጠዋል።

ደቀ መዝሙር የማድረግ ጥቅም

ሰነገሩ መወሰድ የሕይወት መጀመሪያ ነው። ነገር ግን አድጎ ስመኖር ይቅርና ስመቀጠሉም እንኳ ሞስትና የሰውም። ሕፃን ሊጣል ይችላል። ስለ ሕፃናት ሞት መጨመር ብዙ ትግል እየተደረገ ነው። ከተወለዱ በኋላ ያሰው ጥንቃቄ አስፈላጊ ነው። በዘመናዊም የወንጌል ስርጭት አገልግሎት «የክትትል ትምህርት» አስፈላጊ ነው። ሚዛናዊ የሆነ ሽፋን ያስፈልጋል። ምክንያቱም «ከጋጠላት ከመዳን» ይልቅ «ከሲኦል መዳን» የሚሰው ትኩረት እየተሰጠው ነው። «በሕይወት ከመኖር» ይልቅ መወሰድ አስፈላጊነት ላይ የማገባ እየተደረገ ይገኛል።

«ውሳኔ ማግኘት» ከሚሰው ይልቅ «ደቀ መዝሙር ማድረግ» ወደሚሰው አሳብ ብንመሰስ፣ ብልሽቱን ሊያርመው ይችላል። ልጅን መወሰድ (Parturition) በትምህርት ሊከተል ይገባዋል (በምዕራፍ 7 ማቴ. 28:19-20ን ይመልከቱ)። ይሁን እንጂ፣ በእዲስ ኪዳን ውስጥ «ማስተማር» «ከአእምሮ» ይልቅ «በእጅ» የሚሠራ ነው። በንድፈ አሳብና በተግባራዊ ልምምድ የሚደረግ ሥልጠና ነው። «ደቀ

መዝሙር፡ የሚሰው ቃል ተማሪ ከሚሰው ቃል ይልቅ ስሞያዊ ሥልጠና ጋር ይቀራረዛል። (ፊልፕ ሾጌል፣ ሂድና ምያተኛ አድርግ፣ (ኪንግስዊይ፣ 1987) የበለጠ ስለ ደቀ መዝሙር ለማወቅ ከተፈለገ ማለት ነው። አዲስ ክርስቲያን ክሌሎች እዲስ ክርስቲያኖች ወይም ከአዲስ ጀማሪዎች ጋር በከፍል ውስጥ ማድረግ፣ የቆዩትን እና ብዙ ልምምድ ያላቸውን ክርስቲያኖች (እንደየጾታቸው ማድረጉ) ስይጣን እነርሱን ለማጥቃት ዕድል ፈንታ እንዳያገኝ ያደርገዋል። እንደገና በትምህርት ሂደት ውስጥ በዓይን በኩል የሚገባው በጀሮ በኩል ከሚገባው ይበልጣል። ጥሩ ደቀ መዝሙር አድራጊ የጌታን ፈለግ በመከተል፣ ሌሎችን ደቀ መዝሙርት እንዲሆኑ እየጋበዘ (ኑ እና እዩ) ይላል (ዮሐ. 1:39፣ 46)። በእርግጥ፣ ጌታን መምሰል ደቀ መዝሙር በማድረግ ሚና ላይ ትልቅ እስተዋጽኦ አለው (1ኛ ቆሮ. 4:16፣ 1ኛ ተስ. 1:6፣ 2:14፣ ዕብ. 6:12፣ 13:7)። በግል እና ክሌሎችም ቅዱሳን ጋር በመቀራረብ የሚደረገው ግንኙነት ስለ ቅድስና የተጻፉትን መጻሕፍት ከማንበብ የበለጠ ትምህርት ይሰጣል።

መንፈሳዊ ቤትን መፈለግ

ከክህነት ነገሮች በስተቀር በአዲስ ኪዳን ጊዜ ሕይወት በጣም ቀላል ነበር። የወንጌል ስርጭት እና የቤተ ክርስቲያን ተከላ የአንድ ሣንቲም ሁለት ገጽታ ነበሩ። እንደተሰመደው በአንድ ቦታ እንደ ቤተ ክርስቲያን ብቻ ነበር፤ ስዎችም ወደ ጌታ ይመጡ የነበሩት በዚያው በአንድ ኅብረት በኩል ነበር። በአዲስ ኪዳን ጊዜ የቤተ ክርስቲያን አባል እንዲሆኑ ምንም ምክር አያስፈልገም ነበር፤ ሁሉም በዚያ ኅብረት ውስጥ እንዲቆዩ ብቻ ነው (ዕብራውያን 10:25)። በክርስቶስ መወለድ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንደ መወለድ ነበር፤ ራስ በሆነው ውስጥም መጠመቅ ማለት በአካሉ ውስጥ እንደ መጠመቅ ነበር። አዲስ ሰሚወስዱት ሕፃናት ተስማሚ መንፈሳዊ ቤት መፈለግ የሚባል ነገር አልነበረም። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መወለድና መዋሃድ ተመሳሳይ እና አንድ ነገር ነው።

በዘመናችን ሰአባልነት የገፋፋት ሁለት የዕድገት ፍላጎቶች አሉ። አንደኛው፣ የቤተ እምነቶች መብዛቱ (እያንዳንዱ ከራሱ ባህል ጋር) ብዙ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያኖችን ፈጥሯል (በእንግሊዝ አገር፣ መኪና ያለው በቀላሉ ሃያ ያህል የፈለገበት ቤተ ክርስቲያን መሄድ ይችላል)። ሁለተኛ፣ የወንጌል ሰፋፊ ዘመቻ በብዛት በመነሣቱ እና ሌሎች የተደራጁ የወንጌል ስርጭቶች በቤተ እምነትም ይሁን ከዚያ ውጭ ያሉ ስዎች ከአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ወደ ጥበቃ ክልል ውጭ ወደ ክርስቶስ ስለሚመጡ ብዙ መንፈሳዊ ሕፃናት የሚያሳድጉ ሲበረታቱ ያስፈልጋቸዋል።

ለእነዚህ አዲስ ደቀ መዝሙርት የትኛው ቤት የተሻለ የመንከባከብ አቅም አለው ተብሎ ይመረጣል? የቤተ እምነቶች ዲፕሎማሲ በሁኔታው ላይ ጥላ አጥልቶበታል። ለእነዚህ አዲስ በተወለዱት ሕፃናት ገጽሕ አሳብ ካለ ፍላጎቱን ያቀላጥዳል፤ ከተወለዱ በኋላ በቂ ጥንቃቄ የሚያገኙት የት ነው? የበለጠ ሕይወትና ፍቅር ወደ ተሞላች ቤተ ክርስቲያን ቢሄዱ መልካም ነው፤ ምንም ዓይነት ስም ቢኖራቸውም።

ዓሳ ማጥመድ ወደ እረኝነት መለወጥ ሲገባው፣ ወንጌላዊነትም ወደ መጋቢነት መቀየር ያስፈልጋል። አንዱ ብዛትን ሲያመለክት፣ ብዙዎች እንዲጀምሩ ስለሚመኝ፣ ሌላው ደግሞ የጥራት ሰው በመሆኑ፣ ቁጥራቸው እነስተኛ ቢሆንም፣ የጀመሩትን እንዲጨርሱ ይወዳል። ሁለቱም ሥራዎች በአንድ ሰው ላይ በአንድ ጊዜ ተደራርበው የሚፈጸሙት ሁልጊዜ አይደሉም፤ ምንም እንኳን ጴጥሮስ ወደ ሁለቱም የተጣራ ቢሆንም (ማር. 1:17፣ ዮሐ. 21:15-17)። ሁለቱም በመሪዎችና በምእመናን ጤናማ በሆነ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲሆን ያስፈልጋል። እንዲህ ከሆነ፣ ለእነዚህ ሕፃናት የሚያሳድጓቸውን ቤተሰብ ለማግኘት ችግር አይኖርም። የሚገርመው፣ ወንጌላውያን ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ሊሠሩ፣ መጋቢያውያን ደግሞ ከውስጥ ሊሠሩ በሁለቱ መካከል ግን በቂ ግንኙነት አለመኖሩ ነው።

የቤተ ክርስቲያን አባልነት መመዘኛ

በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን አባልነት በሥርዓት የተመዘገበ አልነበሩም፤ ነገር ግን በተግባራቸው (እንደ አንድ አካል) ነበሩ። ሙሉ አባል ለመሆን ያስፈልገው የነበረው በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተነጋገርንባቸው አራቱ መሠረታዊ ልምዶች ነበሩ። ንስሐ፣ አምነት፣ የውሃ ጥምቀት እና የመንፈስ ጥምቀት። ከአራቱ ውስጥ አራተኛው ለቤተ ክርስቲያን አባልነት በጣም አስፈላጊ ነው። በእካል ውስጥ ሆኖ ለማገልገል የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ያስፈልጋል (ምዕራፍ 21፣ በሮሜ 8፡9 እና ምዕራፍ 23 1ኛ ቆሮ. 12፡13 ይመልከቱ)። በአሁኑ ጊዜ ስለቤተ ክርስቲያን አባልነት ሁለት ተግባራዊ ጥቆማዎች አሉ።

አንደኛ፣ ሙሉ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባል ለመሆን ከአራቱ መሠረታዊ ልምዶች ሌላ ምንም የሚያስፈልገው ነገር ሊኖር አይችልም። ብዙ ጊዜ፣ በአዲስ አማኞች ላይ ተጨማሪ ቃል ኪዳን ጫና ይደረግባቸዋል - ተጨማሪ ሥርዓት (ለምሳሌ፡- በአንግሊካን የእምነት ማረጋገጫ) የተለየ መለጠት (ለምሳሌ፡- አሥራት የማውጣት)፣ ተጨማሪ ሕግጋት (ለምሳሌ፡- ሊጋራ አለማጩስ፣ አልኮል እለመጠጣት፣ ቁማር እለመጫወት፣ አለመደነስ፣ አለመጋገፍ) ። እነዚህ ሁሉ አገሮች አባል ከሆኑ በኋላ እንጂ በፊት አይደሉም። በአባልነት በሚቀበሉበት ጊዜ፣ የሥልጠና ትምህርት የሚጀመርበት መሆን አለበት እንጂ፣ በመጨረሻ መሆን የለበትም። ስዎች ተቀባይነት የሚያገኙት በጌታ ስለ ጸደቀ (ሮሜ 15፡7)፣ እንጂ፣ አንዳንድ ቤተ ክርስቲያን ራሳቸውን (እንደ ንጹሕ) እንደሚያመጽድቁት ገና አልተቀደሰም ተብሎ ተቃውሞ አይገባም። ደረጃው ከፊት ለፊቱ በር በውስጥ በኩል እንጂ ከውጭ መሆን የለበትም! አንድ በሥርዓት የተወለደ ለመማር እና ቅር ላይስኝ ለማወቅ የተዘጋጀ ነው! ሆኖም በኋላ ሥነ ሥርዓት ያስፈልገው ይሆናል፣ በማወቅ ኃጢአትን የሚለማመድ ከሆነ፣ ለአጭር ጊዜ ከአባልነት በማስወገድም ቢሆን (1ኛ ቆሮ. 5፡1-13፣ ማስታወስ የሚያስፈልገው ለማወገዝ አባሎች

ሁሉ የተሰማሙበት መሆኑን ነው፤ ይህም ከአምቢተኝነት ንስሐ ገብቶ እንዲመለስ (2ኛ ቆሮ. 2፡6-7) ነው። ምናልባት እንዲህ ያለውን እርምጃ መውሰድ ላይ የሚያደርስው ወደ አባልነት የመግቢያው ሥርዓት መመዘኛ ላይ ነው፤ ምክንያቱም የመግቢያውን ሥርዓት አስቀድመን ጠንክር ካደረግን፣ በቀላሉ ከአባልነት ማስወገዱ ላይኖርብን ይችላል። ነገር ግን እንዲህ ያለው አስተሳሰብ እንከን አለው፣ ቤተ ክርስቲያን ከኃጢአት ሸሽተው ለመጡት የምትጠነቀቅ እንጂ፣ ቅዱስ ሆነው ለሚመጡት ማራፊያ ቤት አይደሉትም!

ሁለተኛ፣ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባል ለመሆን ከእነዚህ አራቱ መሠረታዊ ልምዶች ሌላ ነገር መኖር የለበትም። ከአባልነት በፊት የሚሰጠው ትምህርት ላይ አራቱም አላበኙ በማጠቃለል እያንዳንዳቸው ተግባራዊ ልምድ እንዲያደርጉ እንጂ የአእምሮ እውቀት እንዳይሆኑ ማረጋገጥ ያስፈልጋል። ሁለት ክፍሎችን በአሳብ መያዝ ያስፈልጋል። አንዳንድ አማኞች በእንደ መሠራታዊ እሳብ አምነው (ምናልባት በወንጌል ስርጭት አገልግሎት ፕሮግራም ላይ ስለነበሩ ስማቸው ለቤተ ክርስቲያን ተላልፎ ይሆናል)፣ አባል ከመሆናቸው በፊት መሠራታዊ የክርስትና አጀማመርን ማስተማር እንደሚያስፈልገው መምከር ወይም ስለ አደረጉትም ውሳኔ ቢሆን አስረግጠው እንዲያውቁ ማድረግ በጣም አስፈላጊ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ አባልነታቸውን ከሌላ ቦታ ይዘው የሚዛወሩና አራቱን መሠረታዊ ልምዶች ፈጽመው ከማያስተምሩ ወይም ለማስተማር ካልታሰበበት ቤተ ክርስቲያን ይመጡ ይሆናል። እንዲህ ያለው ነገር በሚሆነበት ጊዜ፣ ታላቅ ጥንቃቄ ተደርጎ ፍቅር በተሞላበት ሁኔታ እርምጃ መውሰድ ያሻል። መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ ትምህርት በማስተማር ቤተ ክርስቲያኗ የምታምነውን እነዚህን አራቱንም መሠረታዊ ልምዶች በማስረዳት፣ በግል እያንዳንዱ ክርስቲያን የሚያምነውን መግለጽ ተገቢ ነው። ያለ እነዚህ ነገሮች ሕይወት ጤናማ ከመሆን ይልቅ አካለ ስንኩል ይሆናል። እነዚህን ሁሉ የማይቀበሉ ከሆነ በአባልነት ለመቀበል ያጠራጥር ይሆናል።

እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ኃላፊነቷ የቤተ ክርስቲያን ራስ ከሆነው ጋር ስለሆነ አቃሟን በማንኛውም መጠበቅ አስባት (ራእይ 2-3፤ ኢየሱስ በአንድ አካባቢ ካሉት ሰባት አብያተ ክርስቲያናት ጋር ያደረገውን ይመልከቱ)። ሁኔታዎች የሚስተካከሉት ከአንድ ቦታ ሲጀመር ለሰሆነ፤ በሁሉም ቦታ ሊስተካከሉ አይችሉም። አንድ መልካም የሆነ ማዋሰኝ ቤት ከምንም ይሻላል! ብዙ መልካም የሆኑትም የሚሞቱትን ብዛት ሊቀንስ ይችላል።

ለመድገም ያህል፤ «ጤነኛ የክርስትና ልደት» የመጀመሪያ እንጂ የመጨረሻ አይደለም፤ መነሻ እንጂ መድረሻ ጣቢያ አይደለም፤ መጀመሪያ እንጂ መጨረሻም አይደለም። ጥሩ አጀማመር ልዩነት ሊያመጣ ይችላል፤ በሥርዓት ክትትል ከተደረገበት። ቅድስና በተሞላበት ደስተኛ ቤተ ስብ ውስጥ መወሰድ እግዚአብሔር ለሰው ልጆች የወሰነውና የወደደው ዕቅድ ነው። የሚያስደንቀው፤ በሁለቱም በመንፈሳዊና በአካል የመውለድና የማሳደግን ኃላፊነት የሰጠው ሰእፍ ለሰው ልጆች መሆኑ ነው። ይህም የተረጋጋ ታማኝነት ነው።

ብዙውን ጊዜ ቻርልስ ዌስሊ የደረሰባቸውን ጥቅሶች ፈላልጎ የመደምደም ልማድ አሰኘ። ይህም የተሰየ አይደለም! አንባቢው ይህን ጥናት በመናገር (በመዘመር) ይደምድም።

- ልጠብቀው የተለጠኝ ኃላፊነት
- ሊከበር የሚገባው አምላኬ
- የማትጠፋውን ነፍስ ላድን
- ለሰማይ ቤት የተዘጋጀችም እንድትሆን።

ተቀጽላ 1 - የሕፃናት ጥምቀት

ጥምቀት በመሠረቱ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀባይነት ያገኘ ልምምድ እንደ ሆነ በሁሉም ዘንድ ተቀባይነቱ ታውቋል። በአውሮፓ ውስጥ በብዛት የሚጠመቁት ሕፃናት ናቸው። በእንግሊዝ አገር ሁለት ሦስተኛው ሕዝብ ክርስቲያን ሲሆን፤ (ምንም እንኳን ሕፃናትን የሚያጠምቁ ቤተ እምነቶች ቁጥራቸው እየቀነሰ ቢሆንም፤ አማኞችን የሚያጠምቁ ቤተ ክርስቲያናት ግን የሚያበረታቱ ወይም እያደጉ ያሉ ናቸው)። በታዲያ ሀገሮች ብዙዎቹ የሚያጠምቁት አማኞችን ብቻ ነው። የእሜሪካኖች ልምምድም ደግሞ ከአውሮፓ ዓይነት ይልቅ ወደ ታዲያ ሀገሮች የጥምቀት ሥርዓት እየተቀየረ ነው፤ ዋናው ዕድገት በመጥምቃውያን/ በጴንጤቆስጤዎች ደረጃ ነው። የክርስትና እምነት ዕድገቱ በብዙሃን ኃይለኛ የእሕዛብ የመልእክተኞች መድረክ ስደት ላይ በመሆኑ፤ ዋነው ክፍል ወደ እሕዛብ እየዘሩ ናቸው፤ አጠቃላይ አዝማሚያው ግን የጥምቀት ሥርዓት ልምምድ ከሕፃናት ወደ አማኞች ጥምቀት እየተሰወጠ ነው።

ታሪካዊ ግንዛቤዎች

የሕፃናት ጥምቀት መቼ ተጀመረ? እንዴት ተጀመረ? ስምንስ ስመቀጠል ቻለ? ከአዲስ ኪዳን

የአምነት አጀማመር ጋር አንዴት ለመሥራት ይቻላል? ውጤቱስ ምንድር ነው ወይስ ሕፃናት ንስሐ መግባት ስለማይችሉ በሕይወታቸው ላይ የሚያመጣው ልዩነት አለ ወይ?

መልስ ስመረለግ ልጅ ከማለት ይልቅ «ሕፃን» ማለትም ግራ የሚያጋባ (በእሜሪካን አገር የደቡባዊ ባፕቲስቶች የሰባት አንዳንዴም ከሰባት ዓመት በታች ያሉትን «ጨቅላ» ያጠምቃሉ!) እና እኛ ርእሱን በታሪካዊ መንገድ ቀርቦን ለማየት ብንሞክር፤ ከኋላው ምንም ዓይነት መሠረታዊ መመሪያዎች ስተለያዩ የዕድገት ደረጃዎች የሉም። በብዙ የቤተ ክርስቲያን ባህል፤ የሕፃን ጥምቀት የተጀመረው በእንደ

ምክንያት ነበር፤ ነገር ግን ቀጣይነቱ ደግሞ ለሌላ የተለየ ምክንያት ነው (ወይም እንዲያውም ያለ አንዳች ምክንያት ነው - ልክ የኤቬሪስት ተራራን የመውጣት ያህል - ምክንያቱም እዚያ ለላለ!)። ይህም በብልጠት የተገለጸ (የሥነ መለኮት) ልምምድ ፍለጋ ነው።

አብዛኛዎቹ የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች በእዲስ ኪዳን ውስጥ ስለ ልምምድ የሚገልጽ ምንም ጥቅስ እንደ ሌለ ያስገነዝባሉ። አንዳንዶችም ቀጥተኛ ያልሆኑ ጥቅስ እንዳለ ይናገራሉ፤ ነገር ግን ማስረጃው በይበልጥ ያልተረጋገጠና ጥልቅ ምክንያታዊ ነው (ምዕራፍ 15 'አንተና ልጆችህ' ምዕራፍ 19 'በቤተሰብ' ላይ እና በምዕራፍ 22 'ልጆች ቅዱሳን ናቸው' የሚለውን ይመልከቱ)። ልምምዱ መመሥረት ያለበት በአጠቃላይ በመጽሐፍ ቅዱስ በሚገኘው ጠቅላላ ሥነ መለኮታዊ አሳብ ላይ ብቻ ለመሆኑ (ከዚህ በታች ያለውን ይመልከቱ)። የተጠቀሰ ምንም ነገር የለም፤ (በክርስቶስም ሆነ በሐዋርያት የተሰጠ ምንም ትእዛዝ የለም)። ለብዙ ዘመናት የሆኑት አስተምህሮአዊ እውነቶች፣ ፍጹም በዐውዳቸው ውስጥ ራሳቸውን የቻሉ፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ወደ ሌላ በማስተላለፍ እና ከጥምቀት ልምምድ ጋር በማያያዝ፤ መሠረታዊ ትርጉሙን በማዛባት እና ተግባራዊነቱን ፈጽሞ ለማይመለከታቸው በማድረግ ያጣምማሉ። ይህ በመሆኑም ለግምት፤ ለስሜታዊነት እና ተገዢ ላልሆነ ባህላዊ ሁኔታ በር ተክፍቷል።

የመጀመሪያ የሕፃን ጥምቀት በግልጽ የተጠቀሰው ከክርስቶስ ልደት በኋላ በሁለተኛው መቶ ክፍለ ዘመን ነበር። በዚያን ጊዜ ጥምቀት ከበፊቱ ይልቅ በበለጠ ለደኅንነት የሚጠቅም በመሆኑ ይታወቅ ነበር። ለተመሳሳይ ምክንያት፤ ሁለት በጣም ተቃራኒ ነገሮች ተከስተዋል። በአንድ በኩል፤ ጥምቀት ሰው እስኪሞት ድረስ እንዲተላለፍ የተደረገበት ምክንያት፤ ከጥምቀት በኋላ ኃጢአት መሥራት ወደ ሲኦል ይመራል ተብሎ ስለተፈራ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ፤ ጥምቀትን ወደፊት ለዳግም ልደት ቀረብ ማድረግ፤ ሕፃኑ ኃጢአት ከመሥራቱ በፊት ወደ ሲኦል እንዳይሄድ (በዚያን ዘመን ብዙ ሕፃናት

ልክ እንደ ተወለዱ ለሰሚሞቱ)። በሁለቱም ምክንያቶች፤ ጥምቀት የደኅንነት መንገድ እሱ ብቻ ተደርጎ በመወሰዱ ነው።

በተለይም ኃጢአትን ገና ላልሠሩት ሕፃናትም ሆነ ለተጠመቁት አዋቂዎችም በሲኦል ለዘላለም መቀጣት ትክክል ያልሆነ ፍርድ አለመሆኑ ግንዛቤ ተወስዷል። ይህም የሆነው ሌሎች ሁለት የቤተ ክርስቲያናት ባህላዊ ሥርዓት ያደራጁት ሊምበስ ኢንፋንትዩም *Limbus infantum* (Limbo) ላልተጠመቁ ሕፃናት (ከሲኦል የተሻሻ ግን አንደ ሁልጊዜ ኗሪ)፤ እና መቆያ ሥፍራ 'Purgatory' ለተጠመቁት አዋቂዎች (እንደዚሁም ከሲኦል ያልተሻለ ግን ለጊዜው ነዋሪ የሆነ)። ላለፉት ሺህ ዓመታት ያልተከራከሩበት ነገር ጥምቀት ከሲኦል ይደናል፤ ተፈጥሮአዊ የሆነውን ማለትም የተወረሰውን ኃጢአት ከሕፃንም ሆነ አዋቂ ከሠራው ኃጢአት ሊያነፃ ይችላል በማለት ነው።

በዚሁ ጊዜ ሕፃናትን ማጠመቅ ሲጀመር (ክርስትና የሮማውያን ሃይማኖት ተብሎ በቆስጠንጢኖስ 'እስኪቋቋም' በሁሉም ዘንድ ይጠቀሙበት ነበር) በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በአጠቃላይ ከመሠረታዊ የእዲስ ኪዳን የተስፋ ቃል የወደቁና ወደ ብሉይ ኪዳን ጥላ የተመሉ ነበሩ (የቅስና ሥርዓት፤ የመስዋዕት፤ ቤተ መቅደስ፤ ልብስ ተክህና፤ እጣን ማጠን ወዘተ...)። ከዚያም በላይ፤ የቤተ ክርስቲያን መዋቅር በበለጠ ከመንግሥት እስተዳደር ጋር በመመሳጠር (በእዲስ ኪዳን ውስጥ ብዙ ጳጳሳት ለአንድ ቤተ ክርስቲያን የነበሩት አንድ ጳጳስ ለብዙ ቤተ ክርስቲያን በመሆን፤ በክልልና በከተሞች ከዚህም አልፎ ተርፎ የሮሙ ጳጳስ "ፎንትፌክስ ማክሲሙስ" የንግሥናንም ሥልጣን ማዕረግ በመያዝ ዓለም አቀፋዊ ተጠሪ በመሆን "መንፈሳዊ እባት" ወይም 'ጳጳስ ወይም እቡን' ሆነ)።

የክርስቲያን አገር፤ ቤተ ክርስቲያን ከመንግሥት ጋር ሆና ላይሆን ከታወቀው በብሉይ ኪዳን ከነበሩት እግዚአብሔር የእስራኤልን ልጆችን ያስተዳድርበት ከነበረው ጋር በማመሳሰል ከቂሶችና ነገሥታት ይልቅ የመንግሥት ባለሥልጣናት ሆነው ነበር፤ ክእላ ኪዳን የሁሉም

አማኞች ሹመት ይልቅ (ራእይ 1:6)። ግዝረት እና ጥምቀትን ጉን ለጉን አድርገው በመውሰድ ሁለቱም በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ መወለድንና በመንግሥቱ ውስጥ መሆን ያለችላል ብለው መቀበላቸውም አያስገርምም። ቢሆንም ሁለቱንም ተመሳሳይ አድርገው ቢያዩትም፣ ጥምቀት አሁንም የደኅንነት ምልክት ስለሆነ፣ ግዝረት ግን ፈጽሞ አይደለም። ይህ በመደረጉ ሕፃናት ከመጀመሪያው «የተፈጥሮ ኃጢአት» ነፃ ይሆናሉ፤ ስለዚህም ዘላለማዊውን ደኅንነት ያገኛሉ።

በመካከለኛው ዘመን (እና በአዲሱም) ሚሲዮናውያን ሲለፉ ያልተስመደ ነገር ቁሶች «ወንጌል ሲያሰራጩ» እዳዲስ ቦታ ሊያገኙ በባህላዊ መንገድ ሕፃናትን ያጠምቁ ነበር ተብሎ ይወራል።

ቢሆንም ግልጽ የሆነው ነገር ጥምቀት ሕፃናት ከሞቱ መንግሥተ ሰማይ አንደሚያስገባቸው ተደርጎ የተወሰደ ስለሆነ፣ ለሙሉ የቤተ ክርስቲያን አባልነት ግን አይበቁም ነበር። የአዲስ ኪዳን ሥርዓታዊ ልምድ የነበረው ከጥምቀት በኋላ እጅን በመጫን መንፈስን አንዲቀበሉ ይደረግ የነበረው ወደ ሕፃናትም ተላለፈ (መንፈስን የሚወክል ዘይትን አንደመቀባት (ቅባ ቅዱስ) ግልጽ የሆነ ምናልባት ውጫዊ ነገር የሚያሳይ ባሰመኖሩ ይህን ያደርጉ ነበር)። በኋላ ይህን ሥርዓት በማስተላለፍ የኮረዳነት ዕድሜ - ሲደርሱ - እና የእምነት ማረጋገጫ ሥርዓት ተደረጎ (የተወለደውም ለቅዱስ ቁርባን እና ወደ ቤተ ክርስቲያን እባልነት መግቢያ ሥርዓት ተደርጎ ነበር)፤ በተለይም በምዕራባውያን ቤተ ክርስቲያን ውስጥ (የምሥራቅ ኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ግን ሥርዓቱን ሳይለውጡ ስለ ጥምቀት ብዙ የቃሉ ድጋፍ ባይገኝም ሕፃናትን ማጥመቅና ከቅባ ቅዱስ ጋር ቅዱስ ቁርባንን ይስጧቸው ነበር)። በመካከለኛው ክፍለ ዘመን የክርስትና እምነት መቀበሉ ከጥምቀት ወደ (እምነት ማረጋገጫ) ተቀየረ (ለብዙ መቶ ዓመታት የጥምቀት ሥርዓት የተፈጸመው «በጳጳሳት» ሲሆን «የአካባቢ ቁሶች» የማረጋገጫ ሥርዓት ያደርጉ ነበር፤ ነገር ግን ቀስ በቀስ ተለውጦ ዘሬ በኤጲስ ቆጶላት ማረጋገጫ ሥርዓት ይደረጋል)።

ክርስቲያን አገሮች ከቀድሞው የአስራኤል መንግሥት ጋር የሚመሳሰሉበት ነገር አላቸው፤ ከነቢያቶቻቸው ይልቅ ከንጉሦቻቸውና ከቀሳውስቶቻቸው፤ ከባህላዊ ነገር ወደ እውነት፤ ከሥርዓታዊ ነገር ወደ እርግጠኝነት፤ ከውስብስብነት ወደ ግልጽነት ስለሚጣሩ ነው። ምንም እንኳን ሥርዓቱ የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ሆኖ የቆየው ቢሆንም፤ በቤተ ክርስቲያን እና በዓለም መካከል የነበረው ቅዋሜ ድብዝዝ ያለውን ድንበር የፈጠረው ከገዳም ሥርዓት በመጀመሩ ነው። በኋላም፤ ብዙ ራሳቸውን የቻሉ ክፍሎች የጥንቷን ቤተ ክርስቲያን አቋም መልሰው ለማቋቋም ሲሉ፤ ከእነዚህ ብዙዎቹ አዲስ ኪዳንን ብቻ የራሳቸው ሕግ በማድረግ የአማኝን ጥምቀት ተሰማመዱ። በእርግጥ፤ የካቶሊክ ቤተ ክርስቲያን ጳጳሳት በትሬንት በተደረገው ጉባኤ ላይ ሲያስታውቁ «መጥምቃውያን» ላለፉት ሺህ ዓመታት ጨቁነው ባያፍኑት ኖሮ ከተሐድሶአውያን ሁሉ የባሰ ችግር ያስከትል ነበር ይላሉ።

የተጨቁነው «የፕሮቴስታንት» አካል ከትንሹ የተቃውሞ ቡድን ወደ ትልቅ የለውጥ ሁኔታ የተገነጠለበት ዋናው ምክንያት ያለ ምንም ጥርጥር መጽሐፍ ቅዱስ በብዛት በመገኘቱ ነው። አራስመስ የተባለው የዕብራውያንን እና የግሪክን ጽሑፍ ከላቲን ጀርባ ሲያጠና በማያያዝም የሉተርን ትርጉም በጀርመን ትርጉሙ ሲመለከት፤ በጉተንበርግ በተሠራው ማተሚያ የተጻፈውን በሐዋርያት ዘመን ቤተ ክርስቲያንና በመካከለኛው ዘመን መካከል የነበረውን (ብዙውን ጊዜ የሚያስጠላ) ብዙዎችን እንዲያመዛዝኑ እስክሏል።

በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተመሠረተ ሥነ መለኮታዊ ትምህርት በመጨረሻ የደመደመው ድኅነት በጸጋ ብቻ ሲሆን መጽደቅ ደግሞ በእምነት ብቻ መሆኑን ነው። የኃጢአት ይቅርታን ለማግኘት ይቻላል፤ ልክ ነገርን እንደ መሸጥና መለወጥ (የመጨረሻ ብዬ የተሰጠው የሞቱት ስዎች ዘመዶች ነፍስ በመቆያው (ፐርጋቶሪ) ውስጥ “የመሞላቀቅን” ጊዜ በመቀነስ ሉተር በአውሮፓ ጭልፈቶች ቱዝል በተባለው በርም የቅዱስ ጲጥሮስ ሕንፃ በገንዘብ ለመደገፍ ማለት ነው።

እዲሱ “ርግማን” ሆነ፤ (የገላቲያ 1:9 ትክክለኛ እገላለጽ)። ጸድቅ በእምነት ይኖራል በሚለው አርማ ሥር (ዕብ. 2:4፤ ምዕራፍ 3ን ይመልከቱ)፤ የመካከለኛው ክፍለ ዘመን ቀስ በቀስ መጠኑ የተጨመረ፤ ለሞቱት ቅዱሳን ለቅዱስ ቁርባን የሚሆን የመሥዋዕትነት ጸሎት በማድረግ፤ ቅርሳ ቅርስ እና ሐውልቶችን በማምለክ፤ የሃይማኖት ቦታዎችን በመጉብኘት፤ የቀሳውስትን ለአገልግሎት መለየት እና ያለ መጽሐፍ ቅዱስ ምሪት የሃይማኖት ቅዱሳን ነገሮች ልምምድን መቀበል ናቸው።

ሆኖም ግን የሕፃናት ጥምቀት ጸንቶ መለማመድ። የፕሮቴስታንት (ተቃዋሚዎች) ተሐድሶያውያን ድኅነትና ጥምቀት በእምነት መጽደቅም የማይመሳሰሉ መሆናቸውን ቶሎ ብለው ተገነዘቡ። በመጀመሪያ ሁላቸውም ወደ እዲስ ኪዳን ልምምድ በመመለስ የአማኝን ጥምቀት ለመለማመድ እወጁ።

ይህ በሰፊው ባለመታወቁ እና በብዙዎችም ጥርጣሬ ያለበት ስለሆነ፤ የራሳቸውን ቃል መጥቀስ ያስፈልጋል (ለእነዚህ ጥቅሶች ቲ.ኢ. ዋትሰንን “ጥምቀት ለሕፃናት አይደለም” 1962 ብለው የጸፉትን አመለካከት)፤ ለአማኞች ጥምቀት በመቆም በሕፃናት እጥማቂዎች ጽሑፎች ላይ በመጥቀስ ያብራራል)።

በቅድሚያ ሉተር፡

በግል ያላመነ ማንም ለው ቢሆን ሊጠመቅ አይችልም። የልጆችን እምነት እርግጠኛ ላንሆን በምንቀርበት ጊዜ ሁሉ የምሰጠው ምክር እና ፍርድ ጥምቀቱን ማዘገየቱ ሲሆን፤ እንዲያውም ልጆችን ከነአካቱው ባናጠምቅ፤ በዚህ ዓይነት መጃጃል እና ብልጣ ብልጥነት በተቀደሰው በእግዚአብሔር የተባረከ ግርማ ከመቀለድ ወይም ከማስቆጣት ያድናል። (ከበዓለ ጥምቀት 3ተኛ እሁድ በኋላ የተሰጠ ስብከት)።

ቀጥሎ ካልቪን፡

ክርስቶስ ራሱ እንዳዘዛቸው ከማጥመቅ በፊት ማስተማር፤ እና የሚፈለገውም አማኞች እንዲጠመቁ ስለሆነ፤ መጀመሪያ እምነት ላይቀድም ማጥመቅ ተገቢ እንዳልሆነ ነው። (የወንጌሎች መስማማት፤ ቅጽ 3፤ ገጽ 386 በማቴ. 28 ላይ እስተያየት ሲለጥ)፤ ጥምቀት፤ እንደነበረው፤ የእምነት ተጨማሪ ሲሆን፤ እና ስለዚህ በኋላም በሥርዓት ይሆናል። ሁለተኛ ያለ እምነት ቢሰት፤ የማን ማኅተም ይሆናል፤ ሁለቱም አርጉም እና እጅግ አርኩስት ነው (በሐዋርያት ሥራ ላይ ቅጽ 1፤ ገጽ 362)።

ዝዊንግሊ

እንደዚሁ ዝዊንግሊ እንደሚለው ጥምቀት በእምነት ላይ ይደገፋል እናም ካልሆነ ግን ትርጉም የለውም (ሥራ፤ ቅጽ፤ 4፤ ገጽ 191)፤ የመወለን ዓመታት እስኪደርሱ ድረስ መቆየት ያስፈልጋል (ቫዲያን II፤ ገጽ 231)። ከተናገረው ሁሉ፤ የሚያሳዝነው በመጀመሪያ ልጆችን አጠምቃለሁ ማለቱ መደረግ የሌለበት ነገር በመሆኑ ነው (ኩዊላን IV፤ ገጽ 184)። ታማኝነቱን የሚያስረግጡት፤ እውነት ልጆችን ከማጥመቅ ልምምዱን ያቆመው፤ ደመወዜን አጣለሁ ብሎ መፍራት ነው። ቢሆንም፤ እርሱ እንደተረዳው፤ ጥምቀት ልክ እንደ ጌታ እራት (ቅዱስ ቁርባን) ምልክት እንጂ ምንም የሥርዓታዊ ነገር ውጤት የለውም፤ ይህን እሳብ በኋላ ለመቀየር ቀላል ሆኖለታል። ታዲያ ተሐድሶአውያን የሚሰብኩትን የማይለማመዱት ለምንድን ነው? መልሱ እዋኪና ቀላል ነው። ተቃውሞአቸው የሃይማኖትን ሥርዓተ ሥልጣን በመጽሐፍ ቅዱስ ሥልጣን ሲሆን፤ ነገር ግን ሕዝባዊ ሥልጣን ደግሞ እንዲረዳቸው በመተማመን ነበር። የተሐድሶአውያን ስኬት ያረፈው ቤተ ክርስቲያን እና መንግሥት የጋራ ግንባር በመፍጠራቸው ሲሆን፤ ውሉ በጀርመንና በስዊስ ከተደረገው ዐውድ ለየት ያለ አቋም ነበረው። እርግጥ የማይቀር በመሆኑ፤ በቤተ ክርስቲያን እባሎችና በመንግሥት ዜጎች መካከል የተፈጠረው ውዝግብ ቤተ ክርስቲያን እንድትቀጥል

አድርጎአታል። በብሔሩ ውስጥ ዳግም የተወሰዱትን ሳይቀበሉ በብሔራዊ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መኖር የማይቻል ነገር ነው። ጥምቀትም የሕዝባዊ ሃይማኖት አባሎች የቃል ኪዳን ማሳተም ያለበት ሆኖ በመቆጠሩ፣ ልክ በእግዚአብሔር ሥልጣን ሥር እንዳለቸው «አዲሷ አስራአል» ሆነች ማለት ነው። (ይህ ግልጽ በሆነ መንገድ ጆሐንስ ዋረንስ፣ የተባሉ “ጥምቀት” (ፓተርናስተር እትም፣ 1957 ላይ ሲያስቀምጡ)፣ ይህም የክርስትና የቀደምት ጥምቀት አመጣጥን «ለማጥናት ታሪኩንና ያለውን ግጭት፣ በመንግሥት ወይም የብሔራዊ ቤተ ክርስቲያን ዛሬም ያለውን ልዩነት ለማወቅ።)።

ይህ የአዎንታ ምክንያት ነበር፤ ነገር ግን ተቃራኒውም ደግሞ ነበር። ተሐድሶአውያን ስለ ጥምቀት የሰበኩትን ሳይለማመዱት በሌሎች ተሰመደ! ያለ እምነት ሕፃን ሆነው የተጠመቁት አሁን እንደ እማኝ «ዳግም ለመጠመቅ» አለቡ (የተሰጣቸውም የቅጽል ስም “እናባፕቲስት” ማለትም በግሪክ ቃሉ ሕና (Ana= ሕንደ ገና) ነው። በመጀመሪያ ይህ የተወሰደው በቀላሉ ለቤተ ክርስቲያን ታማኝ እንዳልሆኑ ተቆጥሮ ነው (አሁንም እንደዚያው ነው!)፤ እና ይህን ክውስጥ ለማደስ የሚያስቡት ሁሉ (ዛሬም አሉ)። ነገር ግን የእማኝ ጥምቀት ከራሱ ጋር ያያዘው የመላው የቤተ ክርስቲያን «አባላት» አካል መሆኑን (ቅብሔራዊ ቤተ ክርስቲያን ልዩ የሆነ)፣ እና ከሕዝባዊም ማኅበረሰብ ሥልጣን ሁሉ የተለየ፣ ዳግም መጠመቅ የመጣው እገርን በመክዳት በተለይም «በይፋ» ፕሮቴስታንት ከሆኑት ጋር ይያዛል። ይህም አምነው በተጠመቁት ላይ ተቃውሞ እና ዳግም በተጠመቁትም ላይ ሰደትን አስነሣ (ቅጣቱም በማይሰቅ እድፍ ውስጥ ማድፈቅ ሲሆን፣ ይህም በሉዊስ የተሐድሶ የተመዘገበው ጽሑፍ እንደሚለው ነው)።

የእማኞች ጥምቀት እንደ ገና የተጨቆነ ቢሆንም፣ አሁን ግን እንደ በፊቱ የነበረውን ውጤት ለማስገኘት አልቻለም። ብዙ «የእናባፕቲስት» ቡድኖች ከሰው የማይገጥም እና አክራሪነት ያለው ባሕርይ ይዘው

በመቆጠር ከሌሎች እንዲደበቁ ተገደዱ፤ ነገር ግን በብዙዎች ላይ በጎ ተጽእኖን አሳደሩባቸው። በእንግሊዝ እና በዝቅተኞቹ አገሮች፣ «የተሰበሰቡት» የቤተ ክርስቲያን አስተሳሰብ፣ ከመንግሥት ተለይቶ መኖር፣ ጠንክር ያለ ሥር በመስደዱ፣ የአምነት አባቶችን ወደ አዲሱ ዓለም የመናኘነት ጉዞ እንዲጓዙ አድርጓቸዋል፤ ይህም የሚገልጸው በእሜሪካ የታወቀና ቋሚ የተደራጀ ሃይማኖት የሌለበት መሆኑን ሲሆን፣ ምንም እንኳን ራሳቸውን የክርስቲያን ሕዝብ አድርገው ቢቆጥሩም፣ መጥምቃውያን እና ጴንጤቆስጤዎች ቤተ ክርስቲያናት በኅብረተ ሰቡ ጠንካራ የሆኑትን እና ከፍተኛ ተቀባይነት ያገኙበት ለዚህ ነው። ነገር ግን በብዙ ነገሮች ቸኩሰናል።...

ሥነ መለኮታዊ ግንዛቤዎች

ዋናዎቹ የተሐድሶ ተዋንያን ሰራሳቸው ሕሊናም ሆነ ለተክታዮቻቸው ስለ ጥምቀት ፍጹም የተቀየረ አስተሳሰባቸውን እንዴት አድርገው ማለመን ይችላሉ? በግልጽ፣ የሚደግፋቸውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ወይም ከመካከለኛው ዘመን የተወሰደውን ሥነ መለኮታዊ ልምምዳቸውን እንዲደግፍ ማስረጃ መፈለግ አለባቸው። ሉተር በተለይ ለሰለስ ባለ አስተሳሰብ ሲከራክር ሕፃናት እምነት የላቸውም ለማለት እይቻልም ብሏል፤ ነገር ግን ያለውን ተጨባጭ ችግር ለማቃለል የወሰደው እርምጃ የለም። ካል፲፯ እርዳታው ቅርብ ነበር። በዙሪክ የዝግግራ ተተኪ፣ ቡሊንገር፣ ፍጹም ልዩ በሆነ ሥነ መለኮታዊ አስተሳሰብ ቀርቧል - በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያሉትን አያሌ ቃል ኪዳኖች በመውለድ (በሮሜ 9:4 ላይ ያለውን የብዙሃን ቁጥር ይመልከቱ)፣ ሁሉንም በእንድነት ስብስቦ «የጸጋ ቃል ኪዳን» በማለት አቀረባቸው (ይህም ሐረግ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የትም አይገኝም)። በብሉይ እና በአዲስ ኪዳን መካከል ያለውን የቃል ኪዳን መያያዝ በማጉላት ዋናው አስመያያዣቸው ተቀራርቧል። በባም ግልጽ የሆነውም፣ ወደ ሁለቱም የቃል ኪዳናት መግባቱ ተመሳሳይነት አለው። በእርግጥ፣ ለመውረስ የሚቻለው በአካል የቃል ኪዳን

ወራሾች ክሆኑት በመሆን ነው። ለሰዚህ ጥምቀትም በዚያው ዕድሜ ውስጥ ተግባራዊ ሊሆን ይችላል። እውነት ነው፤ ቃል ኪዳን ውስጥ ለመቆየት በኢየሱስ በማመን በጊላ እምነትን ጠብቀው ሕግን መታዘዝ ነው፤ ነገር ግን ሁለቱን በቃል ኪዳን ተወልደው፤ ለአካላዊ ምልክት እና ለኅትመት ብቁ ሆነዋል።

ይህ ቃል ኪዳናዊ ሥነ መለኮት በሰፊው በመሰራጨቱ ምክንያት እና የሕፃን ጥምቀት ዛሬም የሚደግፍ በመሆኑ (ለምሳሌ፡- በሁሉ ፕሪስፒቴሪያን እና በአንግሊካን፤ አብዛኞቻቸው ወንጌላውያን) ሌላውን የቀረውን የንድፈ አሳብና የተግባራዊ ልምምድ ሁኔታን ከመግለጻችን በፊት አስፈላጊ ቅድመ ግምገማዎችን ማድረግ አለብን።

በቃል ኪዳን ሥነ መለኮት እና በሕፃን ጥምቀትና በግዝረት መካከል ስላለው ግንኙነት

በሥነ መለኮት አንጻር ትልቁ ችግር መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በብሉይ ኪዳን እና በአዲስ ኪዳን ውስጥ ያለው የቃል ኪዳን መቋረጥ ጉልህ ሚና ሲሆን፤ የመጨረሻው የመጀመሪያውን ዘመን ያለፈበት አድርጎታል (ዕብ. 8:13 በባለ ቃል ኪዳኖች እምብዛም አይጠቀስም፤ በተጨማሪም በኤር. 31:32 ውስጥ አንዳለው ማለት ነው)። በተለይም የብሉይ ኪዳን ተስፋ የወል ሲሆን፤ የአዲስ ኪዳን ግን የግል ነው። ይህ ታላቅ ለውጥ በብሉይ ኪዳን ነብያት ተተንበዮአል (ኤር. 31:29-30፤ ሕዝ. 18:1-32፤ ኢዮኤል 2:32)፤ ነገር ግን እንዲያውም በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሐዋርያት በግልጽ ተሰብኧል (ለእያንዳንዳችሁ የሚለው በሐዋ 2:38 ዓይነተኛ ነው)። ሌላው ደግሞ ማንም ቢሆን የሚለው የወንጌሉ እምብርት ነው (ዮሐ. 3:16፤ ሮሜ 10:10-13)። ሁለቱም ዮሐንስና ኢየሱስ ከመንገዳቸው ወጥተው በዘር የተወረለውን በመቃወም እውነተኛውን የእግዚአብሔርን መንግሥት አስተማሩ (ማቴ. 3:9፤ ዮሐ. 8:39)። በሥጋ ሳይሆን በመንፈስ ውልደት የጥራት መመዘኛው ነው።

ጥምቀት በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከግዝረት ጋር ፍጹም የታወቀበት ቦታ የለም፤ የጥንት ክርስቲያኖችን ብዙ ያከራክር የነበረውን የአይሁድ ሥርዓት እንዲተው ተደርገዋል (ቆላ. 2:9-12 አማራጭ አልነበረም፤ ምዕራፍ 25 ይመልከቱ)፤ እና በዚሁ አንጻር ስንመለከት ሁለቱም ድርጊት አካላዊ ነበር። ሁለቱ ጉን ለጉን የሚታዩበት ነገር ቢኖር፤ ከአብርሃም ከራሱ ግዝረት ጋር ሊሆን፤ የተለጠውም ካመነ በጊላ ነው፤ ሕርሱ የአማኞች ሁሉ አባት በመሆኑ ለተገረዙትም ሆነ ላልተገረዙት እንደ እምነቱ ማረጋገጫ ሆኗል፤ (ሮሜ 4:9-12 ልብ በሉ አማኞች ከአብርሃም ጋር የተደረገውን የተስፋ ቃል እንዲፈል አላሉም)። በጊላ ግን የዘሮቹ መገረዝ ለእምነታቸው ማኅተም አልሆነላቸውም፤ ከማመናቸው በፊት ለሰ መጣ፤ ቢሆንላቸው እንኳ፤ የተስፋው ሰጦታ አንድ ቀን (ሐዘሩ እንዲደርስ በመባሉ ነው - ገላ. 3:16)። ክርስቶስ፤ ይህን የተለጠውን ተለፋ በመፈጸሙ፤ ያለፈውን መንፈሳዊነት በማስረጃት፤ ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ ለማኅበራዊ መጠቀሚያ ምክንያቶች እውሎታል፤ (በጢሞቴዎስ ሁኔታ፤ ምንም እንኳ የተጠመቀ ቢሆንም- በሐዋ. 16:3)።

የጥምቀትን የተስፋ ኪዳን «የሚሰብኩ» የሕፃናትን ጥምቀት እንዲለማመዱት ይጠበቅባቸዋል፤ በሌላ በኩል፤ ይህ ልምምድ ጥንቃቄ የጉደለው የጅምላ አርምጃ በመሆኑ የሕፃናት ጥምቀት መቅረት አለበት። ወላጆች ራሳቸው አማኞች መሆን አለባቸው፤ በተለይም ባልዬው የቤተሰቡ ራስ እንደመሆኑ (በክርስትና አባት ተቀይሮ በውክልና ለተስፋ ቃሉ የሚያስፈልገውን ቅድመ ሁኔታ ለማሟላት አይችልም)። በተጨማሪም፤ በዚህ ገጽ በተለጠው መግለጫ መሠረት፤ ወላጆች መንፈስን የተቀሰሉ መሆን አለባቸው። በሌላ በኩል ደግሞ፤ ከተስፋው ውጭ የተደረገው ጥምቀት፤ ወላጆች ያላመኑ ሆነው ሲገኙ ነው - ምናልባት አብዛኛው ሰው በእንግሊዝ አገር ክርስትናን - የማይቀበሉ እና መደገም የሚያስፈልገው ነው። ተቀባዮቹም የክርስትና ጥምቀት እንዳልተቀበሉ እንዲነገራቸውና ዳግመኛ እንዲጠመቁ ያስፈልጋቸዋል፤ መሆንም ያለበት ነውና። እኔ

ብዙ የወንጌል አገልጋዮች የማያምኑትን ወሳጆች ተስፋ ሊያስቆርጧቸው አይቻልም፤ (አንዳንዶችም ደፍረው ተቃውመዋቸዋል)፡- ነገር ግን በጣም፤ በጣም ጥቂት የሆኑት ብቻ ሳግም ያስጠምቋቸዋል፡፡ ምንም እንኳን ራሳቸው ባይለማመዱትም በሚሊዮን የሚቆጠሩት ግን ከማጥመጃው መረብ ውስጥ ሾልከው በማለፍ አሁንም ጭፍን የሆነውን የጅምላ ጥምቀት እንደሚጠቅም ተቀብለውታል፡፡

እነዚህ ጤነኛ ያልሆኑ ሁለቱም መሠረታዊ መመሪያዎች እና የሕፃናት ጥምቀት ቃል ኪዳን ልምምድ፤ ወደኋላ በመመልከት ሥነ መለኮታዊ ነገር እንደ ተጠነለለ ሊታይ፤ ከአራት መቶ ዓመታት በፊት ብቻ ቢሆንም፤ የሚያስነሣው ጥያቄ እውነትም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ከመሆን ይልቅ ጥሩ የሆነ ምክንያታዊ መሆኑን ነው፡፡ ይህን የሚደግፉ አንደሚሉት በአዲስ ኪዳን ውስጥ በግልጽ አስተምረው ቢሆን ኖሮ፤ ይህ አሳብ መጽሐፍ ቅዱስ በሚጠናበት ሥፍራ ሁሉ ወዲያው ጥያቄ ያስነሣ ነበር፤ ነገር ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ይገኛል ተብሎ በተሐድሶአውያን የተለያዩ ክንፎች ተነግሯቸው ተጽእኖ በተደረገባቸው ነበር፡፡ የአንግሊካን የመጽሐፍ ቅዱስ ማህበር ዋና ጸሐፊ አንድ ጊዜ ስለ መጽሐፍ ቅዱስ ስርጭት እንዴት አድርጎ ያለ ሚስጥናውያን እርዳታ ወደ ሰዎች እንደሚደርስና ማንም ሳይተረጉምላቸው የክርስቲያን ማኅበረሰቡ ሁሉ (የአማኞችን) ጥምቀት እንዴት እንደሚለማመዱ ነግሮኝ ነበር፡፡

ግራ የሚያጋባው የተሐድሶአውያን ቅርስ በውሃ ጥምቀት የነበራቸው ግንዛቤ የመንፈስንም ጥምቀት ባለመረዳታቸው ወይም በጠቅላላው ስለ መንፈስ ቅዱስ ያለውን አጠቃላይ እውነት ባለመረዳት የመጣ ውድቀት ነው፡፡ እነርሱ በጣም ጠንክር አድርገው የሚናገሩት ከሥላሴዎች የሁለተኛውን አካል ሥራ ስለነበር፤ ነገር ግን በሦስተኛው አካል ሳይ ደክመው ይታያሉ (በካልቪን የክርስትና ሃይማኖት ተቋም በሚለው መጽሐፉ ውስጥ ስለ መንፈስ ቅዱስ አራት ገጽ ሲጽፍ፤ ስድሳ ሦስቱን ገጽ ግን ስለ ሙሉ ሕግ ያስረዳል፤ ስለ

ሕግጋት ጥናት ምናልባትም የወለደው ይኸው አንደኛው ምክንያት ይሆናል)፡፡ የውሃ ጥምቀትና የመንፈስ ጥምቀት የተቀራረቡ ስለሆኑ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በግልጽ ባይቀመጥም፤ (ማቴ. 3:16ን ከየሐዋ. 19:2-3 ጋር አነጻጽሩ)፡፡ ተሐድሶአውያን አንዱን ከመረዳት ዓይናቸው ስለተጨፈነ ሌላውንም እንዳያዩ መደረጉ አይገርምም፡፡ ሙሉው የክርስትና እምነት አጀማመር ስላልታደሰ፤ የሕፃናት ጥምቀትን ችላ ማለት ወደ ሌላ ተጨማሪ አለመግባባት ያደርሳል፡፡

የወል ጸጋ (Prevenient grace) እና የሕፃናት ጥምቀት

በመጨረሻ የተመለከትነው ሥነ መለኮታዊ እውነታ አሁን አንጻራዊ ነው፡፡ በዚህን ጊዜ የምንጀምረው «የወል ጸጋ»፤ ድንቅ እውነት በመሆኑ በድኅነት ውስጥ የመለኮትን ጅምር በማስመር፤ ካልቪን አስረግጦ የሚገልጸው ነው፡፡ እግዚአብሔር እኛ ሳንወደው ወደደን፤ ሳንፈልገው ፈለገን፤ ሳንጠራውም ጠራን፤ ልጁን ወደ ዓለም በመላክ እኛን በሰማይ ልጆቹ እንድንሆን አደረገን፡፡ ኢየሱስ ግሩም በሆነ መንገድ ሲያጠቃልለው «የላከኝ አብ ካልሳበው በቀር ማንም ወደ እኔ መምጣት አይችልም...» (ዮሐ. 6.44) ብሏል፡፡

ለአንዳንዶች ጥምቀት የዚህ እውነት ፍጹም መግለጫ ተደርጎ ይታያል፡፡ ስለዚህም የበለጠ ትክክለኛነቱ ከአማኞች ይልቅ ለሕፃናት ነው፤ ገና ደካሞች ሳለን ክርስቶስ ሞተልን፤ የሚለውን ለመግለጽ (ምንም እንኳን ጳውሎስ የሚናገረው ከሥጋዊ ድካም ይልቅ የሞራል ድካም ቢሆንም- ሮሜ 5:6)፡፡ እግዚአብሔር እኛ በእርሱ ውስጥ ሳንገባ በሕይወታችን ውስጥ ገባ፡፡ የዚህ አስተሳሰብ ደጋፊዎች ኢየሱስ ሕፃናትን የባረከበት ወቅት ተገቢ ጥቆማ ነጥብ በማድረግ ይጠቅሱታል፤ (ምንም እንኳን ልጆች ሁልጊዜ ሕፃናት እንዳልሆኑ ቢጠቆምም እና ያመጡአቸው እናቶቻቸው ሳይሆኑ አባቶቻቸው ቢሆኑም (ማቴ. 19:13)፤ በሕፃናት ጥምቀት ላይ ይህ ጥቅስ ብቻ እንደሆነ ተደርጎ ይነበባል፡፡

በሜቶዲስቶች እካባቢ የተለመደው አተረጓጎም- (በተለይ ደብሊዩ ኤፍ ፍሌምንግተን «የአዲስ ኪዳን የጥምቀት አስተምህሮ ኤስ ፒ ሲ ኬ» (1948)፣ ምዕራፍ 10ን ይመልከቱ)፣ እንደዚሁም ማግበረም ምእመናን፣ በተለይም ተወዳጅና የሚሰማማቸው ሁሉን አቀፍ የሆኑት - ሁሉም በመጨረሻው ሊድኑ የሚችሉበት እምነት፣ በዚህ ባይሆንም በሚቀጥለው ዓለም። ይህ መስቀልን የሚመለከተው «ዓለም» አቀፋዊ ድኅነት ለሰው ሁሉ የሚደርስ እና ለሁሉም የሚበቃ አድርገው ነው። ስለሆነም ወንጌልም የሚለበከው የሰው ልጆች በሙሉ «ኅ» እንዲወጡ ተደርጎ ነው፣ ጥምቀትም የሚያውጀው እንግዲህ በዚህ ውስጥ የተወለዱት ሁሉ በዚህ ነፃነት ተደስተው የመኖር «መብት» አላቸው፣ እና በንድፈ አሳብ ይዘውታል።

የዚህ ዓይነት «የወል ጸጋ» አቀራረብ ተቃውሞ የአዲስ ኪዳን አመለካከት ጥምቀት እንደ ሥርዓት እምልክ የተመደበልን ጸጋ እንጂ በራሳችን ያገኘነው ጸጋ አይደለም። እዚህ ላይ ነው ጸጋው ፈቃደኛ በመሆን በእሽታ ለሚመልስ (በንስሐ እና በእምነት) በክርስቶስ የማዳኑ ብቃት ለኃጢአተኛው የተሰጠው። ሁለቱም መለኮታዊና ሰብአዊ ድርጊትን አጣምሮ የያዘ ሊሆን፣ በቀላሉ ስለ ሌላ ሰው በውክልና የሚወሰድ አይደለም (ምዕራፍ 24ን ይመልከቱ)።

በሕፃናት ጥምቀት ላይ ያለው ችግር

ስለ ሕፃናት ጥምቀት የተሰጡ ሦስት መሠረታዊ የሥነ መለኮት ትምህርት ምክንያቶች፡- አብሮ የተወለደ ኃጢአት፣ የቃል ኪዳን ልጅነት፣ የወል ጸጋ ናቸው። የእንግሊዝ ቤተ ክርስቲያን ከሦስቱ ውስጥ የተደባለቀ ሥርዓት (እንዳንዶች እንደሚሉት ዓይነተኛ የሆነ ሥርዓት የሌለው ምስቅልቅል ነው)። «ከፍተኛው» ቤተ ክርስቲያን የያዘው የካቶሊኮችን ብጥምቀት የመታደስን ሥርዓት ሊሆን፣ (የሚያንጸባርቀውም በሥርዓታዊ የጸሎት መጽሐፋቸው ላይ ነው)። «ሰፊው» ቤተ ክርስቲያን ግን ትኩረት የሚሰጡት ለእግዚአብሔር

ጸጋና ፍቅር ነው። በኋላ «ለሰ ቤተሰቡ» የመጣውን አባል በመቀበል። «ከትተኛው» ቤተ ክርስቲያን የሚያንጸባርቀው የአክራሪነትንና የፕሪስፒቴሪያን አስተሳሰብ በእንግሊዝን ታሪክ በመውሰድ፣ «የቃል ኪዳን» አስተሳሰብ በመጠቀም «በተደራጀው» ቤተ ክርስቲያን ወንጌላዊያን አማኞች እንዳሉ ለማሳየት ይጥራሉ። ዋናው ተግባራዊ ችግር ወንጌላውያንን ያጋጠማቸው የሁለቱን መለኮታዊ አቋም (ካቶሊኮችን እና ለዘብተኞች-«ሊብራልስ») ስለ ጥምቀት የማይቀረውን ጥንቃቄ የጉደለውን እርምጃ በመውሰድ ራሳቸውን ቢጸዩ። የላይኛው የሥልጣን ክልል ይደግፋል። ሚዛናዊ አመለካከት ላለው በው፣ የእንግሊዝን ቤተ ክርስቲያን የሚሰማሙት የሕፃናትን ጥምቀት ለመደገፍ ብቻ ነው። ምንም የሚደግፈው ምክንያት ቢገኝም። እንደ ገና፣ ይህን የሚመስለው ትርጉም ባህላዊውን ለመደገፍ እንጂ እውነተኛ የሆነ ነገር አይደለም። ቀደም ብለን እንዳየነው፣ በብሔራዊ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያመኑትን ብቻ የማጥመቅ ትምህርት የያዘ ማግኘት አይቻልም- ይህም ትክክለኛ ምክንያታዊ ይሆናል ከልዩ የግንዛቤ አስተሳሰብ በመለየት።

ቢሆንም፣ ሦስቱም የተለያዩ ምንጮች (ካቶሊካውያን፣ ለዘብተኞች እና ወንጌላውያን- ሁለቱም ከእንግሊዝን ውስጥና ባሻገር የሆኑ) በካሪዝማቲክ (የመንፈስ ቅዱስ እንቅስቃሴ) ተሐድሶ ተነካክተዋል። በመንፈስ መጠመቅ ስለ ውሃ ጥምቀት አዲስ የሆነ መረዳት ስጥቷል (ተሐድሶአዊያን በዚህ ረገድ ያላቸውን አመለካከት በመለወጥ ነው)። መንፈስ ቅዱስን በግል መለማመድ ስሜትን በማደስ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ያለንን መተማመን መልሶ ይነካል። ጥምቀት ወደ ቀድሞ መሠረታዊ ትርጉሙ እና ቅርጹ ተመልሶ በስፋት ማየት ሊሆን፣ ምንም እንኳ እንደሚገባን ይህ የሚደረገው የቅዱስ ቁርባንን ሥርዓት በሚሰጡ ካህናት ይደረግ የነበረው ማዕከላዊ ተግባራቸው በሆነው ተራ ምእመናን በኩል ተከናውኗል።

እንደዚህ ያለው ያለ ልዩነት የሚደረግ ጥምቀት ተቀባዮቹን ያልሆነ የውሸት መንፈሳዊ ተስፋ እየለጠ ትልቅ ችግር ፈጥሯል፤ በኋላም እነዚህን ሲጠይቁ (ለወንጌል የተከተቡ ይመስላል) ተቃዋሚዎች ይሆናሉ። የሁኔታውን ትርጉም ሕፃናትን ብቻ ለይተው የማጥመቁ ጉዳይም ቢሆን በመቀየሩ ሌላው ጉዳት ያስከተለ ነገር ነው። እንደ መጀመሪያ የጋጢአት ምህረት የሚታይ፤ የቃል ኪዳን ወራሾች ወይም የወል ጸጋ፤ ጥምቀት የአዲሱን ኪዳን ወራሾች ዋነኛ ልምምድ አይዝም። «በሕፃናት ጥምቀት የሚያምኑ» ለዎች የሕፃናትን ጥምቀት ትምህርት ክምልክትና የአስማታዊ ሥራ ጋር ካላዩት የአዲስ ኪዳን ትምህርት ነው ብለው በግልጽ ለመናገር ይችላሉ። ስለ ጥምቀት በአዲስ ኪዳን ውስጥ ካሉት ሠላሳዎች ጥቅሶች ይልቅ በሌላ አስተምህሮአዊ ዘዴ በተለይም በብሉይ ኪዳን ውስጥ ያሉትን ጥምቀት አንድ ጊዜም እንኳን ያልተጠቀሰውን ይጠቅሳሉ።

ይህ እንዲያውም የበለጠ የሚጉዳ ውጤት አለው። የጥምቀትን ትርጉም እና ጠቃሚነት እየቀየሩ፤ የሕፃናትም የወደፊት መብት በመግፈፍ በኋላ በእውነተኛ የአዲስ ኪዳን የጥምቀት ትርጉም እና ዋነኛነት ተረድቶ እንዳይጠመቅ ያደርጋሉ፤ ምንም እንኳን አንዳንድ ሁኔታዎች ላላ ቢደረጉም። ቤተ ክርስቲያኒቷ ሁልጊዜ ዳግም መጠመቅን በይፋ ትከለክላለች። ለው በኋላ ንስሐ ገብቶ በኢየሱስ ስም ሲያምን፤ በፍጹም ተፈጥሮአዊና መጽሐፍ ቅዱሳዊ በሆነ መንገድ ለመንጸት ለሜቱን እንዳይገልጽ ይከለክላል። ለሐዚህም መለኮታዊ መንጸትን በጥምቀት ሥርዓት እንዳይለማመዱ ያደርጉታል፤ እና እጅግ በሚያስፈልጋቸው ጊዜ እና ወላጆቻቸውም ለዚህ የውሃ ጠብታ ልምምድ ስለ ሰጧቸው እና እነርሱም ምንም የሚያውቁት የቃላት ንግግር ይኖራቸው ማለት ነው።

ምናልባትም ይህ በአጠቃላይ ተጠማቂውን ከጥምቀቱ ሥርዓትና መብቱ መለየት የበለጠ የሚያስጨንቅ የለውጥ ዕይታ ነው። በመሠረቱ የሕፃናት ጥምቀት ሁሉንም ያሉትን ምርጫዎች ያጠፋል፤ አንዱ በሕፃንነት ተጠምቆ ክርስቲያን ከተባለ በኋላ የአማኝ ጥምቀት

እንደሚያስፈልገው ተረድቶ ለመጠመቅ ሲፈልግ፤ ለሕሊናቸው ታዘው ያመኑትን እንዳያደርጉ ቤተ ክርስቲያናቸው ከማለቀየም ይታቀባሉ። በተቃራኒ፤ ደግሞ አንዳንዶች በሕፃንነታቸው ክርስትና ያልተነሡ/ያልተጠመቁ በኋላ በሕይወታቸው ሲረዱ ምነው ክርስትና በተነሣሁ ኖሮ ብለው ያስባሉ፤ ነገር ግን አሁን ምንም ሊያደርጉ አይችሉም! ቤተ ክርስቲያን የሐዋርያትን አስተምህሮ ሥርዓት በታማኝነት ጠብቃ ብትሆን ኖሮ እንዲህ ያለ መጥፎ አማራጭ ሁኔታ ባልተነሣም ነበር።

በእነዚህ ሁሉ ምክንያቶች፤ በዋናው የዚህ መጽሐፈ ክፍል ውስጥ የሕፃንን ጥምቀት ለማጠቃለል አንችልም። ሉተር ግልጽ የሆነ «የሚያምኑት» ጥምቀት ብሎ ይጠራዋል፤ ከእውነተኛ የክርስትና እምነት አስተምህሮ አጀማመር አንጻር፤ ምንም እንኳን ሌሎችን የዘነጋን ባንሆንም (አንባብያንን በተለይም ምዕራፍ 4፣ 19፣ 22፣ 24፣ 25፣ እና 34ን ይመልከቱ)። ቢሆንም ሕፃናት አጥማቂዎች ስለ ንስሐ፤ እምነትና መንፈስን መቀበል የተለጠው ትምህርት ይጠቅማቸዋል ብለን ተስፋ እናደርጋለን። በተጨማሪም ቀደም ብለን የጠቀስናቸው ሕፃናት አጥማቂዎች ለአማኞች ጥምቀት የሚሆነውን ትምህርት ያጠነታል ብለን ተስፋ እናደርጋለን። ስለ ጥምቀት የቤተ ክርስቲያንን አስተምህሮ (SCm press, 1946)፣ -ጂ. አር. ቤለሲ መሬይ- ጥምቀት ዛሬና ነገ (Macmillan, 1966)፣ ኤ. ጌልሞር (አዲ)- የክርስትና ጥምቀት (lutterworth, 1959)፣ ዴቭድ ኪንግደን- የአብርሃም ልጆች (Carey, 1973)፣ አር. ኢ.አ.ዋይት- የመጽሐፍ ቅዱሳዊ የክርስትና አስተምህሮ አጀማመር (Hodder & stroughton, 1960)።

ተቀጽላ 2 - «መንፈስ»

ያለ መስተከምር

በግሪክ አዲስ ኪዳን ውስጥ ስለ መንፈስ ቅዱስ ሊጠቅስ የተወሰነ መስተከምር፣ (the) አይጠቀምም። ስምሳሌ፣ ስለ ሁለቱም በመንፈስ ቅዱስ ስጦታ (የሐዋ. 2:38) እና በመንፈስ ቅዱስ «ስለ መሞላት» ነው (የሐዋ. 2:4)።

ኢ. ጄ. ያንግ (የአዲስ ኪዳን ቀጥተኛ ትርጉም በሚለው የመጽሐፉ መቅደም ውስጥ) ሲያስረዳ የተወሰነ መስተከምር መገኘት ወይም አስመገኘት ዋነኛ ትርጉም ያዘለ በመሆኑ፣ ለተገለጸው ቅዱስ ቃል ዋና መስያ ነውና በእንግሊዝኛው ትርጉም ላይ መታየት ያስፈልጋል (የሚያስደንቀው ስለ መንፈስ ቅዱስ በሚያስረዳበት ጊዜ ራሱ የሰጠውን መመሪያ ይዘነጋል)።

መሠረታዊ ጥያቄ የሆነው ይህ የተወሰነ መስተከምር መኖር ወይም አለመኖር ሙሉ በሙሉ የሰዋሰው አጠቃቀም እና ቅርፃዊ ነገር መሆኑን፣ ወይም ስለ ትርጉም ወይም እንደ ልዩ አትኩሮት ሥነ መስኮታዊ ይዘት ይኖረው እንደ ሆነ ነው።

አንዳንድ ምሑራን መሠረታዊ የዓረፍተ ነገር አሰካክ ግንዛቤ እንደ ሆነ ያዩታል። ስምሳሌ፣ በግሪክ የተወሰነውን መስተከምር በማስቀረት ይጠቀማል። የዚህ አዘማሚያው ከሌላ ሐረግ ጋር በመገናኘት ትልቅ መሣሪያ ወይም ገዢ አሰኝታን ይገልጻል።

አንዳንድ ያልተለመዱ ስዋሰዋዊ መዛነፎች አሉ። መጀመሪያ የተጠቀሰው ከግል ስሜት ጋር የተያያዘ ወይም ያልተያያዘ ሊሆን፣ (አንቀጽ ሳይኖረው) የተቀሩት ግን ተከታዮች የላቸውም፣ ስምሳሌ፣ «አርሱ ሮልስ ሮይስ መኪና ገዛ» ይልና (ሮልሱን ወደ ገጠር ወሰደ እና አደጋ አደረሰባት)። ይህ ልማድ የግሪክና የእንግሊዝኛ አዲስ ኪዳን ስለ

መንፈስ ቅዱስ ሲገልጽ መልሶ መላልሶ ተጥሏል። እውነት ነው፣ ጀምስ ዲ. ጂ. ደን «በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ» (በሚለው የ1970 ኤስ.ሲ.ኤም እትም ገጽ 68 ላይ አንደተጠቀሰው፣ በሉቃስ እና በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የተገለጹት ተመሳሳይ ሁኔታዎች ናቸው፣ (ስምሳሌ፣ በየሐዋ. 1:5 ውስጥ «በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ» ይላል። በየሐዋ. 1:8 ላይ፣ «መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በሚወርድበት ጊዜ...»)። ይሁን እንጂ፣ የእነዚህ አገባብ የሚጎድሉት የአንድን ሁኔታ ሁለት ገጽታ መሆኑን መጠየቅ አላቆመም።

በእነዚህ ዓረፍት ነገሮች አሰካክ እና ለዐውዱ መስያየት ምክንያት ያገኙ ረዘም ያለ የመጽሐፍ ቅዱስ ምሑራን ታሪካዊ ምክንያቶች አሉ። ያም፣ ለስሜት ይሁን ለዓረፍተ ነገር የመስተከምር መኖር ወይም አለመኖር ወላጅ ነው።

በ1881 ዓ. ም. ቢሾፕ ቢ. ኤፍ. ዌስትኮት በዮሐንስ ወንጌል ላይ በመጀመሪያ «የተናጋሪዎች ማብራሪያ» የጻፉትን አላትመው ነበር። በዮሐንስ 7:39 «ኢየሱስ ስላልከበረ» መንፈስ ቅዱስ አልተሰጠም ነበር ብለዋል። ተሰጠ የሚለው ቃል መጨመሩ የሚገልጸው የመጀመሪያውን እውነተኛ የ«መንፈስ» ሁኔታን ያለ-መስተከምር (□ oupo ηεν πνευμα houpō hen pneuma) ነበር። አገባቡ በዚህ ሁኔታ ሊሆን አሠራሩን ወይም መገለጡን፣ ወይም የመንፈስ ስጦታን እና የግል ስብእና የሌለውን መንፈስ ያመለክታል። ዮሐ. 1:33፣ 20:22፣ ማቴ. 1:18-20፣ 3:11፣ 12:28፣ ሉቃስ 1:15፣ 35፣ 41፣ 67፣ 2:25፣ 4:1 አነጻጽሩ፣ (የቅዱስ ዮሐንስ ወንጌል (መሬይ፣ 1903)፣ ገጽ 123፣ ጸሐፊው)።

በ1909 ዓ.ም፣ «መንፈስ ቅዱስ በአዲስ ኪዳን ውስጥ» በሚለው (ማክሚላን 1909)፣ ገጽ 395፣ ኤች.ቢ. ሱዌት መላውን የመጽሐፉን ተጨማሪ መግለጫ ሰዚህ አውሎታል። ሲደመድመውም፣ «ምድልተን የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት መልካም አያያዝ ሊኖረው፣

(Πνεῦμα το ἁγίον pneuma to hagion or Το ἁγίον πνεῦμα to hagion pneuma) መንፈስ ቅዱስ እንደ መለኮታዊ አካል ሆኗል፤ (pneuma hagion) የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ወይም መገለጥ ለሰው ሕይወት ያለው ግንኙነት፣ ነው (ምትክ ቃላቶቹ የደረሲው ናቸው)።

ዶ/ር ኤስ. ጂ. ግሪን በእዲስ ኪዳን ስዋሰው ማብራሪያ ፡፡ ፲፱፻ 189፤ ይህንን ተመሳሳይ አሳብ ይገልጻል። የመንፈስ ቅዱስ ስም ስለ ራሱ በሚገልጽበት ጊዜ ገላጭ መስተአምር ያስፈልገዋል፤ ነገር ግን ስለ አሠራሩ በስዎች ስሚሰጠው እና ስለሚገልጠው ሲናገር፤ ገላጭ መስተአምርን ያስቀራል ይላሉ።

በቅርቡ ደግሞ ዲ.ፒ.ቲ ፍራንሲስ መንፈስ ቅዱስ የእስታትስቲክስ ጥያቄ በሚለው ጽሑፍ ላይ በጊዜ ገላጭ ቅጽ 96፤ ቁጥር 5፤ (የካቲት 1985)፤ ገጽ 136 ጽፏል። በእዲስ ኪዳን ውስጥ ስማንያ ዘጠኝ ስለ መንፈስ ቅዱስን የሚጠቅስ ነጥብ ሲመድብ፤ (49) ስለ ኃይል የሚናገሩት መስተአምር የሳቸውም፤ ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን እንደ ስብእና አካል ያለው (40 ያህሉ) ሲገልጹ መስተአምር አሳቸው። በሚታወቀው የካይ-ስኬርድ እስታቲስቲክሳዊ መፈተኛ (chi-squared test) በስድስት ዲግሪ ነፃነት የታወቀ ዋጋ (85.228) ይሰጠዋል። በተራ ሰው አነጋገር፤ የተወሰነ መስተአምር መገኘት ወይም አስመገኘት አጋጣሚ ነገር ብቻ ነው። ያም ትርጉም የሚገኘው ወይም የሚገኘው በአንድ ሺህ ውስጥ ከአንድ በታች ነው።

ይህ ልዩነት፤ ለብዙሃን አዋቂዎች፤ የመንፈስ ቅዱስ ስብእና አካል እና በኃይል መገለጥ በአጠቃላይ ያለው በእያንዳንዱ ያዘት ወይም ዐውድ ውስጥ በሚገልጸው ነጠላ ጽሑፍ ነው።

ከመስተአምር ጋር (With Definite Article)

መንፈስ ወረደ (3 ጊዜ)፤ ፈሰስ (3 ጊዜ)፤ ወደቀበት (2 ጊዜ)፤ በእብ ተሳካክ (2 ጊዜ)፤ አረፈበት እና ተሰጠ። መንፈስ ይናገራል (19 ጊዜ)፤ ያስተምራል (2 ጊዜ)፤ ይመስክራል (5 ጊዜ)፤ ይመረምራል፤

ያውቃል። ልዩ በሆነ ሁኔታ ይናገራል (2ጊዜ)፤ ያመለክታል፤ ይናገራል፤ ተገልጿል። ሰዎች ይመጡበታል፤ ይያዙበታል፤ ይወጉበታል (2ጊዜ)፤ ተክልክለዋል፤ አልፈቀደላቸውም፤ ይላኩበታል፤ በመንፈስም ይታስራሉ። በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሰድብን ቃል መናገር (4 ጊዜ)፤ ስለ እርሱ መናገር፤ በእርሱ ላይ መዋሽት፤ መፈተን፤ ማጥፋት፤ እምቢ ማለት፤ እርሱን አለመፈለግ (2 ጊዜ)፤ መንፈስ ማሳዘን፤ መንፈስ ያዘራል፤ ይታጩዳል፤ በመልካምም ይመሰላል። ሰው በእርሱ ይታተማል፤ ይታጠባል፤ ይጸድቃል፤ ይቀደሳል (2 ጊዜ)፤ በመንፈስ ይደሰታል። መንፈስ ኢየሱስን ከሞት አስነሣው፤ ድካማችንን ያግዛል፤ ወደ ፈቀደው ያነፍሳል። እርሱ የጌታ መንፈስ ነው፤ የልጁ መንፈስ ነው፤ የእውነት መንፈስ ነው (3 ጊዜ)፤ ያው መንፈስ (3 ጊዜ) እና ጌታ መንፈስ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ ስም፤ ኃይል፤ ተስፋና ስጦታ ይናገራል (2 ጊዜ)፤ አጽናኝ፤ ስለ ብኩርና ፍሬ፤ አስተሳሰብ፤ ፍቅር፤ ቤተ መቅደስ፤ መገለጥ፤ ስጦታ፤ አንድነት፤ ፍሬው፤ ሐቀኝነቱ (2 ጊዜ)፤ አንድነቱ (2 ጊዜ)፤ ይናገራል።

ያለ መስተአምር (Without Definite Article)

ተጠመቀ (7 ጊዜ)፤ ተሞሳ (10 ጊዜ)፤ የሐዋ. 4:31 ያለ መስተአምር በብዙ ጥቅስ ሲገለጽ፤ በመንፈስ ተሞልቶ (4 ጊዜ)፤ ተቀብቶ፤ እሰው፤ የሰውም፤ ጀምሯል፤ ተጸንሷል፤ ተወሰዷል (4 ጊዜ)፤ በ--መንፈስ (3 ጊዜ)፤ መንፈስ--በ (2 ጊዜ)፤ በ--ይናገራል (3 ጊዜ)፤ በፍቅር (2 ጊዜ)፤ በምልክቶችና በድንቆች፤ በመገለጥ፤ በስጦታ መመስከር (3 ጊዜ)፤ መናፍስቶች በኃይል ወጥተዋል፤ ተገልጠዋል፤ ተናገሯል (2 ጊዜ)፤ ይጸልያል፤ ይመለከዳል፤ ምሪት ሰጥቷል፤ ታውጿል፤ ሰጥቷል፤ ተጽፏል፤ ታድሷል፤ ተቀድሷል፤ ተካፋይ ሆኗል፤ በእርሱ ተኪዷል (2 ጊዜ)፤ ራሱን በመስጠት፤ በመንፈስ በመጻፍ፤ በእርሱ በመታደስ፤ በመቀደስ፤ ተኑርበታል፤ በመራመድ (2 ጊዜ)፤ ተጠብቋል፤

ተጎሳቂሏል፤ በተስፋ በኃይል፤ በቅድስና እና በሰላም፤ በመንፈስ ደስታ፤ በስደት ውስጥ፤ በሕሊና ምስክርነት።

በሁለቱም ዝርዝሮች ውስጥ አንዳንድ ልዩነቶች አሉ፤ (በጠቅላላው ሰባት ጽሑፎች ብቻ ሲሆኑ፤ በአንዳንድ ያልተረጋገጡ እውነተኛ ጽሑፎች)፤ ነገር ግን አጠቃላይ አቀራረቡ ግልጽ ሆኗል።

ሁለቱም ቅጾች በነፃ (ማለትም በአኩልነት) በሮሜ 8 ውስጥ ተጠቅመውበታል። እነዚህም ደግሞ በዚሁ በተመሳሳይ ሲመደቡ ይችላሉ። ከመስተሐምሩ ጋር (9 ጊዜ)፤ ዋናው መንፈስ ማን መሆኑን፤ ሕጉ (ቁ. 2)፤ ሌላው ነገር (ቁ. 5)፤ አሳቡ (ቁ. 6፤ 27)፤ የብኩርናው ፍሬ (ቁ. 23)፤ መንፈስ ምን እንደሚሠራ - ኢየሱስን ከሞት እስከነሣ (ቁ. 11)፤ ይመስክርልናል (ቁ. 16)፤ በድካማችን ያግዘናል (ቁ. 26) ይማልድልናል (ቁ. 26)። ያለ መስተሐምር (8 ጊዜ)፤ ዋናው ትኩረቱ እኛ ባገኘነው ነው፤ በእርሱ ውስጥ ነን (ቁ. 9)፤ እርሱ በእኛ ውስጥ ይኖራል (ቁ. 9)፤ እርሱ ሊኖረን ሳይኖረንም ይችላል (ቁ. 9)፤ በእርሱ ውስጥ መሆን (ቁ. 11) በእርሱ የምናደርገው በእርሱ እርምጃችንን ስናደርግ ነው (ቁ. 4 እና 5)፤ አሮጌ ሕይወታችንን በእርሱ በመግደል (ቁ. 13) እና በእርሱ መመራት (ቁ. 14)።

መደምደሚያ

ለማጠቃለያ የተወሰነ መስተሐምር መገኘት ለተጨማሪ ባሕርያት እና የስውዩው ተግባር ምን መሆኑን ሲያሳይ፤ እግዚአብሔር «ወደ ታች» አቅጣጫ በሰው ላይ ሲሠራ ያሳያል፤ የመስተሐምሩ አለመገኘት ግን ተጨማሪ ላልሆነውና ሰኃል ልምምድን ያሳል። ሰዎችም ወደላይ ወደ እግዚአብሔር አቅጣጫ ይሠራሉ። ልዩነቱ የደረጃ ነው እንጂ የዓይነት ሳይሆን፤ ግልጽ መስመርም በሁለቱ መካከል ማድረግ አይችልም፤ ነገር ግን አዝማሚያው በግልጽ ይታያል።

ከዚህ አዝማሚያ ትክክል ያልሆነ መደምደሚያ የሚያመጣው ነገር ቢኖር፤ ሁለት ጊዜ መንፈስን «መቀበል» አለ ማለት ነው። ሁለቱም

ጴጌጤቆስጤያውያንና ወንጌላውያን የዚህን የማስታረቂያ መንገድ በጥሞና ሲመረምሩ፤ በመካከላቸው ላለው ውጥረት ተስማሚ መፍትሔ ይሰጣል! ደቀ መዛሙርት ባመኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን (በአካል ደረጃ) ተቀበሉ ብሎ ማመኑ (ሲያምኑ ማለት ነው)፤ ወዲያው እና ባልተለመደ ሳያውቁት፤ እና የመንፈስ ቅዱስን ኃይል በማወቅ ተቀበሉ (ጴጌጤቆስጤያውያን «የመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የሚሉትን»፤ ወንጌላውያን አንዳንድ ጊዜ «በመንፈስ መጠመቅ» ሌላው ሁኔታ የመስተሐምሩ መገኘት ወይም አለመገኘት በሥነ መለኮት ወላኝ የሚሆንበት ነው!) ይህም ንጽሕ መፍትሔ ይሆናል። ቀጥተኛ ውጤት ይሆናል። አንዳንዶች ይህን ሁለት ዓይነት «መቀበል» በደቀ መዛሙርቱ ሁለት ዓይነት የመቀበል ገለጻ (በዮሐ. 20:22 እና በዮሐዋ. 1:8)፤ ነገር ግን በመጀመሪያ አንድን ነገር ተቀበሉ ማለት አጠራጣሪ ነው (ምዕራፍ 13ን ይመልከቱ)።

እውነቱ ግን፤ አዲስ ኪዳን የሚያስተምረው አንድ የመንፈስ ቅዱስን በአካል ኃይል መቀበል ብቻ ነው። ከዚህ ጋር በመያያዝ ልብ ማድረግ የሚያስፈልገው ነገር «በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ» 100% ያለ መስተሐምር እንደሆነ ነው። «በመንፈስ መሞላት» ደግሞ 92.8% ያለ መስተሐምርና «መንፈስን መቀበል» ደግሞ 71.5% ያህል ነው። ትኩረቱ በባለቤትነትና በመገለጡ ሁኔታ ነው። መንፈስን መቀበል (ከመስተሐምር ጋር) ከተጨማሪ ልምምድ ጋር ነው (ምዕራፍ 5ን ይመልከቱ)፤ ምንም እንኳን የዚህ ድርጊት መረዳት በተወሰነ መስተሐምር መገኘት ወይም አለመገኘት ባይወስንም፤ ማረጋገጫውን ግን በአጠቃቀሙ ማግኘት ይቻላል።

የአዲስ ኪዳን ትምህርት አሻሚነት ተጸራሪ ባይሆንም መረዳት የሚያስፈልገን ነው። «መንፈስ ቅዱስ» እንደ አካል ስብእናው፤ የሚያስብ፤ ስሜት ያለው፤ የሚሠራ፤ እንደ እኛ የሚናገር ሲሆን፤ በሌላ በኩል ደግሞ «መንፈስ ቅዱስ» አካላዊ ሳይሆን እንደ ኃይል የሆነ፤ እንደ አውሎ ነፋስ የሚነፍስ፤ እንደ ውኃ የሚፈስ፤ እንደ ዘይት

የሚፈሰ ነው። ስለዚህም «በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ» ስብእና እንደሌለው ኃይል በስው ላይ በኃይል ይመጣል እንጂ በግል ማስታወቂያ ሊገኘም አይገባም። በልምምድም አማኝ ከስብእናው ይልቅ በቅድሚያ ኃይሉን ያወቀና በእውቅና ደረጃም በተቃራኒው ይሆናል።

ተቀጽላ 3

ሥላሴ ወይም (የሦስትዮሽ አምልኮ)

በሰ አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ ባደረግሁት የምርምር ጽሑፌ ላይ ትልቅ የአስተምህሮ ተቃውሞ ተነሥቶ የነበረው፣ ካለኝ አስተምህሮ ጋር ይዞል። «በኢየሱስ ማመን (በሁለቱም ሥነ መለኮታዊም ሆነ ሥነ ወቅታዊ ቅደም ተከተል) መንፈስ ቅዱስን መቀበል የሥላሴን እንደነት በማጥፋት ወደ ሦስት አምላክ (በሦስት አምላኮች ማመን) እንደማስብ ተወሰደ ነበር። ሁሉም እንደ በሌላው ውስጥ በመሆናቸው፣ ሐያሊያን በቀላሉ የሚጠይቁት ጥያቄ ሦስቱም እንድ ከሆኑ ሁለቱ ሳይኖሩ አንዱን የሥላሴ አካል እንዴት መቀበል ይቻላል በማለት ነው)።

ሐዋርያዊ ጸሐፊዎችም ራሳቸው ለእንደዚህ ያለ ተመሳሳይ ክስ የተጋለጡ ነበሩ፣ የእኔ አገላለጽ የእነርሱ እውነተኛ አስተምህሮ ከሆነ (ጳውሎስ በየሐዋ. 19:2 የኤፌሶን እማኞችን እንደጠየቀው ምሳሌውን በመሰራፍ 20 ይመልከቱ)።

ሐዋርያት በተለያዩ ጊዜያት ከሦስቱም መለኮታዊ አካላት ጋር ኅብረት እንደነበራቸው የታሪክ እውነታ ነው። እንደ አይሁዳዊ አብን ያውቃሉ (ምንም እንኳ አብ ብለው ሊጠሩት ባይደፍሩም)፣ ልጁን ደግሞ ተገናኝተውታል (ምንም እንኳ በመጀመሪያ እርሱ መሆኑ ባይገባቸውም)፣ በመጨረሻ መንፈሱን ተቀብለዋል (ምንም እንኳ እርሱ ከእነርሱ ጋር የነበረና የማይታይ ቢሆንም፣ ምዕራፍ 12ን ይመልከቱ)። በዕርገቱ እና በበዓለ ንምሳ መካከል ባሉት 10 ቀናት ውስጥ፣ ልጅም ሆነ መንፈስ ቅዱስ ከእነርሱ ጋር አልነበሩም። በእነዚህ ጊዜያት ውስጥ ግን ወደ አብ ይጸልዩ ነበር (ምናልባትም ሉቃስ ባስቀመጠው መሠረት ሉቃስ 11:13)፣ እንደምንምተው በኢየሱስ ስም ብለው ይጠይቁ ነበር

(ዮሐ. 16:23)፤ ለእነርሱ በመማለድ አገልግሎቱን አሁን ጀምሯልና (ዮሐ. 14:16 ከዮሐዋ. 2:33 እና ከዕብ. 7:25 ጋር እነጻጽሩ)።

ነገር ግን ይህ ሁሉ ከበዓለ ጎምሳ በፊት የሆነ ነገር ሲሆን፤ በእኔ አቋም ከበዓለ ጎምሳ በኋላ ያለው የወንጌል አገልግሎት መደበኛ ነው። ይህም ጌታ ከመሞቱ በፊትና ከሞቱም በኋላ ይሆናል ብሎ የተናገረውን በማስብ ጭምር ነው። ለምሳሌ፡- እኔ ከሄድኩ በኋላ በእኔ ቦታ ሌላ የሚተካኝ እልካለሁ (ዮሐ. 16:7)፤ እንደዚሁም ሁልጊዜ ከእነርሱ ጋር እንደሚሆን ደግሞ ተስፋ ሰጣቸው (ማቴ. 28:20)፤ መንፈስ መጥቶ በእናንተ ውስጥ ይኖራል አላቸው (ዮሐ. 14:17)፤ አባቴም ሆነ እኔ ከእናንተ ጋር እንሆናለን (ዮሐ. 14:23)፤ በአርግጥም ኢየሱስ ተመልሶ ወደ ሐዋርያት እንደሚመጣ ማስቱ ከሞት የመነሣቱ ጉዳይ ሲሆን፤ ዳግም መምጣቱ ወይም (አንባቢ አሻሚነቱን ይመርምር)፤ (በዮሐ. 14:18፤ 16:22)።

ይህን አጠራጣሪ የሚመስለውን ነገር ለማቃለል መንፈስ ቅዱስ በበዓለ ጎምሳ ቀን በወረደባቸው ጊዜ ምንም እንኳ ከእነርሱም ውጭ እንደሚኖሩት ሁሉ፤ አብና ወልድም በአንድነት በውስጣቸው ለመኖር እንደ ወረዱ መቀበል ያስፈልጋል። ይህ የመለኮቱ ባሕርይ በሁሉ ቦታ ሁልጊዜ ያለና ከሰው የእእምሮ ግምት በላይ የሆነ ጠለቅ ያለ መለኮታዊ ጠባዩ ነው።

በቀላል አነጋገር፤ መንፈስ ቅዱስ በሚመጣበት ጊዜ አብና ወልድም ደግሞ ይመጣሉ። በአርግጥ፤ በአማኝ ሕይወት ውስጥ ሁሉም የሥላሴ አካል ስለሚኖሩ በውስጡ መንፈስም አለው (ወይም በመንፈስ ውስጥ መሆን በአዲስ ኪዳን የተለመደ አይደለም) እና ክርስቶስን በውስጥ መቀበልም (ገላ. 2:20፤ ቆላ. 1:27) «አንተ» የሚለው የብዙ ቁጥር፤ ግን ይህ በጣም ጥቂት በመሆኑ ሐዋርያት «ክርስቶስና በአብ መኖርን» ልብ በሉ፤ ይህን በአዲስ ኪዳን የተጠቀሙት፤ አማኝ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስለ መሆኑ ነው።

የማምነው ይህ ከሆነ፤ ስለ ሥላሴ ያሰኘ አመለካከት እንዳልተለመደ ካልሆነም እንደ መናፍቅ አስተማሪ ተደርጎ የምጠረጠርበት ምክንያት ምንድን ነው? ምክንያቱም በጅምሩ የሥላሴ መኖሪያ ቤተ መቅደስ ስለ መሆናችን የሚናገሩ ብዙ የተሰያዩ አስተሳሰቦች አሉና ነው።

ልማዳዊ ወንጌላውያን እና ነባር የሆኑት ጴጌጤቆስጤያውያን የሚጠቀሙት (በእኔ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ያልሆነ) ቃላት «ኢየሱስን መቀበል» የሚለውን ሐረግ በሁለተኛ ደረጃ «ኢየሱስ ማመን» (በዮሐ. 1:12) ላይ ያለውን ጥቅስ ትክክል ባልሆነ መንገድ በመተርጉም በሥጋ በምድር ላይ በነበረ ጊዜ በወቅቱ በመንፈስ የሆነውን ታሪካዊ ደረጃ በገጽ 59-62 የስሕተቱን አባባል ማረሚያ ይመልከቱ)። ከዚህ የተነሣ፤ ሁለት የተለያዩ የመቀበል ትምህርቶች ማሰትም ኢየሱስንና መንፈስን እነርሱ አንዱን ከሌላው ሰይተው በትክክል መቀበል አይቻልም እንደሚሉት እንደ አስተማርሁ ተከስቻለሁ።

በዚህ አሳብ ላይ እስማማለሁ ነገር ግን ይህ ሁለቱ (ወይም ሦስቱ) በውስጣችን መኖርን የሚጀምሩበትን ግን አልስማማም። በባህላዊ መንገድ ኢየሱስን መቀበል፤ መንፈስን መቀበል ሲሆን፤ ቅደም ተከተሉን ግን መስወጥ ይገባል እላለሁ። መንፈስን ስንቀበል ክርስቶስን (ከአባቱ ጋር) እንቀበላለን። ይህ ሲሆን ነው አራተኛው የሰው ጥ ደረጃ የሚከናወነው፤ (ግን ሥላሴን በአንድነት ይይዛል)።

ይህ ልዩ የሆነ አነጋገር አይደለም፤ አያሌ መጋቢያዊ አመለካከቶች በመኖራቸው (ለዎች ይህ ነገር ከመሆኑ በፊት በውስጣችሁ ይኖራል ብሎ መናገር ስሕተት መሆኑን ተገንዝበዋል!)። እንዳንድ አንባቢዎች የሚያመጣውን ችግር በመፍራት በጌታ መቻሉን እንጂ ሲያስቡትም አይፈልጉም።

ቢሆንም፤ የሐዋርያት ለብከትና ልምምድ ሆኖ ለሚፈልጉት ሁሉ ክአብ፤ ከወልድ እና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ጉበረት ስናደርግ፤ የሥላሴ ሦስተኛው አካል በልምምድ፤ እነርሱ በበዓለ ጎምሳ ቀን እንደሆነላቸው ይረጋገጣል፤ (ይህን የሚጠይቁ አንባቢያን ሁሉ በጥምና ምዕራፍ 7-30

ውስጥ ያለውን ያጥኑ)። ይህ እንግዲህ የዳግም መወለድ እምብርት ሲሆን፣ የእግዚአብሔርም መልስ ለወንጌል በንስሐ፣ በእምነት እና በጥምቀት ይኼው ነው።

ተፈጸመ